Protejată
ELISABETH
NAUGHTON

SERIA „SECRETE MORTALE“

Kelsey McClane, o tânără creatoare de modă recent divorțată, ar trebui să se bucure de libertatea recăpătată și de viitorul promițător, dar trăiește în permanență cu teama de trecut. Iar când Kelsey se întoarce acasă, în Portland, pentru un show televizat, se dovedește că pericolul este mai aproape ca niciodată. Și pe măsură ce mesajele amenințătoare de la fostul ei soț o fac să se simtă tot mai vulnerabilă, alt bărbat din viața ei o face să se simtă protejată.

Fost soldat de elită devenit agent de securitate, Hunter O'Donnell este angajat să o protejeze pe Kelsey, dar lucrurile devin periculoase atunci când are loc un atac cu bombă. Deși fostul ei soț pare principalul suspect, Hunter crede că situația este mult mai complicată decât consideră poliția și încearcă să afle pe cont propriu identitatea urmăritorului lui Kelsey.

În timp ce investigația continuă, între Hunter și Kelsey pasiunea devine imposibil de negat, iar asta nu doar că îi apropie, ci și dezvăluie un complot letal care îi vizează pe amândoi. Și cu fiecare nou secret descoperit, nu doar ispita îi pune în pericol – ci și un bărbat misterios, care se pare că nu se va opri până când Kelsey nu va plăti cu viața.

ELISABETH NAUGHTON a scris peste 30 de romane, trecând cu ușurință prin diverse genuri. Cărțile ei au intrat în topurile *New York Times*, *USA Today* și *Wall Street Journal*, și a câștigat premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste pentru „Cel mai bun roman de suspans romantic“.

Lira

voxa audiobooks

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-9334-1

9 786063 393341

Protected
Elisabeth Naughton
Copyright text © 2018 Elisabeth Naughton
Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing, www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia, Ltd.

Lira®

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Protejată
Elisabeth Naughton

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NAUGHTON, ELISABETH
Protejată / Elisabeth Naughton
trad. din lb. engleză: Adriana Dănilă -
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9334-1

I. Dănilă, Adriana (trad.)

821.111

ELISABETH NAUGHTON
Protejată

Traducere din limba engleză
Adriana Dănilă

LITERA
București

Pentru Rachel,

Care e întotdeauna alături de mine când sunt absorbită de fiecare carte.

Să nu mă părăsești niciodată, prietena mea, pentru că nu știu cum aș putea face toate astea fără tine!

capitolul 1

„Felicitări! Seara trecută, actele au fost semnate de judecător. Ești o femeie liberă."

Kelsey McClane răsuflă ușurată când citi mesajul de la avocatul ei. Cele opt luni de iad în care se luptase cu fostul ei soț, în cele din urmă, luaseră sfârșit. Simțea că o povară uriașă tocmai i se ridicase de pe umeri. Singurul lucru mai bun decât sentimentul ce o copleșea acum ar fi fost să nu se fi căsătorit niciodată cu acel nenorocit.

Își dădu ochii peste cap când se gândi cât de penibil era parcursul ei personal. Făcuse numai prostii și o știa. Își așeză telefonul pe tejghea, uitându-se la propria reflexie pentru ultima dată. Luminile din ambele părți ale oglinzii îi scoteau în evidență părul blond, precum și fiecare imperfecțiune a trăsăturilor. Știa că nu avea scăpare, camerele de filmat aveau să-i surprindă toți pistruii de pe nas, dar oricum era prea târziu pentru a mai face ceva. În doar câteva minute, urma să intre live la cel mai în vogă matinal din Portland și nici măcar veștile bune pe care i le dăduse avocatul ei nu-i mai puteau calma nervii.

Își înfoie ușor părul lung până la umeri pentru ultima oară, gândindu-se cât de stupid era să se agite atât pentru un simplu show TV local. Recent, avusese parte de marele ei moment de faimă, când își expusese creațiile la faimoasa săptămână a modei din New York, și nici măcar atunci nu se simțise atât de neliniștită. Desigur, în est nu o cunoștea nimeni. Aici, fiecare persoană cu care copilărise avea să o judece și să decidă dacă ceea ce făcea era un succes sau un eșec total.

„Dumnezeule, să nu fie un eșec total!"

Trase aer în piept și repetă în gând cuvintele care o îmbărbătaseră în situații mult mai dificile decât asta.

„Adună-te! Păstrează-ți calmul! Ești puternică. Poți să treci peste asta."

– Doamnă McClane? strigă o femeie din pragul ușii. Cinci minute!

Uitându-se peste umăr către femeia cu păr negru, care purta căști și ținea în mână un carnețel, Kelsey se forță să zâmbească, sperând că asta avea să-i ascundă emoțiile. Femeia era un fel de asistentă a producătorului, dar Kelsey nu-și putea aminti numele ei. Momentul în care făcuse cunoștință cu echipa de producție de la *Good Morning Portland* din acea dimineață era complet în ceață în mintea ei.

– Bine, mulțumesc. O să ies imediat.

În loc să facă stânga împrejur și să iasă, așa cum se așteptase Kelsey, femeia mijì ochii și înclină capul.

– V-a mai spus cineva până acum că semănați cu acea actriță? Blonda aceea care a jucat în toate comediile romantice. Cum o chema?

Kelsey se simțea destul de iritată, dar avu grijă să nu arate asta.

– Vivienne Armstrong?

– Da. Chiar ea.

– Da. Mi s-a mai spus de câteva ori.

De fapt, i se punea acea întrebare de mai multe ori decât voia să recunoască. Iar acum nu o calma deloc să audă același lucru.

– Se spune că toată lumea are un geamăn. Al meu se întâmplă să fie cineva faimos.

„Și cineva dependent de droguri. *Ce noroc pe mine!*"

– Păcat că a murit! Ați fi putut să fiți dublura ei.

Ca și cum Kelsey ar fi avut timp pentru așa ceva. Sau ar fi fost interesată.

– Oh, gata! Patru minute începând de acum. Să nu întârziați!

Asistenta se roti și dispăru din cameră.

Încruntându-se, Kelsey se întoarse către oglindă. Poate că era timpul să-și vopsească părul. Voia ca oamenii să înceapă să o recunoască pentru cine era ea, pentru creațiile ei de modă, nu pentru că soarta o făcuse să arate precum dublura unei actrițe moarte.

„Destul timp pierdut."

Trase îndelung aer în piept, își netezi bluza și repetă în gând cuvintele de îmbărbătare: „Adună-te! Păstrează-ți calmul! Ești puternică. Poți să treci peste asta." Apoi apucă telefonul, îl îndesă în buzunarul din față al pantalonilor și porni către ușă.

Exact când ieși pe coridor, observă cu coada ochiului o umbră. Icni, dar nu reuși să schimbe direcția. Se izbi brusc de un trup masiv, masculin, ricoșând înapoi în spate.

– La naiba!

Degetele lungi și palmele uriașe ale lui Hunter O'Donnell o apucară rapid de brațe, ridicând-o, împiedicându-i căderea și salvând-o de la o bușitură zdravănă, căci s-ar fi lovit bine cu fundul de pământ.

– Îmi pare rău. La naiba, nu te-am văzut!

Kelsey se clătină pe tocuri și, din instinct, duse mâinile în față, căutând să-și recapete echilibrul. Degetele ei aterizară pe mușchii lui fermi, iar mirosul familiar de citrice și piele îi umplu simțurile, năucind-o și făcându-i genunchii să tremure, ca și cum ar fi avut din nou 15 ani.

– Ești bine? El își coborî capul, observând că ea nu-l privise imediat. Kelsey?

De îndată ce-și recăpătă echilibrul, Kelsey lăsă mâinile în jos și făcu un pas în spate, detestând și admirând modul în care mâinile lui o făcuseră să se simtă. Gânduri stupide ca acestea o făcuseră să intre într-o căsnicie proastă și nu avea nici cea mai mică intenție să repete greșelile trecutului. În plus, chiar dacă ar fi fost

interesată, Hunter O'Donnell era prietenul cel mai bun al fratelui ei Alec, așa că nu intenționa să aibă vreo legătură cu el.

– Da, sunt bine.

Se eliberă cu blândețe din strânsoarea lui, evitând să-l privească în ochi, ca nu cumva să-i dea de înțeles cât de ciudat se simțea în prezența lui.

– Mă așteaptă să intru în platou.

– Da, știu.

Hunt făcu un pas în spate ca ea să poată trece.

– Totul pare în regulă acolo, așa că ești liberă să intri.

Kelsey simți fiori pe șira spinării și îl privi direct, pierzându-se în ochii lui căprui atât de pătrunzători. Îl știa pe Hunt de când era mică și, în mod normal, l-ar fi privit ca pe un aliat, dar acum, indiferent cât de bine mirosea, îl simțea mai mult ca pe un dușman. Nu avea nevoie ca el să-i spună ce putea face și ce nu. Julian făcuse asta destul în cei trei ani blestemați de căsnicie, iar ea își jurase să nu mai permită vreodată altui bărbat să o trateze așa, ca și cum ar fi fost șeful ei. Dacă frații ei nu ar fi fost atât de protectori cu ea, nici nu ar fi trebuit să-și bată capul cu Hunt acum. Însă ei erau foarte îngrijorați că Julian avea să încerce să se răzbune din cauza divorțului, așa că îl angajaseră pe Hunt ca bodyguard, să o urmărească peste tot.

Strângând din dinți ca să nu spună ceva ce avea să regrete, Kelsey ieși din camera verde și trecu dincolo de el, în hol, îndreptându-se către platou. Știa că frații ei îi doreau binele și mai știa că Hunt – fost ofițer în armată, care acum avea o firmă de detectivi și de securitate în Portland – își făcea bine meseria, dar tot o irita la culme că era nevoie ca el să fie aici, să bântuie prin jurul ei. Julian era un abuzator, unul căruia îi plăcea să amenințe, nimic mai mult. O agasase atât de mult, încât ea acceptase să iasă cu el. O înnebunise zilnic, convingând-o să se mărite cu el. Iar cu un an în urmă tot încercase să o facă

să se răzgândească în privința divorțului. Se comportase ca o proastă de la bun început, acceptând să iasă cu acel bărbat, dar nu se temea de el. Abuzatorii aveau putere doar când te temeai de ei, iar ea se săturase să se teamă de Julian Benedict. Ea nu era o lașă. În câteva zile, după ce avea să-și dea seama că totul se terminase, urma să o lase în pace. Era sigură de asta.

Gândurile legate de Hunt și de Julian dispărură când păși în studio și văzu gazdele pe platou. În dreapta ei clipi o lumină roșie, semn că toate camerele erau live. Era tot mai agitată, urmărind-o pe prezentatoare, care spunea monologul de început, și știind că în câteva clipe avea să vină rândul ei. Cercetând încăperea, uitându-se la oamenii entuziasmați care se adunaseră ca să vadă show-ul, văzu cele trei modele deja îmbrăcate în hainele ei de firmă, din cea mai recentă colecție, și porni în acea direcție.

De fapt, ele nu aveau nevoie de ea. Arătau superb și îi evidențiau munca atât de bine. Dar ea avea nevoie să facă totuși ceva pentru a-și potoli nervii, iar aranjatul gulerelor și tivurilor era singurul lucru la care se putea gândi în acel moment.

– Arată bine, zise ea către cel mai apropiat model, trecând cu mâna peste mâneca jachetei fetei.

Toate trei erau mai înalte decât ea, cu cel puțin cinci ani mai tinere și, bineînțeles, mult mai atrăgătoare, dar Kelsey abia dacă observă asta. Era mult prea concentrată să se asigure că hainele arătau bine și că modelele nu rataseră vreun nasture sau că nu atârna vreun fir.

În spatele ei, gazdele show-ului continuau să converseze. Când asistenta de producție o bătu pe cot, Kelsey înțelese că momentul ei venise. I se învolbură stomacul, precum fasolea mexicană îmbibată în ceva care o dinamita mai tare, și din nou, pentru a nu știu câta oară, se trezi întrebându-se de ce acceptase să fie prezentă la televiziunea locală. New York Fashion Week nu se putea

compara cu această nebunie. Și de ce îi păsa de ce aveau să creadă foștii ei colegi din liceu?

„Pentru că mereu ți-a păsat de părerea oamenilor. Pentru că nu ai fost niciodată suficient de bună. Nu ai fost suficient de inteligentă, suficient de talentată sau suficient de interesantă ca să te iubească cineva pentru ceea ce ești, pentru tine."

Toate vechile ei nevroze se întorceau rând pe rând. Nu mai era o femeie de 27 de ani și o viitoare stea în lumea modei, care avea să se bucure de un succes real, ci avea din nou 10 ani și se întreba de ce naiba voiau Michael și Hannah McClane să o adopte pe *ea:* un șoricel prăpădit care fusese aruncat de la un orfelinat la altul, nereușind să se încadreze sau să creeze vreo conexiune cu nimeni în toată viața ei.

Ridicându-și mâinile tremurânde de pe jacheta modelului, își spuse că nu mai era acel copil. Ea era puternică. Era independentă. Era mult mai mult decât fusese înainte, și asta *datorită* familiei McClane și datorită tuturor lucrurilor pe care i le oferiseră.

Întorcându-se către platou, îl văzu pe Hunt la nici cinci metri de ea, ascuns de umbre, părând misterios, sexy și foarte impozant. Dar în loc să fie iritată de prezența lui, așa cum fusese mai devreme, o cuprinse un calm la care nu se așteptase, care îi permise să tragă aer în piept, îmbărbătându-se.

El nu o tratase niciodată ca și cum ar fi fost mai puțin. El nu se comporta ca și cum era norocoasă să fie în prezența lui, așa cum făcuse Julian din ziua în care îl cunoscuse. Încă din adolescență, nu și-l putea aminti pe Hunter O'Donnell ca fiind altceva în afară de o prezență permanentă, discretă în viața ei, venind și plecând de la reședința McClane ori de câte ori era cu Alec. El nu o tachinase așa cum făcuseră frații ei. Nu-i vorbise de sus. Nu făcuse altceva decât să se comporte

frumos cu ea, exact ce avusese nevoie în acei ani plini de tumult.

În regulă atunci. Poate că era frustrată din cauza motivului pentru care era acolo, dar nu putea să spună că nu aprecia prezența lui. Pentru că o relaxa într-un mod familiar, blând, și tocmai de asta avea nevoie acum.

Înainte să-și dea seama ce făcea, îi zâmbi lui Hunt. Îl surprinse. Înțelese asta din modul în care el ridică din sprâncene. Toată dimineața îl bruscase și fusese tăioasă cu el, când, de fapt, el le făcea un simplu favor fraților ei. Familiei ei. Îi făcea *ei* un favor.

– Vorbind despre celebrități, zise Rachel Brown pe platou, atrăgându-i atenția lui Kelsey.

Fără tragere de inimă, Kelsey se întoarse către prezentatoare, care tocmai își dădu ușor părul castaniu pe spate, uitându-se către coprezentator, Adam Lancaster, apoi către cameră.

– Avem o celebritate locală cu noi astăzi, una care promite mult. Designerul de modă Kelsey McClane, recent întoarsă de la New York Fashion Week, este aici cu noi, gata să ne povestească toate detaliile despre marele eveniment. Așa că rămâneți cu noi după pauză, ca să aflați totul despre experiența ei fascinantă și să-i vedeți o parte din creațiile care sunt comparate cu cele realizate de Vera Wang, Stella McCartney și Donatella Versace.

– Oh, o iubesc pe Vera Wang! exclamă Adam Lancaster.

Cineva de la marginea platoului făcu un semn către mica audiență din tribune, din spatele camerei, care izbucni într-un ropot de aplauze și chiote care umplură încăperea. Câteva secunde mai târziu, se auzi o voce strigând:

– Am ieșit!

Tocmai intraseră în segmentul de reclame, apoi totul se petrecu atât de rapid, încât tot ce putu Kelsey să facă fu să se lase purtată de val.

Asistenta de producție o prinse de cot și o trase în partea îndepărtată a platoului. Un ecou de voci umplea camera în timp ce oamenii alergau în stânga și în dreapta, așezând elemente de recuzită și făcându-le prezentatorilor mici retușuri de machiaj și coafură. De-a lungul scenei, Kelsey le zări pe cele trei modele așteptând semnalul pentru a începe parada.

Emoțiile îi crescură din nou în timp ce asistenta începu să-i turuie instrucțiuni la ureche, așa că începu să cerceteze platoul în căutarea chipului familiar al lui Hunt, sperând că asta avea să o calmeze din nou. Locul în care îl văzuse mai devreme era gol, iar pentru un moment se simți cuprinsă de panică, dar apoi îl zări în spatele camerei de filmat, îndreptându-se către ea și ocolind tot haosul din jur. Avea să rămână aproape de ea, așa cum îi spusese că urma să facă.

Nodul din stomac i se relaxă din nou, apoi trase aer adânc în piept, știind că era prostesc și juvenil să reacționeze așa datorită lui, dar nu voia să se gândească că la asta prea mult. Când toată tărășenia avea să se termine, ea urma să păstreze distanța față de el, dar, pentru moment, nu era chiar atât de greu de suportat prezența lui. Era foarte arătos, până la urmă, și când se gândea cât de bine se simțise în brațele lui cu câteva minute în urmă...

Simți o fierbințeală în stomac când își aminti și îi urmări mișcările cu privirea, observându-l oprindu-se fix lângă cea de-a treia cameră de luat vederi. Fără să vrea, surâse, căci, da, chiar era superb. Numai mușchi bine lucrați și putere brută. Ea presupunea că fizicul lui impresionant era rezultatul antrenamentelor și muncii în armată, dar mulți bărbați se lăsau pe tânjeală după ce ieșeau din serviciu. Nu și Hunt. El era în mare formă. În mod clar, arăta mai bine decât ar fi putut vreodată să arate Julian. De fapt, arăta mai bine decât 99% din populația masculină, dacă se gândea mai bine.

În spatele ei, producătorul începuse să numere de la zece în jos, semnalând întoarcerea din pauza publicitară, dar ea abia dacă observă. Era captivată de profilul puternic al lui Hunt, de ochii lui căprui pătrunzători și de acea cicatrice mică de pe partea stângă a mandibulei care o făcea să se întrebe de unde și cum se alesese cu ea.

Ridică privirea către ochii lui și apoi se simți cuprinsă de o vâlvătaie teribilă, dându-și seama că și el o analiza pe ea. Știa pentru că el surâse ușor, semn că tocmai fusese prinsă.

Ea privi repede în jos, către picioare, blestemându-se că fusese atât de directă. Dar încă îl putea zări cu coada ochiului zâmbind larg și, la naiba, tot ce-și dorea atunci era să se uite înapoi la el pentru că acel zâmbet avea o forță hipnotizantă!

Simți ceva vibrând pe șoldul ei, slavă Domnului distrăgându-i atenția și salvând-o dintr-o situație și mai penibilă. Pentru numele lui Dumnezeu, ce era în neregulă cu ea? Roșise? Obrajii îi ardeau. Ea nu roșea niciodată. Își scoase telefonul grăbită, apăsând butonul de închidere. Apoi încremeni când citi cuvintele de pe ecran.

„Poate crezi că ai totul acum, dar în curând o să primești exact ce meriți. Eu știu cum ești tu, cea adevărată, și nu ești așa. Nu ești altceva decât o mare dezamăgire. Un eșec uriaș. Propria mamă nu te-a vrut. Nimeni nu te vrea. Lumea o să fie un loc mult mai bun când o să mori. Și în câteva minute, vedeto, lumea o să-mi mulțumească pentru că sunt pe cale să transform asta în realitate."

I se strânse stomacul. Ridică privirea și cercetă platoul, uitându-se peste capetele prezentatorilor care râdeau, dincolo de privitorii de la marginea încăperii. I se înceţoșă privirea și ameți, căutând cu disperare persoana care îi trimisese mesajul. Ca și cum ar fi fost la kilometri depărtare, își auzi numele, auzi un ropot de aplauze – tocmai era prezentată. Însă picioarele ei refuzau

să se miște. Mintea ei repeta încontinuu acele ultime cuvinte, cercetând publicul.

„Când o să mori..."

„Sunt pe cale să transform asta în realitate."

Panica îi cuprinsese trupul, simți o durere în piept și parcă nu mai putu să respire. Nu-l vedea pe Julian în mulțime. Nu era acolo. Înghiți în sec, încercând să respire. Încercă să gândească logic.

Era doar o amenințare, nu? Nu era atât de prost încât să facă așa ceva. Era un laș, nu un criminal.

Se întoarse repede, căutându-l pe Hunt prin marea de fețe. Textul nu era decât încă o dovadă că Julian era supărat din cauza divorțului. Se comporta așa cum o făcea întotdeauna. Julian era un agresor, încerca să o sperie, nu?

Îl văzu pe Hunt, la vreo trei metri în față, mișcându-se prin jurul echipamentelor, încercând să se apropie de ea. Îi dispăru zâmbetul când privirile li se întâlniră, iar ochii lui căprui și pătrunzători se fixară asupra telefonului din mâna ei, înainte de a o privi din nou. El cercetă repede zona din spatele ei și pe oamenii din jurul lor. Văzându-l încordat, ea înțelese că el deja știa că era ceva în neregulă. Înaintă către el.

Asistenta de producție îi apăru în cale, smulgându-i telefonul din mână și împingând-o către prezentatori.

– Du-te! șuieră ea. Ești în direct!

– Kels!

În spate, Kelsey auzi ca un ecou vocea lui Hunt și simți câteva secunde brațul lui întinzându-se spre ea. Însă asistenta deja o împinsese din calea atingerii lui, iar când văzu lumina roșie a camerei de filmat rotindu-se spre ea înțelese că era prea târziu.

Cumva, reuși să-și echilibreze corpul și să nu cadă, îndreptându-și spatele ca să nu pară chiar ca o toantă la TV. Trebuia să treacă de acest interviu fără a intra complet în panică. Când avea să se termine, voia să-i

arate lui Hunt mesajul și să-l lase pe el să decidă ce să facă. De asta era acolo, până la urmă. Trase aer în piept și păși în față, forțându-se să afișeze un zâmbet pe care nu-l simțea deloc.

Tocurile ei loveau podeaua din lemn masiv. Pulsul îi alerga. Pielea îi ardea și îi transpira. Dar își repeta că era în siguranță – Julian nu avea cum să ajungă la ea în acest studio. Totul avea să fie bine. Dacă privea lucrurile logic, putea să-și dea seama că mesajul era de fapt un lucru bun. Acum avea dovezi că el o amenința și așa putea să obțină un ordin de restricție împotriva lui. Chiar dacă era sigură că Julian nu avea să acționeze niciodată în baza acelor amenințări, cel puțin acum îl putea împiedica să se joace cu mintea ei.

Ajunse pe platou lângă Rachel și Adam. Le strânse mâna. Făcu și o glumă despre cât de împiedicată era. Se așeză pe scaun, își încrucișă picioarele, amintindu-și să-și țină spatele drept, și începu să răspundă la întrebări legate de ceea ce se întâmplase la Fashion Week. Cu coada ochiului îl văzu pe Hunt la marginea platoului și se relaxă și mai mult pentru că...

Pentru că el era acolo.

Era un bun profesionist. Compania, de mare succes, avea clienți mulți și foarte importanți, pe care îi găsise datorită industriei înfloritoare de film din zona Portlandului. Nu avea să i se întâmple ceva rău pentru că Hunter O'Donnell nu avea să-i permită lui Julian să se apropie de ea.

– Să aducem modele, nu? întrebă Rachel.

– Sigur.

Ridicându-se odată cu Rachel, Kelsey coborî din zona mai înaltă a platoului către scena deschisă, aranjată sub forma unui podium. Primul model deja se îndrepta spre ea. Exact când se pregătea să deschidă gura și să spună ceva despre ținuta modelului, simți un fior pe șira spinării. Ceva nu era bine. Un junghi în piept o lăsă fără aer.

Întoarse capul, căutându-l pe Hunt printre oamenii de la marginea scenei. Dar nu putea să vadă nimic din cauza reflectoarelor foarte puternice. Începu să transpire, mijind ochii ca să vadă mai bine, dar tot nu-l găsi. Unde era?

– Kelsey? întrebă Rachel. Hm... modelul e aici.

Ameţită, Kelsey se întoarse, privind către prezentatori, care se uitau la ea ca şi cum îşi pierduse minţile. Sentimentul de rău augur nu-i dădea pace. Ea înghiţi în sec şi privi dincolo de ei, către zona îndepărtată a platoului, în căutarea lui Julian.

El nu era acolo. Nu putea să fie acolo. Dar sentimentul o apăsa din ce în ce mai tare. O făcea să creadă că urma să se întâmple ceva rău.

Adam îşi drese glasul.

– Deci primul nostru model este Claire, nu?

Când cineva o prinse de cot, Kelsey suspină şi clipi zăpăcită, iar când ridică privirea îl văzu pe Adam lângă ea, sprijinind-o şi zâmbindu-i. Dar ochii lui îi spuneau clar să se adune. Era o privire inconfundabilă. Şi apoi brusc îşi dădu seama că...

Asta voia Julian. Să o sperie. Să arate ca o proastă la televiziune. Să o umilească.

O agresa din nou, aşa cum făcuse mereu, iar ea căzuse direct în capcana lui. Îndreptându-şi spatele, Kelsey clipi şi se forţă să zâmbească.

– Da, corect. Aceasta este Claire. Şi ceea ce iubesc cel mai mult la ţinuta lui Claire este versatilitatea. Poartă o ţinută de un albastru profund...

Prima dată auzi zgomotul – ca un tunet mai mic care răsună peste cuvintele ei, un tunet care treptat căpătă cadenţă, răsunând puternic în tot studioul. Kelsey mijii ochii, cercetând încăperea. Nici nu apucă să întrebe ce era cu acel sunet, că luminile se stinseră şi un val de şoc cuprinse întreaga clădire, dezechilibrând-o, făcând-o să se clatine pe picioare.

În timp ce strigătele de teamă și țipetele se ridicau în întunericul din jurul ei, un lucru îi deveni foarte clar: mesajul pe care-l citise cu doar câteva momente în urmă nu fusese doar o simplă amenințare. Era o promisiune. Și înțelese prea târziu că ar fi trebuit să aibă încredere în instinctele ei.

capitolul 2

Din momentul în care simți pământul și clădirea mișcându-se, Hunt țâșni în față cu un singur gând în minte.

– Kelsey!

– E cutremur! strigă cineva.

– Adăpostiți-vă sub un birou! strigă altcineva.

– Alergați către o ușă!

Țipetele și scâncetele care umpleau scena erau acoperite de zgomotele puternice ale zidurilor care se prăbușeau în întuneric. Oamenii alergau pe lângă Hunt, încercând să iasă afară înainte ca zidurile să se prăbușească.

Ceva îl lovi puternic în spate, în umăr și de-a lungul brațului stâng, dar strânse din dinți, înfruntând durerea și continuând să înainteze.

– Kelsey! strigă el din nou, sperând că ea avea să-l audă și încercând să-și domolească panica care amenința să-l cuprindă pentru că el nu o putea vedea. Du-te în spatele canapelei! Așază-te pe o parte și lipește-te de ea! Acoperă-ți capul!

În întuneric, țipetele creșteau, urmate de un chițăit slab pe care el îl recunoscu. Venea din dreapta, spunându-i că ea era acolo. Că se îndreptase spre canapeaua din mijlocul platoului. Că îl auzise cumva prin tot acel haos.

– Kelsey?

Schimbă direcția, grăbindu-se să ajungă acolo, dar se lovi cu piciorul de ceva tare, însă înainte să poată reacționa, își pierdu echilibrul și plonjă în față.

Se izbi de pământ, icnind. Rămase fără respirație. Încercă să tragă aer în piept, dar înghiți praf și începu să tușească puternic. Sprijinindu-se pe palme, se ridică și încercă să asculte. Trosnitul și zguduitul încetaseră, iar clădirea părea să nu se mai clatine. Nu putea să vadă nimic în acea beznă, dar simți aer curat în jurul lui, ceea ce însemna că tavanul nu se prăbușise complet. Nu încă.

Se ridică în picioare, gemând din cauza durerii pe care o simțea în umărul stâng.

– Kels? Vorbești cu mine? Unde ești?

Tăcere. Apoi se auzi o voce slabă în dreapta lui.

– Sunt aici. O să vin eu la tine.

– Nu, nu face asta. E prea mult moloz. Ești lângă canapea?

– Da, răspunse ea înspăimântată. A fost cutremur?

– Nu știu. Rămâi unde ești! Ești mai în siguranță lângă ceva solid. Dacă zidurile cedează, vor lovi canapeaua, ceea ce va crea un spațiu ca un triunghi, un gol care te va proteja. Rămâi cât de aproape poți de spatele canapelei. Și acoperă-ți capul!

– Dacă zidurile cedează? suspină ea.

La naiba, o speria!

– Probabil nu o să se întâmple. Doar stai acolo, bine?

– Bine.

În stânga lui Hunt se auzi un geamăt înfiorător. În spatele lui cineva țipa.

– Ajută-mă!

Timp de șase ani, în calitate de soldat, fusese pus în unele dintre cele mai periculoase situații. Salvase copii din clădiri bombardate în Irak și ostatici în Africa, ajutase la eliberarea unui întreg spațiu aerian în Afganistan, eliberându-l de forțele talibane în negura nopții. Instinctul îi spunea să nu lase pe nimeni în urmă,

dar știa că, dacă s-ar fi întors, dacă ar fi încercat să-i ajute și pe alții, ar fi putut să o piardă pe Kelsey în întuneric. Erau atât de multe dărâmături în calea lui – bârne, bucăți de ciment, echipamentul de filmare distrus – încât ar fi putut să se rătăcească în câteva secunde. Ca să nu mai spună că, dacă tavanul chiar se prăbușea, nu avea să ajungă la ea în timp util. Ea era obiectivul lui și nu doar pentru că fusese angajat ca să o țină în siguranță, ci și pentru că familia McClanes era și familia lui. Nu s-ar fi iertat niciodată dacă ea ar fi pățit ceva oribil cât era în grija lui.

Ignoră sunetele din jurul lui, concentrându-se asupra vocii ei.

– Continuă să-mi vorbești, Kels! Cu fiecare cuvânt, simțea mai mult praf în gură. Tuși. Ca să te pot găsi.

– Sunt aici. Aici, repetă ea. Chiar aici.

O pocnitură asurzitoare se auzi de deasupra, crescând în intensitate.

– Oh, Dumnezeule! Ce naiba e asta?

Din instinct, Hunt ridică privirea, deși știa că nu putea să vadă nimic în beznă. Huruitul creștea. Simți un junghi în piept, conștientizând că pereții clădirii nu se stabilizaseră și că întreg iadul avea să se dezlănțuie în jurul lor.

– Acoperă-ți capul!

Se aruncă spre ultimul loc în care îi auzise vocea. Umărul lui drept se izbi de ceva tare, iar trupul i se prăbuși pe podea. Durerea alerga prin brațul și pieptul lui, însă trosnetele care veneau de deasupra îi activară reflexele. Își trase picioarele, se rostogoli în poziție de fetus cât de repede putu, își acoperi capul cu brațele și se lipi de obiectul pe care îl lovise.

„Dumnezeule, să fie o canapea, o masă sau ceva suficient de tare încât să creeze un spațiu gol!"

Abia dacă avu timp să se gândească la asta, darămite să se roage. Clădirea se prăbuși în jurul lui într-un vuiet

asurzitor. În timp ce bucăți de ciment și metal îi loveau trupul, el strigă ultima dată numele lui Kelsey.

Și spera că, oriunde se afla, era în siguranță.

Era întuneric. Atât de întuneric, încât Kelsey nu putea să vadă nici măcar la câțiva centimetri în fața ei. Și era așa de frig! Era acel frig care odată intrat în oase îți lăsa impresia că nu aveai să te mai încălzești niciodată.

– Hunter? șopti ea, tremurând în întuneric. Cineva? Oricine?

Pentru a suta oară, nu-i răspunse nimeni. Nimic nu se mișca în jurul ei. Nu auzea nimic în afară de propria respirație chinuită pentru că se abținea cu greu să nu izbucnească în plâns.

Nu știa cât timp trecuse, dar i se părea o eternitate. După ce se așezaseră dărâmăturile, ea se trezise închisă într-un spațiu de o jumătate de metru lățime și un metru lungime în spatele canapelei. Un soi de bârnă se prăbușise peste ea în timp ce clădirea se zguduise, dar în loc să o lovească, se proptise de canapea, formând un soi de barieră protectoare deasupra ei. Nu înțelegea exact de unde știuse Hunt că avea să fie în siguranță lângă o piesă de mobilier, nu sub o masă sau un birou, așa cum fusese învățată că ar fi fost cel mai indicat, dar era foarte recunoscătoare că el o strigase în tot acel haos. Și era și mai recunoscătoare că îl ascultase.

– Hunt? strigă ea din nou, tușind din cauza prafului din aer.

Simțea o nevoie disperată să-i audă vocea. Să știe unde era. Să afle dacă era bine sau dacă era prins pe undeva și avea nevoie de ajutor.

Asta nu însemna că ea ar fi putut să ajute pe cineva în situația în care se găsea, dar trebuia să știe.

– Hunter O'Donnell! strigă ea.

Tot nici un răspuns.

Teama o încolțea, adunându-i-se în piept și îngreunându-i respirația. Suspinele o făcură să se miște în spațiul mic în care era, ceea ce ridică praful în aer și mai mult, făcând-o să tușească și mai tare. Încercă să se elibereze de panică, îndemnându-se să se calmeze. Panica nu avea să o ajute. Însă în timp ce tușitul încetă, iar liniștea cuprinse spațiul din jurul ei, un nou gând înfricoșător o cuprinse. Unul care îi spunea că ea era vinovată pentru toată situația.

Dacă ar fi rămas în New York pentru restul evenimentelor de la Fashion Week sau dacă ar fi călătorit la Orlando cu părinții și frații ei pentru excursia familiei la Disney World, așa cum plănuiseră, nu s-ar fi aflat în această situație. Ar fi fost în altă parte, zâmbind. Poate chiar râzând sub razele de soare. Dar în loc de asta, pentru că se lăsase atât de prinsă în vârtejul carierei, pe care o voia cât mai înfloritoare, pentru că nu fusese în stare să spună nu unei oportunități de promovare gratuite, fusese de acord cu acest interviu și zburase către casă foarte devreme. Și acum, din cauza încăpățânării ei – ceva ce Julian îi spusese cândva că avea să o distrugă –, era foarte posibil să nu mai vadă lumina zilei. Tot ce muncise în ultimii ani era pe punctul de a dispărea. Putea să moară acolo, în beznă, fără să apuce să-și ia la revedere de la oamenii pe care îi iubea.

– Hunter? strigă ea din nou.

Încă nimic.

„Adună-te! Rămâi puternică! Poți să treci peste asta!"

Repetă cuvintele în gând încontinuu, ca și cum erau suspendate într-o buclă. Însă cu fiecare secundă petrecută în întuneric îi era tot mai greu să le creadă.

Un sunet înfundat îl trezi pe Hunt, urmat de un geamăt venit de undeva din apropiere. Se forță să deschidă ochii, clipi de mai multe ori în întuneric și apoi rămase fără aer, panica cuprinzându-i corpul.

Își potoli respirația. Geamătul încetă. Ceea ce îi spunea că sunetele veniseră de la el.

Încet, își reveni în fire, încercând să afle unde era și ce se întâmplase. Îi reveniră în minte frânturi despre platoul și aranjamentele show-ului de dimineață, modul în care el privise totul de pe margine, un bubuit puternic, întunericul complet, cum o căutase pe Kelsey într-o mare de țipete și dărâmături și cum se dezlănțuise iadul asupra lor.

Panica reveni cu și mai mare forță. Întinse mâinile în față, încercând să se ridice ca să o găsească.

– Kels...

Praful îi umplu gura și tuși. Se rostogoli pe burtă atât cât putu și încercă să-și tragă picioarele sub el, dar nu se mișcau.

Când încetă să tușească și să hârâie, se ridică în mâini și încercă să se uite de-a lungul trupului lui, dar era atât de întuneric, încât nu putea să vadă nimic. Ceva îi bloca mișcarea. Se rostogoli pe o parte și simți alt obiect solid la spate, iar când ridică mâinile în față simți bârne și bucăți de ciment în toate părțile.

Panica îi crescu în piept, înfășurându-se în sufletul lui ca un șarpe boa, dar își forță mintea să rămână calmă, conștientizând că pentru moment era în siguranță în acest spațiu gol din jurul lui. Dacă nu se controla și ceda în fața fricii, putea să piardă tot oxigenul. Fusese în destule spații înguste încât să știe că nu avea să obțină nimic bun din isterie. Dacă o lua razna, asta nu-l ajuta la nimic. Concentrându-se asupra piciorului lui, își lipi mâinile pe cimentul din față și împinse, încercând să-și elibereze partea de jos de orice obstacol care îl ținuia în loc. Spera să nu mute ceva care putea să-l pună într-o situație și mai rea.

Nu se mișcă nimic.

Valuri de transpirație îi curgeau pe piele, iar efortul depus îl făcu să tragă aer în piept, ceea ce îl făcu

să tușească iar. Înțelegând că trebuia să-și conserve energia, renunță să mai lupte și se concentră să tragă aer pe nas ca să nu mai înghită atâta praf. În timp ce plămânii lui începeau să se calmeze, își pipăi trupul, căutând răni. Îl dureau mai multe zone, iar la ceafă avea o durere teribilă, dar când se atinse nu simți sânge sau altceva, deci nu-i crăpase țeasta. Picioarele lui însă erau complet blocate. Nu-l dureau, dar nu putea fi sigur că asta era o veste bună. Fie ceva se agățase de pantalonii lui, ținându-l în loc, fie își rupsese coloana când căzuse tavanul, iar acum era paralizat.

– Ar fi al dracului de bine să fie pantalonii, bolborosi el.

Nu supraviețuise de trei ori în armată în cele mai periculoase locuri din lume doar ca să-și piardă picioarele acum. Praful îi umplu din nou gura, făcându-l să tușească și mai tare. Și, la naiba, trebuia să controleze asta sau avea să leșine!

– Hunter? Oh, Dumnezeule, tu ești?

Se opri din tușit în secunda în care auzi vocea lui Kelsey. Înălță capul, încercând în același timp să-și domolească plămânii și se chinui să asculte, sperând că nu avea halucinații.

– Hunter? Kelsey ridică vocea panicată. Hunter, răspunde-mi!

Un sentiment de ușurare îi cuprinse ființa. Venea de undeva din apropiere. Era chiar foarte aproape de el. Ca și cum ar fi putut să se întindă și să o atingă.

– Sunt aici, reuși el să spună, încercând să-și calmeze plămânii. Sunt aici... aici.

– Oh, slavă Domnului!

Vocea ei se auzea înfundat, dar părea puternică, ceea ce pentru el era un semn bun.

– Te-am tot strigat. Eram sigură că ești mort.

- Nu sunt mort. În mod clar nu era mort și era foarte recunoscător pentru asta. Își drese glasul, ca să nu mai tușească. Ești rănită?

- Nu cred. Mă doare șoldul stâng. M-am lovit de ceva când au căzut pereții. Orice a fost, a căzut peste canapea și nu m-a strivit. E ceva rece și metalic. Cred că, de fapt, acel lucru m-a protejat de alte obiecte.

Răsuflă ușurat, mulțumit că ea îl ascultase și se lipise de canapea înainte ca toată clădirea să se prăbușească.

- Dar tu? întrebă ea. Ești rănit?

- Nu știu. Picioarele mele sunt blocate.

- Oh, la naiba! Ea ridică vocea din nou. Sunt rupte?

- Nu știu. Nu mă dor.

- Păi, asta e bine.

El spera din suflet că asta era bine. Însă își dădu seama din glasul ei că era în pragul isteriei, așa că hotărî să nu-i spună care era cealaltă posibilitate.

- De unde ai știut că o să fim în siguranță în spatele canapelei, nu sub un birou sau o masă?

- Din experiență.

Mușchii lui se relaxau încet. Auzindu-i vocea, știind că era bine, se eliberă de cea mai mare teamă din acel moment.

- Când eram soldat de elită, fiecare persoană pe care o găseam vie sub dărâmături era lângă ceva solid, nu sub ceva tare. Am un prieten din armată care acum conduce o echipă internațională de salvare. Ajută în toată lumea unde au loc dezastre naturale. Și ei au observat același lucru în multe situații. Când se prăbușesc clădirile, oamenii care se adăpostesc de obicei sub ceva tare mor pentru că sunt striviți de greutatea mare a obiectelor care vin peste ei. Făcu o pauză și tuși din nou, apoi adăugă: Însă cei care ajung să fie blocați lângă un obiect solid supraviețuiesc pentru că obiectul nu se va turti complet. Se va crea un buzunar de aer foarte aproape de pământ

și un spațiu protector suficient de mare ca un om să poată supraviețui.

– Oh, Dumnezeule! zise ea încet. Eu urma să mă ascund sub biroul prezentatorilor înainte să te aud spunându-mi să mă lipesc de canapea.

El simți un fior în piept, dar se liniști, spunându-și că ea era în siguranță. Era bine. Îl ascultase.

– E un lucru bun că nu te-ai dus acolo.

Se așternu tăcerea între ei.

Neștiind ce gândea ea, el se mișcă, încercând să găsească o poziție mai confortabilă, dar era aproape imposibil având picioarele imobilizate. În cele din urmă, renunță, înțelegând că păstrarea energiei era mai importantă. Aducându-și aminte că avea telefonul la el, își pipăi buzunarele și se bucură că reuși să-l găsească. Îl scoase și apăsă butonul de pornire, dar drăcia nu se deschidea.

– La naiba!

Îl pipăi și înțelese că ecranul era distrus, iar carcasa era crăpată.

– Ce a fost asta? întrebă Kelsey.

– Nimic, zise el repede, întrucât nu voia să o supere. Doar încerc să găsesc o poziție confortabilă.

– Nu ai cum.

Nu-i plăcu deloc cât de sumbru îi răspunsese ea.

– Ai auzit și pe altcineva?

– Nu. E liniște de ceva timp. Am tot strigat după ajutor, dar nu mi-a răspuns nimeni. Eu... Vocea îi tremura. Cred că e foarte posibil ca noi doi să fim singurii rămași în viață.

El își dădea seama că ea era pe cale să intre în panică. Trebuia să o calmeze ca să nu cedeze în fața fricii.

– Nu-ți irosi energia țipând. Tot ce faci este să-ți crești bătăile inimii și apoi o să-ți fie mai greu să respiri. E foarte mult praf în aer. Și fumuri toxice, dar asta nu-i mai spuse. El tuși din nou. Și nu vrei să inspiri prea mult

praf. În plus, trebuie să ne păstrăm energia pentru momentul în care o să fim găsiți.

– Dar dacă... începu ea pe un ton atât de stins, încât el se forță să o înțeleagă. Dar dacă nu ne găsește nimeni?

El simți un junghi în piept. Era un sentiment pe care-l avea doar în preajma ei. Întotdeauna avusese o afecțiune aparte pentru Kelsey McClane, deși nu era sigur de ce. Poate pentru că era văzută ca oaia neagră a familiei, făcând întotdeauna alegeri cu care familia ei nu era de acord. Poate pentru că era foarte dedicată muncii ei, se scufunda în ceea ce făcea, neglijându-și chiar și viața personală. Și poate pentru că avea o fațadă de fată dură pe care o prezenta lumii, dar pe care el o vedea doar ca pe o mască. Indiferent de motiv, el știuse dintotdeauna că era ceva special la Kelsey încă din prima clipă în care o văzuse, cu atâția ani în urmă, când era doar o adolescentă ciudată, care încerca să se impună în fața fraților ei mai neastâmpărați, care la rândul lor nu știau ce să facă cu o soră mai mică. Din acest motiv, acum, auzind-o atât de înfrântă, se simți răvășit.

– O să vină, Kels, zise el duios. Nu te preocupa! Un milion de oameni au văzut în direct la televizor că această clădire se prăbușea. Doar că echipele de salvare o să aibă nevoie de un pic de timp ca să ajungă la noi. Probabil sunt și alte distrugeri în zonă din cauza scăpărilor de gaz, iar străzile e posibil să fie blocate. Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să așteptăm și să stăm locului. Dar îți promit că vine cineva după noi.

– Crezi că s-a spart o conductă de gaz?

– Da, așa cred. Când am venit în această dimineață, am observat că erau lucrări vizavi. Am văzut un excavator și muncitori care se ocupau de conductele de gaz. Nu e nici un foc aici, ceea ce înseamnă că trebuie să fie unul la clădirea alăturată. O explozie de gaz poate să pună la pământ un cartier întreg. Când ea nu-i răspunse, el ridică din sprâncene. Nu a fost cutremur, dacă

la asta te gândeai. Mai întâi a fost o explozie. Nu sunt sigur dacă a fost în subsolul clădirii sau afară, dar am recunoscut sunetele.

– Știu. Doar că...

– Doar că ce?

– Doar că... înainte să auzim explozia, am primit un mesaj.

El nu putea înțelege conexiunea dintre orice mesaj pe care ea ar fi putut să-l primească și explozie și era pe cale să-i spună ceva când brusc își aminti de chipul ei. De momentul în care ea rămăsese locului în zona din spate a platoului, cu câteva secunde înainte să intre în direct, holbându-se pierdută în telefon. Când îl privise, el îi citise panica din ochii căprui și blânzi.

– Un mesaj de la cine? întrebă el. Și despre ce?

– De la Julian. Care îmi spunea că în câteva minute aveam să mor.

Preț de câteva secunde, Hunt nu fu sigur că o auzise bine, dar apoi înțelese și fiecare mușchi din trup i se încordă.

– Ai telefonul? Îl poți porni? Citește-mi exact ce scrie.

– Nu-l am.

– Cum adică nu-l ai? Era în mâinile tale. Te-am văzut uitându-te în el înainte să intri în platou.

– Nu-l am, zise ea mai tare. Asistenta de producție mi l-a smuls din mână înainte să mă împingă în platou. Și nu crezi că mi-aș fi folosit telefonul deja pentru a suna după ajutor dacă l-aș fi avut?

El deveni agitat. *Ea* deveni agitată pentru că îl simțea pe el îngrijorându-se. Trase aer pe nas, amintindu-și să rămână calm. Dar, drăcia naibii, dacă ceea ce-i spunea era adevărat...

– Zi-mi exact ce spunea mesajul! Tot ce îți amintești.

Ea expiră zgomotos, ceea ce îi semnală lui că se lupta din nou cu o criză de panică, dar el trebuia să știe.

– Mesajul a venit exact înainte ca prezentatorii să mă prezinte. Spunea că eu cred că am totul, însă în curând o să primesc exact ce merit. Spunea că sunt o dezamăgire. Că știe cine sunt eu cu adevărat și că asta – cred că se referea la imaginea mea de designer, la partea publică a vieții mele – nu e reală. Spunea că nimeni nu mă vrea. Că... Ea ezită. Că nici propria mamă nu m-a vrut. Făcu o nouă pauză. Apoi spunea că lumea ar fi un loc mai bun dacă aș fi moartă și că în câteva minute toată lumea o să-i mulțumească pentru că a făcut ca asta să se întâmple.

Nu-i venea să creadă. Furia clocotea în el. Hunt strânse pumnii.

– Și era de la Benedict? I-ai văzut numele pe ecran?

– Nu. Adică nu i-am văzut numele. I-am blocat numărul cu câteva luni în urmă, dar știu că a fost de la el.

– Cum poți fi sigură?

– Pentru că mă hărțuiește de când am divorțat. Nu am putut s-o dovedesc până acum pentru că o face de pe mai multe numere de telefon. Le tot schimbă. Avocatul meu crede că e vorba de telefoane de unică folosință. Știi, acele telefoane care vin cu o cartelă deja încărcată cu un anumit număr de minute, pe care apoi le arunci? Nu am reușit până acum să dovedesc că apelurile vin de la Julian și am nevoie de asta pentru a cere un ordin de restricție împotriva lui, dar știu că el a fost. Îmi trimite mesaje de amenințare de luni bune.

Hunt voia să dea vina pe Benedict – nu-i plăcuse niciodată de acel nenorocit și nu doar pentru că Benedict se purta ca și cum era cel mai tare din oraș, ci și pentru că ticălosul o tratase întotdeauna urât pe Kelsey în timpul mariajului lor. Doar că experiența îl învățase să analizeze toate posibilitățile.

– Alec mi-a zis câte ceva despre ce se întâmplă cu Benedict. Spune-mi și despre alte mesaje pe care le-ai primit de la el. Erau ca acesta?

– Erau destul de asemănătoare. În toate îmi spune cât de inutilă sunt. Că afacerea mea o să eșueze. Că arta mea, designul sunt o porcărie. Că nimeni nu mă vrea – pe mine sau creațiile mele. Că o să mă întorc în patru labe la el, iar când o să fac asta, el se va gândi cum o să mă facă să plătesc pentru toate umilințele pe care i le-am adus.

Hunt strânse tare din dinți. Avea o dorință nebună să-i dea un pumn direct în față lui Benedict. Mușchii din brațe i se contractau puternic doar gândindu-se la asta.

– Eu doar ignoram mesajele, continuă ea. Am crezut că, dacă o să-l ignor, la un moment dat o să înceteze. Și chiar am primit mai rar mesaje, dar frații mei încă erau îngrijorați, de aceea te-au rugat să ai grijă de mine cât sunt ei plecați.

Hunt știa asta. Fratele ei Alec îi spusese că Benedict se comporta ca un ticălos după divorț și că ei erau îngrijorați că avea să se răzbune. Dar Hunt nu se așteptase niciodată la așa ceva. Să organizeze distrugerea unei clădiri întregi doar ca să se răzbune pe ea...

Mintea lui alerga. Julian Benedict era un bărbat care lucra în investiții. Din ce știa, lucra pentru o firmă mare din domeniul finanțelor. Nimeni nu l-ar fi suspectat că știa ceva despre bombe sau cum să spargă o conductă de gaz. Dar Hunt își aminti ceva ce Kelsey îi spusese demult, când el se întorsese acasă din armată și aflase că ea ieșea cu Benedict. Tipul era dublu licențiat – finanțe și chimie. Sperase să lucreze în industria farmaceuticelor, dar găsise un job pe piața financiară care plătea așa mult, încât nu puteai refuza o astfel de oportunitate.

Chimiștii știau multe despre bombe și conducte de gaz. Și, la naiba, zilele astea, chiar dacă nu știai mare lucru despre astfel de lucruri, le puteai găsi cu ușurință pe blestematul de internet.

Un zgomot înfundat ajunse la urechile lui Hunt. Kelsey plângea, își dădu el seama, simțindu-se lovit crunt de acel fapt. Calmă furtuna care creștea în interiorul lui.

– Dacă el este cel care a făcut asta, Kels, agenții FBI o să afle. O să-l prindă, nu te îngrijora!

– Știu. Suspină din nou. Doar că... nu mă pot opri din a mă gândi la toți oamenii care erau în această clădire cu noi. Cei de la care nu am mai auzit un sunet de când s-au întâmplat toate astea.

Hunt își aminti cum cineva strigase în întuneric după ajutor, între primul val de explozie și al doilea, cel care cauzase prăbușirea tavanului. Deși știa că făcuse alegerea corectă, simțea un val de vină adânc în măruntaie.

– Asta nu e vina ta. Nu ai făcut nimic rău. Mă auzi? Nu ai făcut tu să se întâmple asta!

– Aș fi putut să previn toată nenorocirea, suspină ea din nou. Dacă nu aș fi fost atât de pornită să mă întorc aici pentru acest interviu stupid, acei oameni ar fi fost în viață. Dacă aș fi rămas pe Coasta de Est cu restul familiei mele, tu nu ai mai fi fost aici. Nu te-ai mai fi simțit obligat să joci rolul de bonă pentru mine și cu siguranță nu ai fi fost blocat în întuneric cu picioarele prinse – își pierdea suflul – sau rupte.

El simți din nou o greutate în piept.

– Kels, ascultă-mă! În primul rând, nu știm unde sunt ceilalți. Doar pentru că nu-i putem auzi nu înseamnă că au murit. Oamenii alergau către ieșire când au început să cadă pereții. E posibil să fie sub dărâmături foarte adânci și de aceea nu-i auzim. Pentru că sunt prea departe. Poate că unii deja au fost salvați. Te rog să nu presupui ce e mai rău. Trebuie și am nevoie ca tu să gândești pozitiv. În al doilea rând, eu sunt bine. Am trecut prin situații mai rele decât asta, crede-mă! Aș putea să-ți spun povești din armată care ar transforma situația de acum într-o petrecere. Dar, mai mult decât asta, sunt aici cu tine pentru că am vrut să fiu. Nu pentru că m-am simțit

obligat. Nu pentru că fraţii tăi m-au rugat să am grijă de tine. Ci pentru că tu contezi. O să fac orice pot ca să te ţin în siguranţă.

Ea suspină din nou. Apoi el percepu tăcerea ei ca fiind mai înfricoşătoare decât momentul în care clădirea începuse să se prăbuşească.

– Da, aşa ai face? zise ea în cele din urmă.

El se relaxă un pic pentru că în acele vorbe o simţi mai puternică. Dacă aveau să scape din asta, trebuia să o facă să se concentreze la altceva decât asupra temerilor ei.

– Bineînţeles că aş face-o.

– De ce?

– De ce? Pentru că tu eşti familia mea. Te ştiu de când îl ştiu pe Alec.

– Să înţeleg că ai face orice pentru a mă ţine în siguranţă pentru că mă vezi ca pe sora mai mică şi iritantă a lui Alec şi te simţi cumva... responsabil pentru mine?

Uşurarea îi făcu colţul gurii să i se ridice. Aceasta era Kelsey care reuşea să-l scoată din sărite. Femeia deşteaptă, tăioasă, sâcâitoare pe care o urmărise de atâtea ori certându-se şi ţinându-le piept fraţilor ei.

– Crede-mă, nu te văd deloc ca pe o soră mică şi enervantă!

– Nu?

– Nu. Crede-mă când îţi spun că eşti doar o soră enervantă şi mică pentru fraţii tăi mai mari. Pentru orice alt tip care te cunoaşte eşti o femeie foarte atrăgătoare cu un talent minunat.

Ea tăcu îndelung. Atât de mult, încât el nu mai era sigur că ea era acolo.

– Kelsey? M-ai auzit?

– Te-am auzit, zise ea încet. Doar că eu... nu m-am gândit că m-ai observat vreodată.

Lui i se strânse din nou stomacul. Benedict chiar o înnebunise! Avea o foame nebună să-l găsească pe nenorocit şi să-i dea o mamă de bătaie soră cu moartea.

Gândul îi reveni în minte, dar Hunt se concentră să o calmeze pe Kelsey și să-i țină mintea ocupată. Își repetă că asta era ce conta acum.

– Bineînțeles că am observat. Întotdeauna am observat. Adică... La naiba! Trebuia să spună asta cum trebuia. Când te-am cunoscut, aveai 13 ani, iar atunci nu mi-am dat seama că ești atrăgătoare. Adică erai drăguță, dar... tânără. Inocentă. Drăcia naibii, nu-i ieșea bine deloc! Adică atunci nu m-am uitat la tine așa cum ar face-o un tip. Ar fi fost ciudat, pentru că eu aveam 19 ani. Și eu nu sunt adeptul acestor lucruri.

– Știu, zise ea, zâmbind. Continuă! Aștept să ajungi la partea bună.

– La partea bună?

La dracu', transpira! Ridică mâna și își șterse fruntea, mânjindu-se de praf și zgâriindu-se pe frunte din cauza firicelelor de pietriș. Cum naiba se băgase într-un asemenea subiect?

– Da, partea în care îmi spui ce credeai despre mine când ne-am întâlnit.

– Am crezut că ești dulce. Mi-a plăcut de tine. Ca prietenă, adăugă el repede, ca ea să nu aibă o impresie greșită.

– Și mai târziu?

– Mai târziu?

Drăcia naibii, tocmai chițăise? Se mișcă stânjenită, știind că avea să intre în belele dacă nu schimba repede subiectul.

– Da, mai târziu. Nu m-ai văzut foarte mult timp. După ce ai terminat colegiul, te-ai alăturat armatei. În puținele dăți în care mi-ai vizitat familia, când erai în permisie, eu nu eram acasă, ci la colegiu. Nu m-ai văzut până la vârsta de 22 de ani. Cum ți-am părut atunci?

Simți picături de transpirație pe șira spinării și înghiți în sec când își aminti exact ce gândise atunci. Gândise că era cea mai sexy femeie pe care o văzuse vreodată.

Era mai înaltă decât și-o amintea, cu mai multe forme, cu păr blond și des, atârnându-i lung pe spate, cu buze roz, ademenitoare și cu gene incredibil de lungi, care îi venea mănușă cu ochii de un căprui-închis. Singura parte care îi aducea aminte de ea, cea din copilărie, erau pistruii de pe nas. Restul se transformase în femeie. Iar după ce petrecuse ceva timp cu ea, își dăduse seama că nu era doar o simplă tipă sexy. Era deșteaptă și fâșneață, matură în moduri în care alte femei de 22 de ani nu erau - sau cel puțin cele pe care le întâlnise el nu erau - și era dulce foc.

Toate calitățile ei îl dezarmaseră. Cumva, în cei șase ani în care el fusese plecat, ea se transformase din acea adolescentă ciudată, cu aparat dentar, pe care și-o amintea, în versiunea ideală de femeie. Și atunci avusese de gând să o invite în oraș.

Apoi Julian Benedict își făcuse apariția în casa McClane ca și cum locuia acolo și se trântise lângă Kelsey pe canapea, cuprinzând-o protector de umeri, arătându-i clar că era luată. Ceea ce Hunt ar fi putut să accepte dacă nu ar fi văzut-o foindu-se sub acel braț. În doar câteva secunde, se transformase dintr-o femeie inteligentă, sexy, încrezătoare, care îl făcea să-și dorească lucruri pe care nu și le dorise niciodată, într-o femeie neliniștită, mult prea conștientă și temătoare, preocupată să nu spună ceva greșit în fața lui Benedict.

Strânse din dinți iar, pentru că își dădu seama că ar fi trebuit să vadă de atunci că Benedict era o amenințare. Fusese mult prea dezamăgit că ea era deja într-o relație, încât nu-l băgase în seamă pe Benedict. Iar acum, pentru că atunci nu făcuse nimic pentru a-l opri pe acel nemernic, viața lui Kelsey era în pericol și era foarte posibil ca mulți alți oameni nevinovați să fi murit.

Singura cale prin care se putea revanșa era să se asigure că acel dobitoc nu avea să mai rănească pe nimeni niciodată.

capitolul 3

– Hunt?

Neliniștea creștea în sufletul lui Kelsey în timp ce aștepta în tăcere ca el să spună ceva. Orice. O mare de posibilități îi treceau prin minte. Dacă el leșinase? Dacă molozul care îi țintuia picioarele se mișcase și îl strivise? Nu credea că se întâmplase așa ceva – nu auzise dărâmăturile mișcându-se –, dar dacă el fusese de fapt rănit când se prăbușise tavanul și nu își dăduse seama? Dacă își pierduse cunoștința din cauza pierderii de sânge?

Cele mai urâte scenarii îi treceau prin minte în timp ce se târî mai aproape de cimentul rece care îi separa, luptându-se cu panica aceea care voia să iasă la suprafață.

– Hunter?

– Da. Scuze. Eu... Hm, m-am pierdut în gânduri. Cred că m-am lovit la cap mai tare decât credeam. Ce m-ai întrebat?

Un sentiment de ușurare îi umplu pieptul ca un balon care tocmai fusese umplut cu aer. Închise ochii, sprijinindu-și obrazul de cimentul de dedesubt, încercând să-și încetinească bătăile inimii. El era bine. Îi venea să râdă isteric când își dădu seama încotro îi zburaseră gândurile și abia reuși să se abțină.

Inspiră lung, concentrându-se asupra sunetului aerului care intra și ieșea din plămânii ei pentru a-și calma temerile. Probabil nu trebuia să pună asemenea întrebări – știa că avea să fie dezamăgită, dar nu-i păsa. Era foarte posibil să moară între dărâmături. Dacă aceasta avea să fie ultima ei conversație, nu urma să se abțină de la nimic. În plus, Hunt începuse, și o parte din ea se bucura că o făcuse.

Pentru că ea știuse exact la ce se gândise când el intrase în casa părinților ei în acea zi de iunie, exact după ce ea absolvise colegiul. Crezuse că alunecase într-un vis.

Zâmbi, lipită cu obrazul de cimentul rece. Amintirea îi umplu pieptul de căldură. Doar ea fusese acasă în acea

după-amiază. Părinții ei erau la lucru, frații ei mai mari nu mai locuiau acasă, iar mezinul familiei McClane, Thomas, încă nu fusese adoptat. Alec o sunase mai devreme în acea zi ca să-i spună că avea să treacă pe acolo după serviciu ca să se vadă cu Hunt și o ruga să-l primească pe Hunt în casă dacă ajungea înaintea lui. Nu-l băgase prea tare în seamă pe Alec, pentru că Hunter O'Donnell fusese întotdeauna doar colegul de cameră al fratelui ei, cel tăcut și slăbănog.

„Da, bine. Trece pe aici. Am înțeles. O să-i dau o revistă sau o să-i deschid televizorul până ce ajungi. Doar să nu te aștepți să-i țin de urât. Am planuri."

Apoi se auzise soneria, deschisese ușa grea de lemn, iar dincolo de ea îl văzuse pe Hunter O'Donnell, care nu mai era deloc așa cum și-l amintea. În loc de slăbănogul pe care și-l amintea, în fața ei era un bărbat bronzat și foarte musculos după șase ani în armată. Părea ușor periculos cu părul acela brun-roșiatic, barba scurtă și neagră și cicatricile de pe mâini, obraz și brațe, care o făceau să se întrebe prin ce trecuse. Părea mult mai atrăgător, mai ales datorită ochilor de un căprui-închis, aproape negri, care păreau mai maturi, mai înțelepți și mai plini de mister. Însă o fermecase complet când intrase în casă, stătuse în living și discutase cu ea cât îl așteptaseră pe Alec. Și nu datorită lucrurilor pe care i le spusese, ci pentru că el o *ascultase*. O ascultase cu adevărat. Așa cum făceau bărbații când erau interesați de ceva.

Fusese o zi foarte bună. O zi grozavă. Zâmbi mai larg, amintindu-și cum râsese alături de ea, amintindu-și de chimia dintre ei. Cumva conversația se îndreptase către cele mai noi filme – ce văzuse ea și când –, iar pentru o secundă se gândise că el avea să o invite în oraș. Apoi își făcuse apariția Julian pentru întâlnirea lor – o întâlnire de care ea uitase complet, discutând cu Hunt – și totul se schimbase.

Zâmbetul îi pieri în întuneric, iar căldura din interior dispăru. Hunt nu o invitase atunci. De fapt, își schimbase complet comportamentul din momentul în care îl cunoscuse pe Julian. Și după aceea, de fiecare dată când se întâlnise cu el în trecere, nu fusese altceva decât prietenul fratelui ei, acum puternic, dar distant – așa cum fusese și în liceu. Nu-și mai vorbiseră niciodată așa cum o făcuseră în acea după-amiază – nimic în afară de politeturi la evenimente de familie. Dar o parte din ea mereu se întrebase ce ar fi fost dacă... Ce ar fi fost dacă Julian nu ar fi apărut în acea zi? Ce ar fi fost dacă ar fi petrecut mai mult timp împreună? Oare ce gândise cu adevărat despre ea înainte să afle că se vedea cu cineva?

Simțea că prindea curaj. Dacă asta era ultima ei șansă să afle, nu avea să lase nimic să-i stea în cale. Lăsase prea multe lucruri bune să-i scape printre degete de-a lungul anilor.

– Te întrebam ce ai crezut despre mine când m-ai văzut din nou.

Tăcere, apoi el începu:

– Am crezut că...

Ea se pregăti pentru ce avea să urmeze. Să-l audă spunând că i se păruse că era imatură, aiurită sau pur și simplu prostuță pentru că ieșea cu cineva ca Julian Benedict.

– Mi-ai părut uimitoare. Deloc cum îmi aminteam. Și am fost al naibii de uluit de tine.

„Uluit?" Ea clipi în întuneric.

– Serios?

El chicoti.

– Da, mă tem că atunci am fost un pic îndrăgostit de tine.

Ea zâmbi și înălță capul, uitându-se în direcția din care se auzea vocea lui, dorindu-și să-l fi putut vedea.

– Ai fost?

Mda, acum vorbise ca și cum avea iar 15 ani. „Calmează-te, Kels!"

– Da. El râse din nou, doar că de această dată ușor mai nervos, ea știind asta și simțind la rândul ei fluturi în stomac. Nu pot să cred că recunosc, dar în acea zi voiam să te invit în oraș. Ceea ce, privind în urmă, nu ar fi fost văzut prea bine de frații sau de părinții tăi, dar atunci nu-mi păsa. Doar că exact atunci... a venit iubitul tău și mi-am dat seama că deja te vezi cu cineva. Și... restul e istorie.

Nu, nu era istorie. Nu era istorie pentru că ea nu mai ieșea *cu* Julian acum. Inima îi bătea foarte tare. Își spunea să nu-și facă speranțe, dar o parte din ea nu se putea abține.

În ultimele opt luni, de când se despărțise de Julian, își jurase să nu mai aibă treabă cu vreun bărbat. Nu avea nevoie de un bărbat ca să fie fericită, nu avea nevoie de o relație ca să aibă succes, nu voia ca un bărbat să-i dea viața peste cap – o viață care era în final așezată după o relație dezastruoasă, care nu ar fi trebuit să existe. Și doar cu câteva ore în urmă, dacă Hunt ar fi recunoscut că fusese interesat de ea cu atâția ani în urmă, ea probabil s-ar fi simțit flatată și ar fi mers pe drumul ei.

Acum totul era diferit. Acum era față în față cu moartea. Acum era în mijlocul unui dezastru din care era foarte posibil să nu iasă vie. Și tot acest timp în întuneric privind în abisul celor mai mari frici ale ei îi relevase un singur adevăr. Doar un singur lucru conta în viață cu adevărat, nu cariera, banii sau statutul ei pentru că, în cele din urmă, toate acestea nu aveau valoare. Oamenii erau ceea ce conta. Cei care o făceau să se simtă vie. Cei care nu puteau să trăiască fără ea.

Părinții ei erau în capul listei, cei doi oameni care îndrăzniseră să riște adoptând un copil orfan, cei care îi oferiseră o casă, o familie și un viitor. Și frații ei, bineînțeles, care – chiar și când o iritau teribil – erau cei

mai mari fani și susținători ai ei. Însă aici, în întuneric, înțelese că lista ei îl includea și pe Hunt. Făcuse parte din viața ei la fel de mult ca frații ei. O persoană tăcută, puternică, pe care se putea baza și pe care o ignorase pentru că presupusese că el avea să fie mereu acolo.

Emoțiile îi învolburară stomacul. Își linse buzele, vrând să nu zică nimic, dar apoi se gândi că avea să regrete dacă nu întreba.

– De ce nu mi-ai zis niciodată?

Timp de câteva secunde, el nu-i răspunse, dar apoi rosti încet:

– Pentru că nu ar fi contat.

– Poate că ar fi contat.

– Mă îndoiesc. Tu erai deja cu Benedict. Dacă nu ai fi fost îndrăgostită, nu ai fi stat cu el, nu? Cu siguranță nu te-ai fi căsătorit.

Pieptul ei se dezumflă. Da, fusese cu Julian, dar relația lor era nouă atunci. Nu era convinsă că el e bărbatul potrivit pentru ea. Acum, privind în urmă, știa clar că Julian nu era bun pentru ea, dar atunci crezuse cu naivitate că lucrurile trebuiau să meargă așa: să se îndrăgostească de cineva de la facultate, să termine studiile, să se căsătorească, să facă copii.

„Clar nu a fost așa. Uită-te numai cât de bun s-a dovedit a fi planul!"

Greața îi învolbură stomacul. Din fericire, se trezise destul de repede după ce ea și Julian se căsătoriseră. După ce-i văzuse ieșirile violente, nici nu-și mai dorise să vorbească cu el despre copii. Nu până când nu avea să-și îndrepte comportamentul. Dar asta fusese cea mai mare greșeala a ei, nu? Faptul că ea crezuse mereu că el avea să se schimbe. Oamenii nu se schimbau. Își pierduse trei ani din viață descoperind asta.

– Nu știu.

Hunt suspină.

– Poate că lucrurile trebuie să se întâmple într-un anume fel la un moment dat. Pe termen lung, e bine că nu ne-am dus acolo pentru că relațiile nu merg aproape niciodată. Nu am intenționat să-ți spun vreodată asta, nu am vrut ca lucrurile să fie ciudate între noi. Acum sper că nu o să fie ciudat. Eu te apreciez foarte mult ca prietenă, Kelsey.

„Ca prietenă." Cele mai urâte cuvinte din tot dicționarul. Dezamăgirea o lovi crunt și puternic, dar, dacă se gândea mai bine, putea să dea vina pe altcineva pentru asta în afară de ea?

Alungă sentimentul și încercă din răsputeri să-i răspundă pe un ton coerent.

– Nu. Nu e nimic ciudat. Mă bucur că mi-ai spus.

Și chiar așa era. Pentru că, în ultimul sfert de oră de când vorbeau, ea nu se mai gândise deloc că era captivă într-un spațiu strâmt, că era întuneric beznă sau că se dezlănțuise iadul în jurul lor și că cine știe ce se întâmplase cu ceilalți care erau prinși între dărâmături. Scurta lui „confesiune" îi distrăsese complet atenția de la situația în care se aflau. Ceea ce putea la fel de bine să fi fost intenția lui de la început.

Panica amenința să o cuprindă iar, dar își repetă cuvintele de încurajare – „Adună-te! Rămâi puternică! Ajutorul e pe drum" – și își lipi din nou obrazul de ciment.

Frigul i se strecură din nou sub piele, iar acel sentiment o lovi din nou. Același sentiment pe care îl avusese înainte să se stingă luminile. Acela care îi trezise fiori pe șira spinării și o făcuse să creadă că dezastrul era pe drum și că urma să o lovească.

Hunt încercă să se miște pe o parte pentru a elibera un pic din presiunea pe care o simțea în brațe, dar picioarele imobilizate nu-l lăsau să facă asta.

Nu avea nici cea mai mică idee cât timp trecuse, dar i se părea o eternitate. Un fior îi cuprinse spatele și își frecă brațele cât putu, sperând să mai elibereze din tensiune.

– Kels? Nu ai adormit, nu?

Tăcerea îi creștea nivelul de stres. Ea rămăsese tăcută după discuția lor. El se blestemase că recunoscuse toate astea, dar apoi decisese că nu era mare lucru. În afară de acea după-amiază, ea nu-i arătase niciodată că ar fi fost interesată romantic de el. Și, dacă ce-i spusese Alec era adevărat, ea anunțase că o terminase definitiv cu bărbații. Faptul că îi mărturisise că fusese îndrăgostit de ea cu atâția ani în urmă nu ar fi trebuit să fie o problemă. Cu toate acestea, ea nu-i vorbea...

– Haide, Kels! Mă faci să mă îngrijorez. Spune ceva ca să știu că ești acolo. Altfel o să cred că ai fost salvată în timp ce eu am rămas blocat în întuneric.

Tăcere din nou, apoi o auzi vorbindu-i încet:

– E întuneric și aici.

El răsuflă ușurat. Dar ceva din tonul ei îl îngrijora. Ceva care parcă spunea că o înspăimânta gândul că nu avea să mai iasă niciodată dintre acele dărâmături.

– Trebuie să rămâi trează, îi zise el, ignorând gândul. Trebuiau să rămână optimiști. Cineva urma să vină după ei. Era sigur de asta. Povestește-mi despre Fashion Week. Când m-a sunat Alec de la New York, mi-a zis că toate creațiile tale sunt un triumf.

Mai mult decât un triumf. Alec îi spusese că fusese asaltată de comenzi după show. Atât de multe, încât mica ei companie, care opera dintr-un depozit din nordul Portlandului, abia dacă putea să le facă față. Interviul din acea dimineață era doar unul dintre motivele pentru care zburase mai devreme. Celălalt motiv era că angajații ei lucraseră peste program de când avusese loc show-ul și aveau nevoie disperată de ajutor pentru producție. Ceea ce însemna că ea trebuia să se întoarcă, deși pierdea

o călătorie foarte relaxantă la Disney World alături de restul clanului McClane.

El aproape că pufni pentru că nu-și imagina că era ceva relaxant în a fi înconjurat de milioane de copii la Disney World. Cu toate acestea, îi făcea plăcere să și-o imagineze pe fiica de cinci ani a lui Alec, Emma, forțându-l pe tatăl ei să o ducă pentru a suta oară în *It's a Small World.*

– Nu sunt multe de spus. Sunt doar multe modele, multe haine și camere de filmat.

– Trebuie să fi fost și petreceri, nu? Pariez că au fost niște petreceri grozave. Câte celebrități ai văzut?

– Nu știu.

– Sunt sigur că au fost și reprezentanți ai nobilimii europene. Am auzit că membrii caselor regale se duc mereu la astfel de spectacole.

Nu-i păsa de celebrități, de petreceri pompoase și de oameni „regali", dar era disperat să-i distragă atenția. Ea suspină.

– Nu știu. Câteva, presupun.

– Cine? Dă-mi niște nume!

– Dumnezeule, ești foarte enervant, știi asta?

El rânji pentru că *enervant* era un semn bun. Îi ținea mintea ocupată.

– Știu. Hai, dă-i drumul! Vreau să aflu.

– Hm... Alaina Pierce.

Zâmbetul de pe fața lui pieri. Auzise acel nume, dar nu-și amintea dacă era cântăreață, actriță sau cine știe ce progenitură milionară. Era destul de sigur că nu era membră a vreunei case regale europene.

– Alaina Pierce, actrița premiată, zise ea înainte ca el să inventeze vreun răspuns, agățându-se de ultimele ei cuvinte într-un mod în care îl făcea să creadă că ea era conștientă de ceea ce făcea el.

– Alaina Pierce, actrița. Da, știam asta.

Ea pufni, dându-i clar de înțeles că era plin de el.

El își drese glasul.

– Nu e căsătorită cu unul dintre sextuplii faimoși care dețin acel hotel uriaș aici, în țara vinurilor?

– Evan Archer. Da, dețin Alex Hotel.

– Ai fost vreodată acolo?

– Nu. Alaina m-a invitat să mă duc cândva la spa, dar...

– Ar trebui să mergi.

– Nu știu. Nu am destul timp pentru spa. În plus, s-ar putea să nu scăpăm de aici, așa că ce rost are să mă gândesc la așa ceva?

La naiba! Ea ducea conversația tocmai unde el nu voia să ajungă.

– O să scăpăm de aici, Kelsey. Trebuie să gândești pozitiv.

– Încerc. Doar că...

– Ce anume?

– Nimic. Nu mai contează.

Nu-i plăcea deloc că se închidea în ea. Voia să-i ofere alinare, dar nu putea să ajungă la ea. Ce putea să facă era să-i aducă aminte că nu era singură.

– Ți-a spus Alec vreodată despre mama mea?

– Nu, răspunse ea ezitant. Nu cred.

Se gândi că ea sigur se întreba de ce schimbase brusc subiectul, dar continuă:

– A fost asistentă. A murit când aveam 12 ani.

– Oh, nu am știut. Îmi pare rău. Alec nu mi-a spus niciodată nimic.

Nu, probabil nu o făcuse. Hunt îl rugase să nu vorbească niciodată despre asta.

O durere puternică îi cuprinse pieptul, una care era mereu acolo, dar pe care o ținea încuiată. Una pe care își permitea să o scoată acum la suprafață în speranța că avea să o ajute pe Kelsey acolo, în întuneric.

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă și am reușit să merg mai departe. Oricum, era genul de om care mereu alerga ca să-i ajute pe alții. La evenimente dacă cădea

cineva, la biserică dacă vreun bătrân se împiedica, chiar și la meciuri dacă vreun copil cădea și își sucea glezna, ceea ce mereu mă făcea să mă rușinez.

– Pare că a fost o femeie minunată.

Chiar fusese. Mama lui fusese genială, dar nu avea să-și permită să se gândească la ea pentru că asta avea să deschidă o rană veche pe care o lăsase demult să se închidă.

– Veneam acasă de la unul dintre turneele mele de baschet. Era în miez de vară, cald ca naiba. Chiar la apus a pornit o furtună mare. Ploaie, grindină – a fost o nebunie. Eram pe autostradă, și tatăl meu conducea. Eu eram pe bancheta din spate – aținisem pentru că jucasem trei jocuri în acea zi și eram rupt de oboseală. Îmi aduc aminte când a încetinit mașina și i-am auzit pe părinții mei zicând ceva despre un accident în față. Probabil tocmai se întâmplase, pentru că nu era nici un echipaj de poliție la fața locului. Când mama a deschis ușa și a zis că merge să vadă dacă avea cineva nevoie de ajutor, tatăl meu a încercat să o oprească, dar ea i-a spus să nu se îngrijoreze. S-au certat preț de câteva momente. El a vrut să ajute, dar ea nu avea de gând să-l lase. Ea avea pregătire medicală, nu el. Ea i-a cerut să rămână în mașină și să-mi distragă atenția dacă mă trezeam și a plecat. O mie de emoții pe care nu voia să le simtă se treziră în interiorul lui, dar se forță să le alunge, amintindu-și că acum important nu era el, importantă era Kelsey. Îmi aduc aminte că m-am trezit complet, m-am ridicat și am văzut metalele contorsionate prin parbriz. Erau cam șase mașini devastate. Grindina slăbise vizibilitatea, iar șoferul primei mașini apăsase pe frână, ceea ce cauzase o reacție în lanț. Îmi aduc aminte că pe jos era un strat alb, toate mașinile erau contorsionate, dar totul părea neclar din cauza ploii și a ștergătoarelor care se mișcau încontinuu. Nu eram sigur de ceea ce vedeam, așa că l-am întrebat pe tatăl meu ce s-a întâmplat, iar el mi-a

spus bolborosind că avusese loc un accident, dar nu era prea atent la mine. Era concentrat asupra mamei mele, care se grăbea să ajungă la fața locului ca să ajute, vorbind cu ceilalți care văzuseră accidentul și care ieșiseră strigând după ajutor, apoi înaintând către mașinile distruse pentru a verifica starea pasagerilor.

Imaginile îl loviră cu putere, repede, trezindu-i amintirile din acea zi: o văzuse pe mama lui grăbindu-se către fereastra spartă a unui SUV care era cu susul în jos pe pavaj. O văzuse vorbind cu cine era în interior. Observase flăcările înainte să vadă explozia.

– Ce s-a întâmplat atunci?

Vocea ei suavă îl trezi din reverie, iar el clipi, încercând să alunge amintirile.

– Apoi SUV-ul pe care ea îl verifica a explodat. S-a întâmplat atât de repede, încât nu a avut timp să reacționeze. În accident se spărsese conducta de carburant.

– Oh, Dumnezeule, îmi pare *atât* de rău!

El clipi, alungând lacrimile care îi invadaseră ochii, chiar și la douăzeci de ani de la eveniment, și își drese glasul. Nu avea rost să-i răspundă la comentariu. Auzise aceleași lucruri de nenumărate ori de-a lungul anilor, de atâtea ori încât pierduse șirul. Știa că oamenii erau bine intenționați, dar spusele lor nu erau aproape niciodată de ajutor. Nu într-un mod care să conteze.

– Atunci tatăl meu s-a pierdut. A sărit din mașină, dar nu mai putea să facă nimic. Nimeni nu mai putea să facă nimic. Legistul ne-a spus că a murit pe loc. Am găsit un soi de alinare în asta, presupun.

– Oh, Hunt!

El continuă ca și cum ea nu-i vorbise, recunoscător că nu putea să-l vadă și că el îi putea spune toate astea fără ca ea să-l poată atinge, dar bucuros că îl putea auzi. Nu-i plăcea deloc când oamenii încercau să-l aline când îi auzeau povestea tristă. Probabil de aceea nici nu vorbea despre asta.

– Asta e, zise el. Nu am deschis subiectul ca să te întristez sau ca să sugerez că o să se întâmple ceva aici – nu e cazul. Dacă acest loc era în pericol de explozie, s-ar fi întâmplat deja. Am povestit despre asta doar ca să-ți spun că tatăl meu a renunțat în acea zi. A încetat să mai trăiască. Și-a ars brațele încercând să ajungă la mama. A trebuit să facă operații și să i se pună grefe de piele de-a lungul anilor. Știu că încă îl doare brațul, dar nu vrea să vorbească despre asta. Nu vrea să recunoască faptul că a fost rănit atunci. Singurul lucru asupra căruia s-a concentrat a fost durerea lui. A renunțat la viață pentru că, în opinia lui, viața a renunțat la el.

– Cred că e de înțeles, zise Kelsey duios. Și-a pierdut soția.

Hunt pufni, iar orice durere pe care o simțise mai devreme fusese înlocuită de un resentiment familiar pe care nu reușise niciodată să-l ascundă.

– Da, și-a pierdut soția, dar mă avea pe mine. Și eu am pierdut-o pe ea, doar că el nu s-a gândit niciodată la asta. În loc să fie tatăl de care aveam nevoie, s-a transformat într-o cochilie de om pe care în unele zile nici nu-l recunosc. Am devenit adult în acea zi. Mi-am petrecut aproape toată adolescența având grijă de el. Asigurându-mă că era bine. Încă o fac, chiar dacă acum are 60 de ani. O fac pentru că îl iubesc și pentru că e tatăl meu, dar asta nu e viață. Nu e un mod de a fi. Trase aer în piept, sperând că ea înțelegea ce încerca să-i spună. Da, viața e oribilă uneori. E oribilă în mii de moduri pentru milioane de oameni, dar nu poți pur și simplu să renunți. Se întâmplă o sumedenie de lucruri urâte și nu le poți preveni pe toate. Tot ce poți să faci e să trăiești. Pentru că realitatea e că mereu se poate mai rău. Mereu. În acea zi ar fi putut să mă piardă pe mine, dar nu a făcut-o. Tatăl meu nu a văzut asta niciodată, dar e adevărat. Întotdeauna, chiar și într-o tragedie, există ceva pentru care să fii recunoscător dacă te uiți cu atenție.

Tăcere. El nu avea nici cea mai mică idee ce gândea ea, iar în momentul acela de tăcere se întrebă dacă nu întrecuse măsura. Da, o considera familia lui, într-un mod ciudat, și, da, la un moment dat fusese îndrăgostit de ea, fără să-i fi mărturisit asta, dar la final de zi, dacă trăgea linie, ei nu erau decât cunoștințe. Și el nu avea de unde să știe dacă ea urma să considere ceea ce îi spusese drept o încurajare sau o dojană.

– Ai dreptate, zise ea încet. Nu putem să oprim lucrurile rele să se întâmple. Să ne îngrijorăm încontinuu nu ajută deloc:

Nu era foarte sigur ce voia să spună cu asta. Dar înainte să o întrebe, ea vorbi din nou.

– Acum pot să înțeleg mai ușor de ce Emma le spune tuturor oamenilor pe care-i întâlnește că o să se mărite cu tine într-o zi, Hunter O'Donnell.

Un râset la care nu se aștepta îi ieși din gât.

– De ce?

– Pentru că ești un bărbat foarte special.

– Nu atât de special. În majoritatea zilelor, sunt o pacoste. Întreabă-l pe Alec!

– Nu trebuie. Deja știu adevărul. Și cu siguranță îl știe toată lumea care ajunge să te cunoască. Mulțumesc că ești aici cu mine! Nu-mi imaginez să fi fost blocată în întuneric cu nimeni altcineva.

Îl cuprinse un sentiment straniu. Unul cu care nu era obișnuit.

– Și eu simt la fel, Kelsey, nici eu nu aș vrea să fiu cu altcineva acum.

Tăcerea dintre ei se adânci. Una care îi făcea inima să tresalte și mai tare pentru că vorbise serios. Fiecare cuvințel. Și acum nu știa ce putea face cu acel adevăr. Ea oftă în cele din urmă.

– Hai să vorbim despre ceva normal! Ce o să faci în vacanță anul...

Se auzi un zgomot puternic.

– Ai auzit asta? suspină ea.

– Da.

Simțurile îi erau în alertă, așa că el privi în sus, deși nu putea vedea nimic oricât se chinuia.

– Este posibil ca unele din dărâmături să se așeze mai sus...

Zgomotul se transformă în vuiet, iar asta trezi adrenalina din el.

– Kelsey! Fiecare mușchi din el pulsa. Acoperă-ți capul!

Restul cuvintelor lui fură înghițite de o pufnitură asurzitoare.

Și de țipetele lui Kelsey.

capitolul 4

Hunt tuși din cauza prafului care se ridicase în aer, asaltându-i plămânii în timp ce zgomotele se potoliră.

Dărâmăturile din jurul lui se mișcaseră. Nu era sigur ce se întâmplase, dar era sigur că bula de aer în care era se făcuse mai mică. Cimentul și rocile amenințau să-l înghită din toate direcțiile, dar măcar nu se prăbușiseră complet peste el.

– Kels, tuși din nou, Kelsey, răspunde-mi! Tăcerea ei trezi adrenalina din el. Clipi și încercă să își șteargă praful de pe ochi. Erau atât de mult praf și atâtea resturi, încât avea sentimentul că nu avea să mai fie curat vreodată. Kelsey? Vorbește cu mine! Spune-mi că ești bine! În fiecare secundă în care ea nu-i răspundea, starea de neliniște creștea, era ca și cum pieptul îi devenea prea mic pentru plămânii lui. Kelsey, la naiba, răspunde-mi!

Tot nici un răspuns.

Lipi palma de cimentul din apropierea capului lui, acolo unde partea lui era separată de partea ei, și se folosi de toată forța pentru a împinge piatra, dar aceasta nu cedă. Obosit de efort, în cele din urmă, lăsă brațul

în jos și trase aer în piept, inspirând însă același praf infect care îl făcea să tușească.

De-a lungul vieții, se simțise de mai multe ori neputincios – când mama lui murise, când tatăl lui refuzase să ceară ajutor pentru depresia prin care trecea, când era în armată și ajungea prea târziu ca să mai poată salva vreun civil sau chiar un coleg soldat din calea unei bombe de pe marginea drumului. Dar situația asta – să fie blocat în acest moloz, capabil să audă tot ce se întâmpla în jurul lui, dar incapabil să se miște ca să ofere ajutor – era oribilă, cea mai rea experiență de până acum. Închise ochii.

– Haide, Kelsey, spune ceva, draga mea! Trebuie să știu că ești acolo. Spune orice. Kels?

O tăcere apăsătoare trona în jurul lui. Una care nu-i plăcea deloc. Una care îl făcea să-și iasă din fire, imaginându-și-o pe Kelsey zdrobită de dărâmături la doar câțiva centimetri de el.

Nu. Ea nu era moartă. Nu avea cum să fie moartă. Furia și indignarea creșteau în sufletul lui. Împinse din nou cimentul din fața lui, hotărât să ajungă la ea.

– Știu că ești acolo, Kelsey. La naiba, spune ceva!

Mușchii îi ardeau. Transpirația curgea șiroaie pe el. Icni puternic, simțindu-și plămânii cedând nu doar din cauza efortului, ci și a gândului că nu avea să supraviețuiască.

Răsună o nouă bubuitură, dar asta nu-l opri din încercarea de a împinge pietrele. Resturi de moloz se mișcau în jurul lui. Praful umplu spațiul îngust, făcându-l să tușească din nou. Printre propriile icnete, dincolo de bubuitul sângelui care-i pulsa în urechi, i se păru că aude o voce.

Se opri, trase aer și încremeni.

– Kelsey?

– Acolo! strigă vocea înfundată. Știam eu că am auzit pe cineva acolo. Grăbește-te!

Roci și bucăți de ciment începură să se miște deasupra lui, ridicând și mai mult praful în aer, forțându-l să tușească mai tare. Și apoi în întuneric apăru o luminiță.

Hunt închise ochii. Mai multe roci se mișcară. Vocea deveni mai puternică, urmată de alta. Și de alta. Clipi în repetate rânduri, ridicând o mână pentru a bloca lumina care devenea din ce în ce mai mare, încercând din răsputeri să nu înghită și mai mult praf. Bucățile de ciment erau mutate rând pe rând. Începea să simtă aer curat din toate părțile. Apoi mai multe mâini erau pe brațele lui, eliberându-l.

Cimentul de lângă picioarele lui se mișcă. Presiunea care îl țintuise la pământ slăbi, permițându-i să-și miște partea inferioară a corpului pentru prima dată după ore bune. Simți degete înconjurându-i încheieturile. Simțea că avea ace sau cuie în picioare în timp ce era ridicat, nereușind să-și coordoneze echilibrul, propria greutate fiind o povară. Noroc cu cei doi salvatori, care îl cuprinseră de o parte și de alta, așezându-i brațele în jurul umerilor lor și ajutându-l să se ridice.

Clipi din cauza luminilor puternice, încercând să deslușească împrejurimile. Ochii nu-l ajutau momentan. Tot ce distingea erau forme, umbre și multă agitație în timp ce era scos din cimentul spart și oțelul îndoit. Începu să deslușească sunete. Voci strigând ordine, zumzet de mașini folosite pentru a mișca dărâmăturile, sirene și chiar zgomotul produs de elicele unui elicopter. Însă singurul sunet pe care nu-l putea auzi era vocea lui Kelsey. Nici nu o putea vedea.

– Nu. Încercă să facă pași singur, ignorând durerea și opunându-se celor doi bărbați care îl ajutau. Nu pot. Ea o să rămână blocată acolo. Trebuie să mă întorc.

– Nu ești în stare să fii de ajutor cuiva acum, îi zise bărbatul din stânga.

– Nu o pot părăsi.

Hunt ridică brațele de pe umerii bărbaților, sprijinindu-și greutatea în propriile picioare.

De îndată simți o durere de nedescris și aproape că suspină pentru că, la naiba, îl dureau picioarele! Însă acel pas îi arătă că traumele nu erau permanente. Era julit, învinețit și, cel mai probabil, sângera din mai multe locuri, dar putea să meargă.

Se întoarse cu fața către dărâmături când simți că ochii îl ajută și văzu pentru prima dată cât de gravă era situația.

- Drăcia naibii!

Primele două etaje din partea de jos a clădirii erau complet distruse pe o parte – și nu era partea care se afla în apropierea locului în care lucraseră muncitorii la acea linie de gaz. Grămezi de beton și metal contorsionat acopereau pământul, alături de hârtii, sticlă spartă, mobilă distrusă și gresie fărâmițată.

Văzuse destule clădiri bombardate de cealaltă parte a oceanului ca să știe exact care erau efectele unei bombe. Inima i-o luă la goană, căci înțelese că nu fusese un accident cu o linie de gaz, așa cum sperase.

- Aici! strigă un paramedic dintre dărâmături, nu departe de locul din care fusese scos Hunt. Am mai găsit unul!

Hunt își simți inima cât un purice și, deși avea impresia că picioarele urmau să-i cedeze în orice secundă, se târî înapoi către locul distrugerilor, încercând să vadă printre paramedici, pompieri și salvatori, căutând-o pe Kelsey.

Cineva îi bloca drumul. Întrezări o mână ridicată dintre dărâmături. Pulsul i-o luă la goană în timp ce încerca să se ferească de oamenii care îi blocau calea. Alt braț apăru dintre resturi, plin de praf.

Cineva îi apăru în cale, blocându-i din nou vederea. Altcineva îi cuprinse brațele.

– Domnule, nu puteți ajuta aici. Trebuie să lăsați medicii să vă verifice. Ne ocupăm noi de asta.

– Trebuie să văd dacă e ea, zise el, smucindu-se din strânsoarea bărbatului și aplecându-și capul pentru a vedea dincolo de el.

„Dumnezeule, să fie ea, te rog să fie ea, te rog, te rog, te rog..."

Un braț plin de praf se ridică dintre dărâmături, apoi un corp subțire, acoperit și el de praf. Nu-și putea da seama dacă era bărbat sau femeie. Nu-și putea da seama dacă era în viață. Nu putea să vadă unde îl duceau salvatorii.

Mai multe trupuri se puseră în calea lui, împingându-l înapoi. Frustrat că mușchii nu-l ascultau, că nu putea să scape de acest pompier pe care în mod normal l-ar fi pus la pământ într-o clipită, strigă:

– Kelsey!

– Hunter?

Vocea lui Kelsey era slăbită, dar reală. Și îi oferi tăria de care avea nevoie. Se eliberă din strânsoarea pompierului care-l ținea pe loc și observă doi salvatori îndreptându-se către el, ajutând-o pe ea să iasă dintre dărâmături.

Era plină de praf alb pe față și pe brațe, fiecare părticică din trupul ei era murdară, julită și învinețită, iar ea se chinuia să clipească pentru a vedea în lumina puternică. Dar era întreagă. Respira. Era vie.

– Kels...

Răsuflă ușurat așa cum n-o mai făcuse niciodată în viața lui. Se întâlni cu ea la marginea dărâmăturilor, o prinse de mijloc și o trase din mâinile salvatorilor, cuprinzându-i trupul cu totul, lipind-o de el. Apoi își coborî buzele și o sărută.

Ea își puse mâinile pe umerii lui. Suspină surprinsă. Însă, înainte ca el să se poată opri, ea gemu, înfigându-și degetele în cămașa lui, fără să se opună și răspunzându-i la sărut cu aceeași disperare cu care o săruta el.

I se scurtcircuită creierul. Singurul lucru care conta era ea. Să fie în siguranță. Să fie vie. În brațele lui, atunci și acolo. O trase de bluza zdrențuită, apropiind-o și mai mult de el și sărutând-o cu mai multă foame. Simțea nevoia să guste fiecare părticică din ea doar pentru a-și dovedi că era reală. Cineva din apropiere chicoti.

- Cred că ăștia doi sunt bine.

În depărtare, strigă altcineva:

- Am mai găsit unul!

Auzi pași îndepărtându-se, apoi doar propriul puls răsunându-i în urechi.

Cu respirația întretăiată, în cele din urmă, se smulse din sărutul lor, rămânând însă foarte aproape de buzele ei. Nu era pregătit să o elibereze, nu voia să o lase să se îndepărteze de teama de a nu pierde căldura ei. Era atât de bine să fie lipit de ea!

- Am crezut... Cuvintele i se opriră în gât, iar un val de emoții pentru care nu era pregătit se încolăcea în jurul pieptului lui. Când s-au auzit acele bubuituri și nu mi-ai răspuns, am crezut că te-am pierdut.

Ea începu să tremure, lipindu-și fruntea de fruntea lui.

- Eu... eu nu te puteam auzi. Te-am strigat iar și iar. M-am temut că ți s-a întâmplat ceva.

El îi cuprinse fața între mâini, îndepărtându-se foarte puțin pentru a o privi în ochi. Atinse foarte delicat o tăietură de pe obrazul ei. Îi dădu o șuviță de păr de pe tâmple, una atât de prăfuită, încât părea albă în loc, nu blondă. O vânătaie urâtă începuse deja să se formeze pe mandibula ei, dar el se simți liniștit văzând că ochii ei erau limpezi. Limpezi și căprui, binecuvântând pământul de sub picioarele lui. Limpezi și atât de lipsiți de teamă, uitându-se la el cu atâta deschidere și compasiune, înduioșându-l.

- Și eu am crezut că nu o să te mai văd niciodată, șopti ea.

El știa că erau priviți. Știa că trebuia să o elibereze pentru ca medicii să o consulte și să se asigure că era bine. Știa că mai devreme o sărutase impulsionat de sentimentul de ușurare și că nu fusese decât o reacție la faptul că era vie. Mai știa că nu avea nici un motiv și nici un drept să o sărute iar. Chiar dacă momentul descoperirii că era vie trecuse, voia să o sărute din nou. Coborî privirea către buzele ei și simți o foame puternică punând stăpânire pe trupul lui.

Își coborî din nou gura către gura ei. Doar că de această dată nu o mai sărută din ușurare, din eliberare sau ca să se asigure că era vie. O sărută așa cum își dorise să o facă timp de cinci ani. Cu fiecare dram de pasiune pe care nu își dăduse seama că o simțea pentru ea.

Ea îl primi din momentul în care buzele lor se întâlniră. Gemu pe gura lui. Îl înșfăcă de umerii de care se sprijinea și se lipi și mai tare de trupul lui. Și apoi îl sărută ca și cum nu mai voia să se oprească vreodată.

O voce din capul lui îi spunea că nu era corect ce făcea, dar se simțea mult prea bine pentru a se opri. Mâna lui alunecă de pe obraz în părul ei. Iar cealaltă mână se încolăci pe spatele ei, trăgând-o spre el. Vag, auzi zgomote de pași și voci apropiindu-se, dar nu-l tulburară. Și nici nu-l făcură să se oprească. Prinzând-o de gât, îi înclină capul mai mult ca să o poată săruta mai intens. Ea îi răspunse cu un suspin și îi alintă limba cu poftă, făcându-l să se întrebe de ce naiba îi luase atât de mult timp să o sărute.

– Nenorocit infect ce ești! strigă un bărbat.

Kelsey se îndepărtă de buzele lui Hunt, eliberându-se din brațele lui. Clipind, Hunt se întinse după ea, cu mintea în ceață și cu simțurile date peste cap, încercând să-și dea seama de ce se retrăsese. Apoi o văzu suspinând. Auzi o bufnitură. Ea se prăbuși la picioarele lui. Și brusc un pumn îl lovi din plin în față, neavând timp să se pregătească pentru așa ceva.

Kelsey făcu ochii mari, uitându-se în sus și văzându-l pe Julian pregătindu-se să-l lovească din nou pe Hunt.

– Ea e soția mea, nenorocitule! Ține-ți mâinile departe de ea!

– Julian! Nu!

Ea se chinui să se ridice în picioare și se întinse să-l prindă pe Julian de braț, dar el deja se lansase în față, direct către fața lui Hunt. Se împiedică între dărâmături. Ridică privirea și observă mirarea din privirea lui Hunt. Dar în loc de sunetul îngrozitor al pumnului lui Julian lovind osul, auzi doar un foșnet în aer. Hunt se ferise de lovitură.

Se îndepărtă și mai mult de ei, cu inima cât un purice. Julian se redresase și plonjase iar cu pumnul, însă era mult prea lent. Pumnul lui Hunt îl lovi pe Julian direct în pântec.

Julian icni, ținându-se de stomac.

– Nenorocitule, o să te omor!

Hunt ridică ambele mâini în față ca un boxer profesionist.

– Încearcă și o să regreți!

Julian îl privi pe Hunt, dar nu mai îndrăzni să-l atace. Dar îi aruncă o privire ucigătoare lui Kelsey. Iar în secunda în care ochii li se întâlniră, o cuprinse teama, căci știa ce însemna acea privire. Avea aceeași privire nebună care îi spunea că pierduse deja orice urmă de rațiune și că era complet cuprins de furie, care de această dată nu mai avea cum să fie potolită.

Picioarele îi tremurau în timp ce păși în spate, ridicând mâinile în față.

– Julian, nu!

– Tu! Urlând și scrâșnind din dinți, porni după ea. Târfă nenorocită, infidelă, bună de nimic!

Kelsey suspină și se împiedică. Ridicând mâinile, se ghemui și închise ochii, iar întreg trupul i se încordă,

așteptând să fie lovită de furia pumnului lui. Dar lovitura nu mai veni. Se auzi doar un icnet, urmat de o bufnitură. Și când deschise ochii, îl găsi pe Julian întins la picioarele ei.

– S-a terminat cu amenințările tale. Hunt îl apucă pe Julian de jachetă și îl ridică în picioare. Și s-a terminat cu vremea în care o foloseai ca pe un sac de box!

Julian se chinuia să-și revină, încercând să se elibereze din strânsoarea lui Hunt și ridicând pumnii. Dar înainte să aibă timp să mai protesteze ori să se smucească, Hunt îi trase un pumn direct în nas.

Oasele pocniră. Sângele țâșni. Iar când Hunt dădu drumul cămășii lui Julian, bărbatul se prăbuși la pământ, distrus precum cimentul din jurul lor.

Kelsey suspină, incapabilă să-și ia privirea de la bărbatul care îi făcuse viața un iad în ultimii trei ani, prăbușit la pământ, cu nasul spart. Ar fi trebuit să fie fericită. Ar fi trebuit să fie încântată că îi făcuse cineva ceea ce amenințase el că avea să-i facă ei de atâtea ori, dar nu era. Brusc tremura și nu știa de ce.

Pași se apropiau de ea. Pașii lui Hunt. Simțea că și alții se grăbeau către ei, probabil pentru a interveni. Știa că era în siguranță, dar din instinct făcu un alt pas în spate.

– Kelsey, zise Hunt ferm. Oprește-te!

Comanda hotărâtă o făcu să stea pe loc, dar nu-i potoli pulsul care alerga sau respirația ce o luase la goană, ca și cum tocmai alergase la un maraton.

– Ești rănită? Hunt se opri în fața ei, prinzând-o de mandibulă cu degetele lui calde și ridicându-i chipul către el. Uită-te la mine! Te-a rănit?

Ea clipi și clătină din cap, fără a-l privi în ochi. Știa că Hunt doar voia să o ajute, dar nu-l putea privi acum. Nu se temea de el. Știa că el nu avea să o rănească și că nu avea să o învinovățească vreodată pentru ceea ce tocmai se întâmplase. Nici măcar nu mai era atât de supărată

pe Julian, care acum gemea la pământ, la doar câțiva metri în spatele lor – merita ce primise cu vârf și îndesat și merita și mai multe după tot ce făcuse, mai ales dacă avea de-a face cu prăbușirea clădirii. Cu toate acestea, ea nu se putea uita în ochii lui Hunt pentru că se temea că, dacă avea să vadă fie și pentru o fracțiune de secundă aceeași furie pe care o văzuse în ochii lui Julian, asta avea să-i distrugă impresia despre Hunt și tot ce însemna el pentru ea.

Închise ochii. Un tremurat pe care nu-l putea controla îi cuprinse trupul. Își încrucișă brațele, repetându-și mantra: „Adună-te! Rămâi puternică! Poți să treci peste asta." Doar că nu o ajută. Tremuratul se intensifică, făcând-o să își dea seama că era pe punctul de a deveni isterică.

– La naiba! bolborosi ea, îndepărtându-se iar. La naiba!

Tocmai scăpase din ghearele unei clădiri prăbușite, pentru numele lui Dumnezeu! De ce se pierdea cu firea acum?

– Respiră, doar respiră Kels.

Brațe puternice o cuprinseră precum niște bare de oțel. Și apoi tot ce simți fu căldură. Pe obraz, în jurul taliei, alunecându-i pe șira spinării. Mirosurile de lămâie și piele o învăluiră – erau mirosuri familiare și liniștitoare. Însă bubuitul din ureche îi atrase atenția. Pulsul începea să i se calmeze. Asta o făcu să se concentreze la ceva. Asta o trase înapoi de pe marginea nebuniei.

– Ești bine, zise Hunt încet, strângând-o. Totul este în regulă.

Încet, ea deveni conștientă de sunetele din jurul ei. De Julian care striga că tocmai fusese atacat. Că Hunt trebuia aruncat în închisoare. Că avea nevoie de un doctor care să-i oprească sângerarea. Apoi auzi altă voce, mai aproape, dar înfundată – părea ceva oficial –, punând

tot soiul de întrebări despre ea și Julian și despre ceea ce tocmai se întâmplase.

– Nu, ea e bine, zise Hunt deasupra ei pe un ton calm, vorbind cu cineva pe care ea nu-l putea vedea. Cine i-a dat voie aici?

– Ofițerii de la barieră au zis că a înnebunit când și-a văzut soția. A trecut de ei înainte să-l poată opri.

– Nu mai sunt căsătoriți. Sunt separați de opt luni, iar în această dimineață divorțul a devenit legal. El a tot hărțuit-o în ultimul an. Chiar înainte să explodeze bomba, i-a trimis un mesaj, amenințând că o va ucide.

– Ești sigur de asta?

– I-am văzut fața înainte să-l citească. Asta a fost cu câteva secunde înainte ca bomba să explodeze. Nu se poate să fie doar o coincidență.

– Are telefonul la ea?

– Nu, l-a pierdut în explozie.

– Domnișoară? întrebă bărbatul cu blândețe. Eu sunt ofițerul Callahan. Crezi că îmi poți răspunde la câteva întrebări? Te asigur că domnul Benedict nu o să te poată auzi sau atinge.

Tot ce-și dorea Kelsey să facă era să-l lase pe Hunt să o țină, dar nu se mai putea. Pregătindu-se pentru ceea ce avea să vadă pe chipul lui, își desprinse brațele pe care și le încrucișase în talie și le lipi de abdomenul lui Hunt, împingându-l. Pentru o secundă, el o strânse ușor, făcând-o să creadă că nu avea să o elibereze, dar apoi o făcu. Însă nu se îndepărtă, așa cum se așteptase ea. Și chiar dacă ea știa că asta o făcea să pară slabă, mai ales că aproape avusese o cădere nervoasă în fața lui, se bucură. Se simți și mai ușurată când el se întinse după mâna ei, prinzându-și degetele puternice, solide, în jurul degetelor ei, strângând-o ușor.

– Brett e un vechi prieten, Kels. Știe că nu-i merge cu mine.

Ofițerul Callahan chicoti. Și brusc sunetul o făcu să se mai relaxeze.

Ea se aventură să-l privească pe Hunt. Îi zâmbea din colțul gurii și ochii lui erau calmi, nu plini de furie ca ai lui Julian. Panica pe care o trăise mai devreme dispăru.

– Îmi pare rău. Nu sunt chiar o epavă de obicei.

Aranjându-și părul murdar și îndepărtând șuvițe nărăvașe de pe față, Kelsey privi către ofițerul Callahan. Era mai scund decât Hunt cu câțiva centimetri, avea un început de chelie și un nas care părea să fi fost spart de mai multe ori. Dar avea ochi blânzi, căprui, iar modul în care zâmbea și felul complet neamenințător în care își băgase degetele mari în curea o făcură să se simtă și mai liniștită.

– Nu te judec, răspunse el. Ai trecut prin iad azi.

Chiar așa fusese. Cu toate acestea, nu-i plăcuse deloc modul în care se pierduse cu firea cu câteva minute în urmă. Sau că făcuse asta în fața lui Hunt.

Privind dincolo de Callahan, Kelsey văzu mai mulți ofițeri înconjurându-l pe Julian în spatele ambulanței. Nu putea auzi ce vorbeau, dar postura lor agresivă nu avea nevoie de nici o explicație.

– Hunt tocmai îmi spunea despre un mesaj pe care l-ai primit.

Callahan scoase un mic caiet și un creion din buzunarul de la piept, atrăgându-i atenția.

– Îmi poți descrie telefonul?

– E un iPhone argintiu. Într-o carcasă transparentă și cu flori roz.

– Îți poți aminti când l-ai avut ultima dată?

Un strigăt se auzi din direcția ambulanțelor. Kelsey privi într-acolo, văzându-l pe Julian aplecat, în spatele unei ambulanțe, cu obrazul lipit de podeaua acesteia, în timp ce doi ofițeri îi strângeau mâinile la spate, punându-i cătușe.

– Hm... eu... Asistenta de producție mi l-a luat chiar înainte să intru în direct.

– Domnule?

O femeie paramedic cu păr castaniu prins într-o coadă foarte îngrijită, purtând mănuși, se întinse către brațul lui Hunt.

– Vă sângerează piciorul. Trebuie să ne uităm la asta.

Kelsey lăsă privirea în jos și observă cracul stâng al pantalonilor lui Hunt rupt de la șold la gleznă și coapsa roșie, care sângera sub materialul zdrențuit.

– Oh, Dumnezeule! I se făcu rău. Ești rănit.

– Nu e mare lucru.

Hunt îndepărtă mâna paramedicului, strângând-o mai tare pe Kelsey de mână când ea încercă să-i dea drumul.

– Sunt bine.

El nu era bine. Ea privi rana, aducându-și aminte că el îi spusese că picioarele lui fuseseră prinse, blocate între dărâmături. Ridică privirea, cercetându-i chipul și înțelese după o singură privire că el nu simțea nici o durere. O privea ca și cum doar ea era cea rănită. Ca și cum tot ce conta era ca *ea* să fie bine.

Se simți cuprinsă de tot soiul de emoții. Emoții care o lăsau fără suflare și care o făcură să-și aducă aminte de momentul de dinaintea exploziei, când el îi spusese că ea conta. Că lui îi păsa. Că nu ar fi vrut să fie acolo cu altcineva. Își aminti cum o sărutase când o scoseseră dintre dărâmături și cât de copleșită se simțise. Nu o dată, ci de două ori.

Vorbise serios. Credea fiecare cuvânt pe care i-l spusese. Buzele îi tremurau gândindu-se la acele sărutări. Simțea cum toată pielea i se încălzea și cum singurul lucru pe care și-l dorea era ca el să o sărute din nou.

– Ea e bine, O'Donnell. Ofițerul Callahan îl privi pe Hunt. Du-te și pansează-ți piciorul până ce nu-ți cade!

Hunt îl privi încruntat pe Callahan, apoi se uită la Kelsey.

– Pot să rămân.

Cuvintele îi rămaseră în gât. Parcă nu-și putea face limba să se miște. Și această incapacitate de a vorbi nu avea nimic de-a face cu teama, cu o nouă cădere nervoasă sau cu Julian. Totul avea legătură cu bărbatul din fața ei. Cu modul în care încă o proteja. Și cu toate modurile în care ea voia să-i mulțumească pentru că era exact ce avea nevoie.

Reuși doar să dea aprobator din cap.

El ridică din sprâncene, ca și cum nu era sigur. Știind că nu avea să plece dacă era îngrijorat, ea îi zise:

– Sunt bine, Hunter. Du-te!

– Ești sigură?

Ea încuviință.

– Foarte sigură.

El se relaxă. Eliberându-i mâna, făcu semn către locul în care erau ambulanțele.

– O să fiu chiar acolo dacă ai nevoie de mine.

– Pentru numele lui Dumnezeu! zise Callahan. Du-te odată, O'Donnell!

Hunt îl mai privi o dată pe Callahan, apoi se uită către paramedic.

– Bine, după dumneavoastră.

Paramedicul îl cuprinse de umăr, ajutându-l să șchiopăteze către ambulanțe. Și în timp ce îi privea, Kelsey se detestă pentru faptul că fusese atât de egoistă, pentru că fusese atât de preocupată de propria persoană și de ceea ce se întâmplase cu Julian, încât nu observase că era rănit. Dar în același timp simți și un soi de căldură la gândul că el fusese atât de preocupat de ea, încât nici nu observase că era rănit.

– Nenorocit încăpățânat, bolborosi Callahan. Cred că ai o atingere magică.

Kelsey clipi, privindu-l pe ofițer.

– Da?

– Trebuie să ai. Pe mine nu mă ascultă niciodată. Nu ascultă pe nimeni, dacă mă gândesc mai bine.

În timp ce Callahan scrijeli ceva în caietul lui, Kelsey îl privi pe Hunt așezându-se cu atenție pe targa de lângă o ambulanță, întinzându-și piciorul pentru a fi examinat. El însemna putere, rezistență și familie, își dădu ea seama. Și nu într-un mod în care ar fi făcut-o să se simtă constrânsă, așa cum o făceau frații ei și părinții uneori, ci într-un mod în care o făcea să se simtă în siguranță, protejată, apreciată. Și fără să înțeleagă de ce brusc își dorea ca el să fie al ei. Voia ca ea să fie pentru el ceea ce fusese el pentru ea. Se tot întreba cum ar fi fost să se întâmple asta.

– Cel mai bine ar fi să te examinăm și pe tine, zise Callahan, închizându-și caietul.

Kelsey clipi, încă neputând să-și ia privirea de la Hunt.

– Sunt bine. Nu sunt rănită.

– Fă-mi pe plac, da? Sunt sigur că ești bine, dar o să mă simt mai bine dacă știu sigur. În plus, vreau să-mi vorbești despre Benedict înainte să afle FBI-ul de tine. Hunt mi-a zis că ai avut probleme cu acest bărbat în trecut. Dacă el a avut de-a face cu această bombă, crede-mă că Poliția din Portland o să vrea să afle înainte să se implice FBI-ul. Și dacă tu ești piesa centrală din toată această treabă, vreau să știu fiecare lucru despre tine și Benedict înainte ca FBI-ul să vină după tine.

capitolul 5

Hunt avea sentimentul apăsător că tocmai o dăduse în bară, dar, pentru moment, oricum nu avea ce să facă pentru a îndrepta lucrurile.

Doctorul îi pansă ultimele copci la rana de la coapsă în sala de urgențe a spitalului unde fusese dus, deși

insistase că nu avea nevoie de așa ceva. Hunt se simțea mai eliberat știind că această parte din zi era aproape pe sfârșite. Ardea de nerăbdare să plece de acolo. Tânjea să se întoarcă la Kelsey, iar nerăbdarea lui nu avea legătură cu acel sărut care nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată și totul avea legătură cu faptul că habar nu avea unde era Benedict.

La naiba! Ce fusese în capul lui când o sărutase așa pe Kelsey? Era sora celui mai bun prieten. Era vorba și de un cod al bărbaților care nu ar fi trebuit încălcat, iar el știa asta foarte bine. Trebuia să plece din acel spital și să o găsească pe Kelsey nu doar pentru că în acel moment era clienta lui, ci pentru că trebuia să vorbească cu ea despre acel sărut. Trebuia să-i ceară scuze. Să-i explice...

Să-i explice ce? Că își imaginase de multe ori că o săruta? Sau cât de mult își dorea să o sărute iar?

– Dracu' să mă ia, bolborosi el, apucând cu forță de marginea mesei.

Și ce naiba *avea* să-i spună?

Asistenta brunetă din dreapta lui chicoti când doctorul făcu un pas în spate, iar ea interveni pentru a-i bandaja piciorul.

– Ești foarte simpatic, dar ești un pic cam murdar pentru gusturile mele. În plus, sunt măritată.

Hunt roși ușor, ridicând capul și dându-și seama că vorbise cu voce tare.

– Îmi cer scuze. Mă gândeam la... altceva.

– Îhî. Îi așează un bandaj pătrat peste copci. Ai sunat-o să-i spui că ești bine?

– Știe.

Dar întrebarea asistentei îl făcu brusc să-și aducă aminte de familia ei. Și de tatăl lui. Și cât de înspăimântați trebuiau să fie.

Doctorul, care nu părea să aibă mult peste 20 de ani, își scoase mănușile.

– Copcile astea nu trebuie udate cel puțin 48 de ore. Ellen v-a lipit pe rană un bandaj rezistent la apă. Puteți face un duș scurt când ajungeți acasă, dar trebuie să fie scurt. Să încercați să nu udați bandajul prea mult. Aruncă mănușile într-un coș de gunoi și înaintă către tejghea pentru a-i semna hârtiile lui Hunt. Să scoateți partea cu plastic în această seară. Să verificați bandajul. Dacă e ud, va trebui să scoateți tifonul și să bandajați din nou.

Hunt încuviință.

– Am fost în armată. Știu cum să am grijă de un bandaj.

– Foarte bine. Doctorul apăsă pe pistonul pixului, așezându-l în buzunarul de la pieptul halatului. Copcile trebuie lăsate să-și facă treaba între șapte și paisprezece zile. Să vă faceți o programare la medicul de familie pentru a le scoate sau sunați-l dacă observați orice semn de infecție.

Ieși din încăpere înainte ca Hunt să apuce să-i răspundă. Cum sala de urgențe era plină de oameni afectați de dezastru, iar Hunt observă că tânărul era foarte stresat, hotărî ca de această dată să treacă cu vederea comportamentul lui. Privind dincolo de asistenta medicală, care încă îl bandaja, Hunt văzu ceasul și își dădu seama că deja era 19.00.

La naiba! 19.00. Explozia avusese loc pe la 9.15 dimineața. El și Kelsey fuseseră blocați între dărâmături aproximativ opt ore, apoi avusese loc acea scenă cu Benedict, urmată de venirea lui acolo... Familiile lor probabil o luaseră razna din cauza grijilor.

Vârî mâna în buzunarul de la spate, în căutarea telefonului, dar buzunarul era gol. Își pierduse telefonul în explozie, însă fusese atât de prins, cu mintea atât de împrăștiată, încât uitase complet de asta până acum. Trebuia să-l sune pe tatăl lui. Trebuia să-i sune pe soții

McClane. Dar cel mai important dintre toate, trebuia să o găsească pe Kelsey și să se asigure că era bine.

Asistenta își scoase mănușile, așezându-le pe o tavă în dreapta ei, apoi făcu un pas în spate ca el să se poată ridica.

– Mă duc să îți aduc hârtiile de externare din imprimantă. Ai o salopetă medicală pe tejgheaua de acolo. Nu e chiar drăguță, dar o să te ducă acasă în ceva mai mult decât lenjeria intimă. Du-te și îmbracă-te! Eu o să mă întorc imediat.

– Mulțumesc.

Hunt coborî de pe targă, icnind din cauza durerii pe care o simțea în picioare. Oricum, era de preferat puțină durere decât să fie paralizat, iar astăzi mai mult ca niciodată prefera această variantă. Până să se întoarcă asistenta, el se îmbrăcase în salopeta verde. Ea îi explică procedura de externare, făcându-l să promită că avea să sune dacă se simțea rău. Aproape că terminase tot ce avea de spus, când se auziră pași pe hol.

– El nu o să sune. E prea încăpățânat.

Hunt simți că i se urcă inima în gât când îl văzu pe Callahan singur în pragul ușii.

– Unde e?

– Liniștește-te! Callahan îi zâmbi larg asistentei, apoi se dădu din prag, permițându-i să iasă. Ea e bine. E într-una dintre camerele de așteptare cu unul dintre ofițerii mei. FBI-ul m-a rugat să o mai țin pentru interogatoriu, dar le-am spus că e prea obosită pentru a trece din nou prin toate detaliile. Deși sunt sigur că o să o sune mâine, să o descoasă și să se distreze. Privi peste umăr către asistenta care tocmai ieșise. Din întâmplare, nu știi cum o cheamă?

– Ellen. Și e căsătorită.

– Păcat! E foarte sexy.

Hunt respiră mai ușurat știind că Kelsey era în apropiere, dar nu se relaxă. Avea să se simtă mult mai bine

când urma s-o vadă. Trase cămașa murdară peste el, ignind la furnicăturile pe care le simțea în spate. Doctorul insistase să se uite la juliturile de la umărul lui, dar, din fericire, nu avusese nevoie de copci.

– Unde e Benedict?

– E arestat chiar acum pentru că a atacat un ofițer.

Callahan îl urmă pe Hunt pe holul foarte aglomerat de la Urgențe.

– Tipul se tot plângea că voia la spital, dar paramedicul a avut grijă de el. Ai făcut o treabă foarte bună cu nasul lui, apropo. Nu l-ai spart, dar să zicem că i-ai rafinat profilul.

Hunt nu era tocmai mândru de asta. Violența nu rezolva lucrurile întotdeauna, iar lui nu-i plăcea deloc faptul că se comportase așa de față cu Kelsey. Mai ales observându-i reacția.

– L-au luat la întrebări cei de la FBI? îl întrebă Hunt, trecând pe lângă un grup de trei doctori care stăteau în mijlocul holului.

– Nu încă. Dar sunt sigur că au de gând să o facă. Vor să vorbească și cu tine.

Hunt se așteptase la asta. Noaptea lui nu avea să se termine prea repede. Privi către prietenul lui în timp ce se apropiau de ușile duble care duceau către hol.

– Și ce ți-a spus Kelsey despre Benedict?

Callahan expiră.

– Destul cât să-mi fac o imagine despre căsnicia lor destul de nefericită. Tipul sigur are probleme cu furia. Nu a lovit-o niciodată, dacă asta te întrebi – cel puțin ea nu recunoaște așa ceva. Dar a traumatizat-o suficient ca să-i fie teamă de el. Bărbații ca el se folosesc de amenințări și de intimidare ca să obțină ce vor.

Hunt se opri, întorcându-se către prietenul lui, neliniștit.

– Exact asta mi-a zis și Kelsey. Și chiar dacă el a trimis acel mesaj, nu se potrivește deloc profilului unui atacator care să detoneze o bombă în mijlocul unui oraș.

– Da. La asta m-am gândit și eu.

Hunt îl privi lung pe prietenul lui.

– Și ce se întâmplă cu el acum?

– În acest moment, nu avem nici o dovadă că a fost implicat, dar investigația abia începe. O să-l reținem pentru interogatoriu cât de mult putem, dar, Hunt... Kelsey nu a depus cerere pentru ordin de restricție împotriva lui, așa că nu-l putem reține pentru încălcarea acestui lucru. Avocatul lui Benedict o să susțină, cel mai probabil, că Benedict era mult prea răvășit de explozie și de asta a reacționat atât de agresiv. Dacă face asta, ne va fi foarte greu să dovedim acuzațiile de atac, iar presupunerea mea este că orice procuror o să refuze să emită vreo pedeapsă în această situație. Dacă nu găsim nimic care să-l lege pe Benedict de explozie, cel mai probabil o să fie liber mâine.

Lui Hunt nu-i plăcea deloc cum suna asta. Indiferent dacă Benedict era sau nu implicat în atacul cu bombă, el era o amenințare pentru Kelsey. În acea zi devenise violent, chiar dacă ea nu recunoscuse că o făcuse și în trecut.

– Poate să ceară un ordin de restricție acum? Având în vedere modul în care ne-a atacat azi?

– Da. Și am pus-o deja să ceară un ordin temporar de restricție înainte să o aduc aici. Judecătorul Halliwell l-a semnat deja, iar ea are o copie. O să trebuiască să meargă la tribunal în cincisprezece sau douăzeci de zile ca să-l facă permanent. Atunci va fi punctul culminant, o să vedem dacă ea reușește să meargă înainte cu procedurile când va fi față în față cu el în prezența unui judecător.

Hunt avea de gând să se asigure că ea urma să continue procedurile.

Simțea un junghi în piept. Nu-i plăcea deloc gândul ca ea să fi fost rănită – acum sau în trecut. Nu-i plăcea deloc să admită că de fapt nevoia lui de a o proteja începea deja să treacă de planul profesional în cel al naibii de personal. Întinse mâna și apăsă pe butonul din dreapta pentru a deschide ușile duble. Exact atunci sună telefonul lui Callahan. Prietenul lui duse celularul la ureche și răspunse în timp ce ieșiră amândoi pe hol.

Hunt trecu repede cu privirea peste cele două duzini de oameni care așteptau să fie examinați de un doctor. În jurul lui răsuna forfota caracteristică unei săli de urgențe aglomerate. Un copil plângea. Mai mulți oameni discutau în șoaptă. La biroul din stânga lui, la tejghea, cineva se certa cu recepționera. Însă el nu o putea găsi pe Kelsey.

Panica tot creștea încet în interiorul lui. Cercetă fiecare chip din nou, sigur că o ratase. Și exact când se pregătea să-i smulgă telefonul de la ureche lui Callahan și să-l întrebe unde naiba era, apăru o femeie cu părul plin de praf alb și cu ochi căprui și familiari. Venea dintr-un hol mai mic, care ducea către toalete. În spatele ei era un ofițer îmbrăcat cu o uniformă albastră, tipică unui polițist.

Aerul îi ieșea din plămâni, iar ușurarea îi umplu pieptul. Porni către ea, dar Callahan îl opri punându-i o mână pe braț.

– Da, stai puțin, zise Callahan la telefon. E aici. Îi întinse telefonul lui Hunt. E McClane. Pentru tine.

– Care dintre ei? Hunt luă telefonul. Și de unde știau că suntem împreună?

– Alec. A ghicit. Ce s-a întâmplat în Portland în această dimineață apare în toate știrile naționale. Când nu a dat de tine, a sunat la secție. Cineva i-a dat numărul meu. Vorbește cu el!

Hunt duse telefonul la ureche.

– Hei! Lucrurile au luat-o razna aici. Îmi pare rău că nu am sunat. Mi-am pierdut telefonul.

– Kelsey e bine? Am înnebunit aici.

– Da, e bine. Hunt își concentră atenția asupra lui Kelsey, care venea spre el, arătând mai bine decât ar fi trebuit să arate o femeie care trecuse prin ce trecuse ea pe parcursul zilei. Amândoi suntem bine. Ea e aici cu mine, întreagă și în siguranță.

Și la naiba dacă nu voia să o țină în brațe din nou! Tânjea să o cuprindă chiar acolo, în mijlocul sălii de așteptare, doar ca să fie sigur că era caldă și reală.

– La știri au zis că a fost o bombă. Ce dracu' se întâmplă acolo, Hunt?

Hunt locuise cu Alec în timpul facultății și știa din experiență că prietenul lui nu reacționa foarte bine la stres. În acest moment, nu avea nici un sens să aducă în discuție teorii și bănuieli care aveau să-i cauzeze și mai multă anxietate.

– Nu se știe încă. Dar Callahan zice că FBI-ul a luat cazul.

În fundal, Hunt îi putea auzi pe ceilalți frați ai lui Kelsey punând întrebări pentru ca Alec să întrebe la rândul lui. Cel mai insistent era Rusty, care voia cu disperare să știe unde se afla Benedict. Hunt se încordă. Nu voia să spună unde era Benedict în acel moment. Dacă începea să le explice, trebuia să le spună ce-l înfuriase pe Benedict, iar el nu era pregătit să discute despre așa ceva cu nici unul dintre bărbații McClane, în special cu Rusty. Dintre toți frații lui Kelsey, Rusty era cel mai protector. Știind prin ce trecuse Kelsey cu Benedict, Hunt nu avea nici cea mai mică îndoială că Rusty i-ar fi sărit în cap și i-ar fi cerut să știe ce naiba se întâmplase și de ce Hunt nu prevăzuse și nu oprise așa ceva. Și, oh, da, dacă s-ar fi întâmplat ca Rusty să vadă vreo filmare cu Hunt sărutând-o pe Kelsey, nici așa ceva nu i-ar fi căzut bine!

– Cine e? întrebă Kelsey, oprindu-se lângă Hunt, în timp ce Alec continua să bombăne la urechea lui despre tot ce văzuse la televizor, evitând întrebările fraților lui.

Hunt îndepărtă telefonul de gură.

– Alec.

Kelsey se strâmbă ușor și întinse mâna.

– Dă-mi-l mie! Lasă-mă să vorbesc eu cu el până ce nu îi plesnește o venă la cap!

Hunt se relaxă și îi înmână cu încântare telefonul. Kelsey ascultă timp de câteva secunde, apoi vorbi:

– Calmează-te, Alec! Da, sunt bine. Nu, nu mint. Păi, dacă te-ai calma măcar zece secunde și m-ai lăsa să vorbesc, aș putea să-ți spun.

Hunt o urmărea, impresionat de modul în care preluase controlul și de modul în care îl liniștise pe fratele ei. Dintotdeauna avusese acest efect asupra fraților ei. Fiind singura fată din clanul McClane, învățase de mică să se apere. Nu înțelegea de ce nu făcuse asta și cu Benedict. În mintea lui, încă vedea imaginea cu ea ferindu-se ca o lașă din calea unei confruntări cu Benedict, la locul exploziei, făcându-l să se întrebe unde fusese spiritul ei de luptă. Și dacă îl avusese vreodată în timpul mariajului ei.

– Da, zise ea în telefon, dându-și ochii peste cap. Da, bineînțeles că vreau să vorbesc și cu ei. Vocea i se mai potoli. Bună, tată. Nu, sunt bine. Suntem la spital. Hunt s-a rănit la picior și a avut nevoie de copci. Da și el e bine acum.

Hunt nu putea să audă ce zicea tatăl lui Kelsey la telefon, dar văzu emoția din ochii lui Kelsey și că i se umeziseră ochii și o auzi cum șovăia, înțelegând că oamenii care contau cel mai mult în viața ei erau la celălalt capăt al firului.

Brusc se simți cuprins de un sentiment apăsător de vinovăție când o urmări liniștindu-i pe tatăl ei, pe mama ei, apoi pe Rusty, pe Thomas și, în cele din urmă,

pe Ethan, asigurându-i că era bine. Ar fi trebuit să-i sune familia mai repede. Ar fi trebuit să-i sune de îndată ce fusese eliberată de sub moloz în loc să o sărute. Cei din familia McClane nu erau doar prietenii lui, îi erau ca o familie. Avuseseră încredere că el o putea proteja pe Kelsey, iar el nu voia să-i dezamăgească. Și asta însemna să lase deoparte orice gânduri romantice avea și să se concentreze la ce îl rugaseră ei să facă. Și asta însemna să se asigure că fata lor nu pățea nimic.

– Da, bine, zise Kelsey încă o dată, iar orice semn de emoție dispăru. Privi către Hunt. E aici. Îndepărtă telefonul de gură și șopti: E Alec din nou. Vrea să vorbească din nou cu tine înainte să închidă.

Degetele lui Hunt se intersectară cu ale ei când luă telefonul, făcându-l să simtă un val de căldură în braț. Deși își spunea că Alec nu ar fi avut cum să vadă asta și că nu avea nici cea mai mică idee despre sărutul lor, tot se încordă.

– Da, zise el la telefon. Sunt aici.

Callahan îi făcu semn către doi bărbați în costum și îi șopti lui Hunt să i se alăture în hol când termina cu apelul. Hunt încuviință, dar simți noduri în stomac când îi văzu pe cei doi ofițeri federali. Spera să ajungă acasă și să facă un duș înainte ca ei să afle de el, dar se părea că nu mai era nici o șansă de așa ceva.

– Prietene, trebuie să mă asculți un pic, îi zise Alec. Nici unul dintre noi nu a reușit să găsească zboruri înapoi către Portland timp de mai multe zile. Și în Seattle e dezastru. Zborurile sunt pline. Nu vreau ca ea să stea singură după toate astea.

Hunt nu avea de gând să o lase pe Kelsey să stea undeva singură. În special după scena cu Benedict.

– Nu te îngrijora pentru asta! O să stau eu cu ea până ce vă întoarceți.

Lângă el, Kelsey mijì ochii, de parcă ar fi vrut să spună „Oh, chiar așa?", făcând să i se lumineze fața, iar buzele

să i se răsucească într-un zâmbet blând. La naiba, buzele ei atât de moi, de pline, de ademenitoare erau singurul lucru la care se putea gândi acum, tânjind să le sărute din nou!

– Bine, zise Alec. Și asigură-te că o duci la tine, nu la ea acasă. Aceasta e exact genul de situație de care Benedict o să încerce să profite. O să se prefacă îngrijorat de siguranța ei când de fapt e iritat și furios că a avut îndrăzneala de a continua și de a finaliza divorțul.

– O să am grijă de ea. Nu te îngrijora!

Și exact asta intenționa să facă. Fără alte săruturi. În mod clar, fără alte săruturi.

Își luă la revedere fără să se dea de gol, termină apelul și coborî mâna cu telefonul într-o parte. Dar neliniștea lui nu dispăru, iar asta pentru că femeia pe care se presupunea că nu trebuia să o mai sărute era acum în fața lui, părea atât de dulce și de vulnerabilă și se holba la el ca la un erou. Ceea ce, la naiba, brusc își dorea să fie pentru ea! Nu doar în acea zi, ci în fiecare zi.

– Mulțumesc, zise ea încet. Știu că e o pacoste. E doar îngrijorat.

– Sunt obișnuit cu el. Cred că Rusty e mai stresat. Dacă ar ști cum se pilotează un avion, sunt destul de sigur că ar fura unul doar ca să vină și să se asigure că ești întreagă.

Ea zâmbi trist.

– Știu. E foarte protector cu mine. Dar asta are legătură mai mult cu ce s-a întâmplat cu sora lui biologică decât cu mine.

Hunt știa totul despre moartea surorii lui Rusty. Alec îi povestise cu mulți ani în urmă, când Hunt întrebase de unde căpătase Rusty toate acele cicatrici.

– Poate un pic. Dar felul lui protector e 99% legat de tine. Te iubește. Cu toții te iubesc.

– Știu că mă iubesc.

Ea privi tristă către balerinii ei distruși, făcându-l să-și dorească enorm să o ia în brațe. Își drese glasul și se întoarse cu spatele doar ca să nu cedeze tentației, pornind către ușile sălii de urgențe.

– Callahan mi-a zis că ai vorbit deja cu agenții federali.

– Da, am vorbit. I se alătură, pornind la pas cu el. Dar ei vor să vorbească cu tine.

Hunt ieși pe hol. Callahan și celălalt ofițer stăteau în cerc alături de ceilalți doi agenți federali, la jumătatea coridorului, așteptându-l. Spatele i se încordă din instinct. Detesta să aibă de-a face cu orice reprezentant al forțelor de ordine. Callahan era singura excepție pentru că de-a lungul anilor deveniseră prieteni, nu adversari. Dar în meseria lui să fii interogat de polițiști – în special de FBI – nu era deloc ceva plăcut. Cei mai mulți desconsiderau agenții de securitate privați, văzându-i doar ca pe niște gândaci, nici măcar demni de strivit sub bocanc. Și după ziua pe care tocmai o avusese chiar nu avea dispoziția potrivită pentru a se lua la harță cu cine știe ce agent care, cel mai probabil, nu trăsese în viața lui cu o armă și care habar nu avea ce însemna să simți și să trăiești tragedia.

– E mai bine să terminăm repede cu asta.

Trase aer în piept și porni către grup.

Hârtiile de externare pe care le ținea în mâna stângă făcute sul îi alunecară și le scăpă. Nici nu apucă să vadă unde le scăpase că își simți palma brusc fierbinte, apoi un val de electricitate, ambele dându-i o stare de mult prea mult bine.

Degetele mici ale lui Kelsey se înfășurară pe degetele lui mari, strângându-le. Apoi îl sărută ușor pe obraz, domolindu-i viteza cu care mergea și făcându-l să ia foc pe interior.

– Pentru noroc, șopti ea când el o privi. Îl strânse din nou de mână și îi făcu cu ochiul. Și pentru viteză.

Grăbește-te, O'Donnell, pentru că sunt mai mult decât pregătită să merg acasă cu tine!

capitolul 6

Kelsey îl privea cu îngrijorare pe Hunt la intrarea în clădirea cu aspect învechit de cărămidă, unde o adusese, din cartierul Goose Hollow. Începuse să se comporte cam straniu după întâlnirea cu agenții federali. Nu era îngrijorat, nu tocmai, dar era distant, tăcut, chiar rece.

Ea nu știa ce să înțeleagă din asta. Aștepta cât timp Hunt băgă o cheie în ușa liftului și apăsă un buton. Oare întâlnirea lui cu agenții nu decursese tocmai bine? Oare fratele ei îi spusese ceva deranjant la telefon? Sau comportamentul lui avea de-a face cu faptul că ea îl sărutase în fața sălii de urgență?

Ușile liftului se deschiseră larg, iar Hunt îi întinse mâna pentru ca ea să intre prima. Intrând, ea se întoarse pentru a-l privi, sperând să descopere orice semn că era stresat din altă cauză în afară de sărutul acela.

Liftul se balansă ca și cum avea o sută de ani, apoi în mișcare începu să zumzăie. Ea nu voia să se gândească că el putea fi supărat pentru așa ceva; până la urmă, *el* o sărutase mai devreme. O sărutase atât de apăsat, încât mai simțea acel sărut gâdilându-i degetele de la picioare. Dar nu era în totalitate sigură. Până în acea zi, nu petrecuse foarte mult timp singură cu Hunt. Și deși amândoi trecuseră printr-o experiență destul de traumatizantă și își mărturisiseră tot ce aveau pe suflet între dărâmături, realitatea era că ea nu-l cunoștea prea bine. În mod clar nu-i cunoștea stările și nici nu știa cum să-i citească gândurile. Mintea îi alunecă din nou la momentul în care ieșise împleticindu-se dintre resturi și îl văzuse. Se simțise atât de ușurată că îl văzuse viu, încât aproape că se aruncase asupra lui. Și apoi când el o apucase

și o privise îndelung, ea ridicase instant buzele către gura lui. Dar dacă el atunci nu încercase să o sărute? Dacă nu plănuise nici măcar să o îmbrățișeze? Era un tip protector – la naiba, în meseria lui proteja mereu oamenii! Dar dacă în acel moment el se întinsese după ea doar pentru a o ajuta să-și revină și să meargă, căci o văzuse cum se clătina?

Se auzi un șuierat, dar ea abia dacă-l observă. Oare îl citise complet greșit? Oare ea forțase acel sărut? Dacă așa stăteau lucrurile, atunci se putea foarte bine ca sărutul ei de la spital să-l fi pus un pic pe ace.

– Kels? Ești bine?

Tresări când auzi vocea lui Hunt, apoi înghiți în sec și se luptă cu starea de greață.

– Da. De ce?

– Pentru că suntem aici, iar tu nu te-ai mișcat.

Clipind, își dădu seama că el ținea ușa ascensorului deschisă pentru ea. Păși înainte, cu genunchii tremurând, simțindu-se ca o idioată. Apoi rămase cu respirația întretăiată când observă cerul înstelat al Portlandului prin peretele înalt și întunecat al ferestrelor din camera foarte spațioasă și își dădu seama că ușa liftului se deschisese fix în fața apartamentului lui – a apartamentului lui uriaș, modern amenajat –, nu pe un hol, așa cum se așteptase.

– Oh!

Uimită, începu să cerceteze împrejurimile. Clădirea veche de pe dealurile de sud-vest avea o vedere cuprinzătoare asupra centrului orașului Portland. Pereții erau din cărămidă, cu bârne vechi din oțel care păreau la fel de solide precum Hunt, care se plimba de colo-colo. În stânga ei se deschidea o bucătărie enormă, decorată cu și mai mult oțel inoxidabil. În dreapta ei era amenajată o întreagă sală de sport, utilată cu greutăți, o bancă pentru ridicat, o bară de flotări, un sac de box și o bandă de alergat. În față, partea principală a camerei

găzduia livingul - un televizor gigantic și un șemineu modern; mai erau o canapea enormă în formă de U și câteva scaune de piele; o varietate de mese de lemn închis la culoare, un ficus înalt care se vedea că era bine îngrijit și două tablouri mari pe perete - unul cu o casă superbă așezată pe o stâncă care dădea spre mare, iar celălalt cu un peisaj de țară, care ei i se părea a fi de undeva din Toscana.

Apartamentul era modern, masculin și deloc cum se așteptase. Și deși exteriorul părea degradat și sărăcăcios, interiorul era de top la toate.

- E uimitor. Păși mai departe în cameră, încă nevenindu-i să creadă că el locuia acolo. La ultimul etaj. Și mare. Locuiești singur aici?

- Da. E singurul apartament din clădire. Cred că se poate spune că îmi place intimitatea.

El trecu dincolo de ea, pășind prin spațiul larg, îndreptându-se către o ușă aflată în dreapta, nu departe de peretele cu ferestre.

- Aceasta este camera de oaspeți. Împinse ușa ca să o deschidă și apăsă pe întrerupător ca să aprindă lumina. Cred că abia aștepți să faci un duș. Sunt prosoape curate în baia oaspeților. O să-ți caut o pereche curată de pantaloni de trening și un tricou și o să ți le las pe pat ca să ai cu ce să te schimbi. Dacă mai ai nevoie de ceva, strigă-mă!

Porni către altă ușă din capătul opus al încăperii, care părea să semene cu cea pe care o deschisese pentru ea.

- Așteaptă! Ea privi în urma lui. Singurul apartament? Vrei să spui că nu mai locuiește nimeni în această clădire?

- Da. Sunt doar eu.

- Cum?

- Eu dețin clădirea. Fă un duș și vom vorbi mai târziu, dacă mai vrei.

El dispăru în dormitorul principal, iar ea porni către camera de oaspeți, mult mai confuză decât fusese mai devreme. Știa că avea propria companie, dar Alec nu-i spusese nimic niciodată despre faptul că el ar fi deținut o clădire întreagă.

Camera de oaspeți era la fel de drăguță precum camera principală, cu un pat mare, pufos, cu două măsuțe, un dulap, un fotoliu în colț și cu altă priveliște superbă asupra orașului strălucitor. Îndreptându-se către baia oaspeților, porni dușul și se dezbrăcă de hainele murdare, sperând că nu lăsa prea multe dâre de mizerie pe podeaua lui imaculată. Când păși sub jetul cald de apă, închise ochii și își lăsă capul pe spate, sperând ca apa să-i alunge toate grijile. Dar nu se întâmplă asta. Începu să se gândească din nou la Hunt. Și la locul acesta. Și la faptul că nu știa mai nimic despre bărbatul care îi salvase viața astăzi. Și asta însemna că era foarte-foarte posibil ca ea să-i fi interpretat complet greșit intențiile când se ridicase clătinându-se dintre dărâmături și luase cu forța acel sărut care îi zguduise lumea.

După ce făcu duș, pielea îi era rozalie și ușor încrețită, dar creierul era în continuare în ceață. Înfofolindu-se în prosopul pufos și gri, porni către dormitorul primitor, cu mobilă închisă la culoare și privi către pantalonii și tricoul pe care Hunt le întinsese pe pat pentru ea.

Pantalonii nu erau moderni, ci erau simpli, clasici, dar știa că aveau să fie prea largi. Dar tricoul o făcu să zâmbească. Pe tricoul albastru, în partea din față, scria cu litere mari, albe *Fă Portlandul mai ciudat*. Atinse materialul moale din bumbac, știind că Julian ar fi preferat să moară decât să aibă un asemenea tricou. Nu ar fi lăsat-o să poarte ceva atât de hilar. Dar ea știu instinctiv că Hunt alesese acest tricou pentru că avea să o facă să zâmbească.

Privi către ușa închisă de la dormitor, simțindu-se copleșită de acel simplu act de bunătate. Oare chiar

îl cunoștea? Se gândi la toate lucrurile pe care și le împărtășiseră în acea zi. Voia să-l cunoască. Nu voia însă să tragă concluzii pripite. Știa că avea îndoieli. Știa că era groaznică atunci când venea vorba de relații și că nu mai făcuse asta de atât de mult timp, încât nu mai știa ce însemna să aibă o legătură sănătoasă, normală și rațională cu un bărbat. Și în mintea ei exista doar o singură cale pentru a-și da seama de adevăr.

Aruncă prosopul pe pat, trase tricoul pe cap și îmbrăcă pantalonii. Așa cum se așteptase, ambele îi erau largi, dar după câteva încercări și răsuciri ale taliei pantalonilor reuși să-i facă să rămână pe ea. Privindu-se în oglindă, își spuse că nu era ziua în care să se preocupe de felul cum arăta. Avea obrazul julit și o vânătaie mov, destul de mare, i se forma de-a lungul mandibulei. Nu își amintea să fi fost lovită în vreun loc, dar lucrurile se întâmplaseră atât de repede în întuneric, încât nu apucase să bage de seamă.

Își simțea corpul înțepenit și avea dureri în locuri despre care nu știa că puteau durea. Era sigură că avea vânătăi pe tot corpul, dar nu voia să piardă timpul căutându-le acum. După ce își trecu degetele prin păr, pieptănându-l cât de cât, porni către ușă hotărâtă să-l înfrunte pe Hunt și să afle exact ce era între ei.

Televizorul uriaș era dat pe un post național când ea intră în living, cu volumul la minimum, dar ea nu avu nevoie să-l audă pe prezentator ca să-și dea seama despre ce vorbea. Imaginile cu distrugerile din Portland urmate de cadre cu trupuri murdare și însângerate, scoase dintre dărâmături, vorbeau de la sine.

Simți din nou furnicături în stomac, dar nu își putea lua ochii de la carnagiu. Încet, se așeză pe marginea fotoliului din fața televizorului, uitându-se la ecran. Retrăi momentele în care fusese captivă în acel morman de resturi, în întunericul apăsător, și simți fiori reci pe șira spinării. Acum, când vedea totul din exterior, avea

un sentiment straniu știind că fusese captivă sub maldărele de beton și metal contorsionat.

– Nu, este același număr, se auzi vocea lui Hunt prin ușa deschisă a dormitorului, dar Kelsey nu se întoarse să-l privească. Deja mi-am pus online tot ce aveam în noul telefon. Da, e convenabil să ai un dulap plin pentru exact acest tip de situații. Ezită, apoi continuă: Da, o să vorbesc cu ea când o să iasă de la duș.

Ieși în living și se uită spre ea. Ea îl putea vedea cu coada ochiului, cu telefonul la ureche, dar tot nu se întoarse să-l privească. Nici măcar nu se strădui să înțeleagă ce șopti el la telefon, pentru că singurul pe care îl auzea în minte erau cuvintele prezentatorului.

– Până acum, sunt doi morți confirmați, dar autoritățile se așteaptă ca numărul să crească. Simți noduri în stomac și un gust amar. Hunt se aplecă să ridice telecomanda de pe măsuța de cafea din fața ei.

– Nu ar trebui să te uiți la...

– Nu, te rog! Ridică mâna pentru ca el să nu închidă televizorul. Lasă-l pornit! Te rog!

El se încruntă, dar ea tot nu se uita la el.

– Autoritățile nu au confirmat până acum existența unor suspecți și nici un grup terorist cunoscut nu și-a asumat responsabilitatea pentru ceea ce majoritatea oficialilor consideră ca a fost o bombă.

– Nu trebuie să asculți toate interpretările lor, bolborosi Hunt, încă strângând telecomanda.

Însă nu făcu nici un gest pentru a închide televizorul. Câteva secunde mai târziu, perna fotoliului se afundă mai tare când el se așeză lângă ea, privind imaginile oribile care se derulau pe ecran.

Urmăriră totul în tăcere cel puțin douăzeci de minute și doar când postul TV trecu la reclame Hunt închise televizorul.

Chiar și cu ecranul negru, Kelsey putea să vadă distrugerile. Încă putea să audă sirenele. Încă simțea acel

frig pătrunzător, amar înfășurându-i oasele în întuneric. „Doi morți confirmați..." Clipi repede, încercând din răsputeri să nu-și amintească tot sângele de pe pantalonii lui Hunt când ea își dăduse seama că fusese rănit. Ar fi putut să fie el. Ar fi putut să fie ei. Petrecuse tot acest timp îngrijorându-se pentru sărutări care nu însemnau nimic în timp ce alți oameni erau grav răniți. În timp ce alții sufereau. În timp ce alții erau morți.

– Hei! Hunt își puse mâna pe umerii ei, trăgând-o la pieptul lui călduros. Trebuie să te concentrezi asupra lucrurilor bune, Kels, nu asupra prostiilor pe care le spun ei. În fiecare oră salvatorii scot oameni vii din acele dărâmături. O să-i găsească pe toți. O să-l prindă pe cel care a făcut asta, îți promit! Teroriștii vor ca oamenii să fie speriați. Asta e definiția terorismului. Nu le oferi ceea ce vor să obțină. Nu îi lăsa să câștige!

Ea știa asta... Însă a ști și a crede erau două lucruri foarte diferite.

Închise ochii și se sprijini de el doar pentru un moment. Își permise ca el să fie puterea de care avea nevoie în timp ce el îi mângâia brațul cu mâna. Își repetă că trebuia să fie puternică, dar îi plăcea tare mult senzația atingerii lui.

– Îmi pare rău. De obicei, nu sunt un dezastru.

– Știu că nu ești. Și nu ai de ce să-ți ceri scuze.

– Nu-mi place că sunt atât de distrusă emoțional.

– Știu și asta, zise el zâmbind. Dar fii mai îngăduitoare cu tine, bine? Chiar ai avut o zi de rahat.

Ea nu înțelegea cum știuse el să-i spună exact ce avusese nevoie să audă ca să se simtă mai bine, dar acel comentariu o făcu să se mai relaxeze.

– Crezi că a fost un atac terorist?

Degetele lui încremeniră pe brațul ei.

– Se poate. E cea mai logică presupunere. La telefon era Callahan, care mi-a dat informații noi. Au găsit dovezi care arată că a fost o bombă, nu o conductă

de gaz spartă. Una similară cu ce au pus alți teroriști prin Europa recent.

Ea nu voia să se miște de lângă el, dar voia să-i vadă ochii dacă aveau să poarte această conversație, așa că se retrase.

– Și cred că Julian a făcut asta?

Hunt ridică mâna de pe umărul ei. Dar nu se îndepărtă, iar asta îi plăcu.

– Încă nu au nici o dovadă care să-l lege de incident. Agenții FBI l-au interogat cu orele, dar el încă nu a cedat. Asta nu înseamnă că n-o s-o facă, dar Callahan mi-a zis că nu mai cred că el a fost implicat.

Kelsey voia să se simtă ușurată de acest fapt, dar nu putea. Privirea îi alunecă de la ochii lui Hunt la tricoul negru, strâmt și seducător pe care-l purta și care-i scotea în evidență pieptul masiv, apoi la blugii lui uzați. Nu voia să creadă că Julian putea fi implicat în ceva atât de oribil, dar nu putea să scape de sentimentul că tot ce se întâmplase în acea zi era cumva legat de ea. Avea același sentiment pe care-l avusese înainte să vină dezastrul, acel sentiment că urma să se întâmple ceva rău.

– Cât îl pot ține în custodie? Până când află sigur dacă a fost el?

– Nu. Fără probe îl pot ține doar 24 de ore.

Ceea ce însemna că a doua zi, la ora aceea, dacă nu mai devreme, el avea să fie liber. Ea se întoarse cu fața către ecranul negru, spunându-și că nu urma să facă nimic prostesc după ce avea să fie eliberat. Dar nici în ziua aceea nu se așteptase să facă totuși ceva și văzuse ce se întâmplase când el o văzuse cu Hunt.

– Hei! Mâna lui Hunt o atingea din nou, mângâindu-i ușor spatele. Polițiștii o să afle ce se întâmplă. Am încredere totală în Callahan. E unul dintre băieții buni.

Kelsey nu se îndoia de asta. Nu credea că Hunt putea fi prieten cu cineva care nu era bun.

– Chiar dacă nu-l pot reține pe Benedict, o să-l urmărească îndeaproape până când au certitudinea că nu a fost implicat. Și îți promit că nu o să ajungă să fie în preajma ta. Ești în siguranță cu mine, Kels.

Știa că era. Era norocoasă. Nu cum fuseseră ceilalți oameni prinși de moloz.

– Știu ce am văzut în telefon, zise ea, încercând să se convingă că nu era nebună. Nu a fost o coincidență că acea amenințare a venit chiar înainte ca întreaga clădire să se prăbușească.

– Te cred. Și o să-ți găsească telefonul. Nu îți face griji! Callahan i-a pus pe toți să-l caute.

Ea nu prea înțelegea cum avea să ajute asta. Cel mai probabil fusese strivit între dărâmături.

Și de îndată ce acest gând o lovi, își aduse aminte de asistenta de producție care-i smulsese telefonul din mână și simți din nou noduri în stomac. Nu avea nici cea mai mică idee dacă femeia era vie sau moartă. Nu-i știa nici numele ca să-și poată da seama din știrile transmise la televizor.

– Între timp, am niște telefoane de unică folosință aici. O să setez unul pentru tine ca să nu te simți deconectată de la lumea înconjurătoare.

– Telefoane de unică folosință?

El rânji.

– Sunt un pic mai complexe. Jucării tehnice. E unul dintre avantajele meseriei. Se auzi soneria dinspre liftul principal și, înainte ca ea să apuce să întrebe ceva, Hunt lăsă mâna în jos și se ridică în picioare. Trebuie să fie mâncarea pe care am comandat-o. Nu știu ce simți tu, dar mie mi-e o foame de lup.

Kelsey nu simțea nevoia să mănânce. Nu credea că avea să-și mai dorească vreodată să mănânce. Dar nu-i spuse asta. Se ridică încet în picioare, în timp ce Hunt apăsă pe ceea ce părea a fi butonul de la interfonul ușii principale, spunându-i persoanei care era la parter

că avea să ajungă în curând, apoi apucă cheile de pe blatul de la bucătărie și o privi.

– Trebuie să cobor să iau mâncarea. Cauți tu ceva de băut, da? Sunt apă, suc și bere în frigider. Sau poți să alegi un vin din dulapul de pe margine. Mă întorc repede.

Îi zâmbi timid, pășind în lift, iar ea îi răspunse, zâmbindu-i la rândul ei. De îndată ce ușile liftului se închiseră, zâmbetul îi pieri. Rămasă singură, începu să cerceteze apartamentul uriaș, întrebându-se ce naiba se întâmplase.

Dacă nu pusese Julian bomba, atunci cine o făcuse? Și de ce să o fi amenințat fix înainte de detonare? Ea era un nimeni. Se îndreptă către dulapul din zona livingului și deschise ușile de jos, unde erau vinurile. Bine, trebuia să recunoască că nu era tocmai un nimeni, nu după lansarea din săptămâna modei din New York, dar nu era nici vreo vedetă strălucitoare. De ce ar fi amenințat-o un terorist chiar înainte să distrugă acea clădire dacă nu era ceva personal la mijloc?

Frustrată de întrebările din minte, iritată de emoțiile care treceau dintr-o extremă în alta, privi către impresionanta colecție de vinuri din fața ei, surprinsă din nou de ceea ce vedea. În toate dățile în care Hunt venise în vizită la casa părinților lui, precum și la toate evenimentele la care participaseră amândoi în casa lui Alec nu-l văzuse niciodată cu un pahar de vin în mână. Bere, da. Dar vin? Niciodată.

Cum niciodată nu se pricepuse să aleagă vinurile, citi etichetele și găsi o sticlă familiară. Așeză sticla pe masă și intră în bucătărie, găsi două pahare în dulap și tocmai le așeza când ușile liftului se deschiseră din nou, iar Hunt intră în cameră cărând două pungi albe de plastic.

Brusc simți un val de căldură, o reacție care îi spunea că nu avea de-a face cu sărutul înnebunitor de mai devreme, ci cu simplul fapt că el aducea mâncare.

– Nu știam ce ai vrea să mănânci, așa că m-am gândit că mâncarea reconfortantă ar fi cea mai bună alegere.

Așeză pungile pe masă, ocoli blatul, intră în bucătărie și luă farfurii și furculițe. Mirosul dulce și picant de mâncare italienească umplu aerul. Brusc înfometată, trase punga din apropierea ei și deschise cutia, încremenind când văzu ce era în interior.

Se auzi sunet de pași, iar Hunt așeză o farfurie chiar lângă mâna ei.

– Sper că am ținut minte bine. Mereu comanzi spaghete bolognese, nu? E și lasagna în cealaltă cutie, dacă îți place mai mult.

El ținuse minte. O podideau lacrimile, lacrimi iraționale izvorâte din neant. Lacrimi care nu aveau legătură cu ce se întâmplase, ci cu faptul că el nu doar că o ascultase în puținele dăți când ieșiseră la masă împreună cu familia ei, ci și ținuse minte ce-i plăcea. Își amintise. Ea clipi rapid, încercând să-și ascundă reacția.

– Da. E... Așa e.

– Bun.

El se întinse după vinul pe care ea îl așezase pe masă și intră în bucătărie cu sticla.

– Așază-te până când desfac asta!

Ea se prăbuși pe un scaun, luă o lingură din mâncarea ei favorită, o așeză pe farfurie și ridică furculița la gură. În timp ce înghiți, încercă să nu se gândească la cât de dulce era bărbatul care avea acum grijă de ea. Cât de atent era! Cât de diferit era de Julian sau de oricare alt bărbat cu care ieșise vreodată! Și cât de prostuță se simțea pentru că exagerase, se gândise prea mult și pur și simplu analizase tot.

Îi zâmbi când el așeză un pahar de vin în fața ei și își spuse că nu-i păsa ce știa sau nu știa despre el, ce era și ce nu era normal pentru el când proteja un client. Avea nevoie de asta. Avea nevoie de el în această seară. Nu avea să se mai îngrijoreze dacă părea slabă. Avea să-l lase

să fie sprijinul ei pentru oricât avea să dureze asta. Și urma să fie recunoscătoare că în această noapte dintre toate nopțile din viața ei nu era singură.

El nu ar fi trebuit să-i umple din nou paharul de vin. Și în mod clar nu ar fi trebuit să-i sugereze să se uite la un film împreună, pe canapea, după cină. Și în nici un caz nu ar fi trebuit să stea atât de aproape pentru ca ea să se sprijine de el. Hunt nu avea nici cea mai mică idee dacă era trează sau dormea lipită de el. Tot ce știa era că pielea ei îl ardea, era ca un furnal lipit de el și, deși știuse că era o idee teribilă să o cuprindă cu brațul pentru ca amândoi să stea mai confortabil, nu se putu abține și o făcu. Acum nu voia să-i mai dea drumul.

Lista cu întreaga echipă a filmului rula pe ecran. El abia dacă văzuse ceva din acel film. Nu ar fi fost în stare să explice despre ce fusese vorba nici dacă viața lui ar fi depins de asta. Din momentul în care Kelsey se sprijinise de el, fusese ca și cum toată materia lui cenușie fusese scurtcircuitată, iar fiecare părticică din el se concentrase doar asupra ei. Avid să simtă cât de moale era pielea ei și cât de fierbinte îi era trupul, cât de feminină, dulce și perfectă era în brațele lui.

Drăcia naibii, trebuia să-i dea drumul! Trebuia ca ea să plece în camera de oaspeți și să închidă ușa, pentru ca el să nu fie tentat să cedeze în fața nevoilor animalice care îi asaltau acum mintea. Era sora celui mai bun prieten al lui. Fruct interzis. Fusese desemnat să o protejeze. Nu să se culce cu ea imediat.

„Minunat!" Mulțumită conversației cu sine, acum tot ce-și imagina erau sunetele pe care ea avea să le scoată când urma să-și dea drumul. „Bravo, prostovane!"

Un oftat lung se auzi de sub brațul lui și apoi ea se întinse delicat, ridicându-se pe pieptul lui, privindu-l adormită și cu o expresie teribil de sexy, făcându-l să vrea să-i sărute chipul angelic.

– S-a terminat?

– Da.

Încet, ca să nu observe, el așeză o pernă în poală pentru ca ea să nu vadă ce-i făcuse deja. Ceea ce încă îi făcea.

– Tocmai s-a terminat.

Ea căscă, frecându-se la ochi.

– Nu am văzut cum s-a terminat.

El nu văzuse nici măcar cum începuse. Își drese glasul, ferindu-și privirea, pentru că arăta atât de bine răvășită, încât tot ce-și dorea era să o răvășească și mai tare.

– De ce nu te duci la culcare? O să strâng eu tot pe aici.

– Ești sigur?

Nu, cu siguranță nu era sigur. Se putea gândi la o mie de lucruri pe care voia ca ea să le facă, dar nici unul dintre ele nu era decent.

– Da, se forță să zică. Du-te!

Ea îl privi un moment. Clipi somnoroasă în acel mod tipic ei, care îi spunea că abia dacă îl vedea bine, apoi îi zâmbi ușor și se aplecă în față.

– Mulțumesc.

Îl sărută pe obraz, așa cum făcuse și mai devreme în fața sălii de urgență, și acel gest simplu îi făcu sângele să o ia la goană, direct către măruntaie. Îndepărtă buzele mult prea repede. Și înainte ca el să se mai gândească că ar fi fost o idee bună să o tragă înapoi, ea se ridică în picioare și porni către camera de oaspeți. „Unde trebuie să stea, idiotule!"

– Noapte bună, Hunter.

Dumnezeule, îi plăcea și cum îi rostea numele!

– Noapte bună, Kelsey, reuși el să zică.

Așteptă până ce auzi sunetul ușii închizându-se. Așteptă și mai mult pentru ca ea să nu se mai foiască prin cameră. Și abia când fu sigur că ea era în pat și gata

de somn, se aplecă în față și își trecu palma peste chipul înfierbântat.

– Ai dat de naiba, O'Donnell!

Și așa era. Și nu în modul în care voia.

Alungând acel gând, se ridică în picioare și începu să se miște prin apartament, închizând televizorul și luminile și icnind din cauza durerii din picior. Și exact când era gata să intre în camera lui, hotărât să adoarmă buștean ca să nu cadă pradă tentației de a da curs gândurilor care de obicei îl băgau în belele, sună telefonul. Îl ridică de pe noptieră, sperând că era Callahan cu vești, apoi se încruntă când recunoscu numărul.

La naiba! Nu avea chef să răspundă, dar știa că, dacă nu avea să o facă, ea doar ar fi sunat înapoi. Se simți ușor vinovat când își dădu seama că nici măcar nu se gândise să-i trimită un mesaj după tot ce se întâmplase în acea zi. Închise ușa de la dormitor, apăsă pe butonul de răspuns și se îndreptă către pat.

– Bună, Genevieve.

– Dumnezeule, Hunter! Ești OK? Tocmai am aflat ce s-a întâmplat în Portland. Erai acolo?

– Da.

Se așeză pe capătul patului, dorindu-și din suflet să fi apăsat „Respinge" pe telefon.

– Da, am fost acolo. Am fost cu o clientă care trebuia să apară la show-ul de dimineață când întreaga clădire s-a prăbușit. Dar sunt bine.

– Și de ce nu m-ai sunat de îndată ce ai fost găsit, nenorocitule? A trebuit să aud despre atacul cu bombă de la o colegă în timpul aterizării din această dimineață. Și a trebuit să văd totul la televizor în seara asta.

Două lucruri îl loviră pe Hunt. Primul: Genevieve auzise vestea, dar până acum – la peste douăsprezece ore de la incident – nu-l sunase ca să vadă ce făcea. Și când vorbise cu ea săptămâna trecută, ea aflase că el avea o clientă care urma să apară în acel show. Al doilea

și cel mai important: tocmai îi spusese că văzuse „totul" la știri. El nu era sigur ce însemna „totul", însă dacă „totul" o făcuse să sune brusc când mai devreme nu fusese deloc interesată, instinctul îi spunea că era vorba de ceva mai mult decât o simplă filmare cu rămășițele de după bombă. Acel „totul" era fie că el se luase la pumni cu Julian Benedict, fie că se sărutase cu înfocare cu Kelsey McClane.

La naiba! Își trecu o mână prin păr, întrebându-se cine mai văzuse acea filmare nenorocită și de ce naiba nu se oprise și nu se gândise că probabil erau multe camere care filmau în momentul în care el o apucase și o sărutase pe Kelsey.

– Cine era ea? întrebă cu amărăciune Genevieve.

Bingo! Asta era. Își frecă tâmplele, întrebându-se de ce naiba fraților ei nu-l luaseră la întrebări la fel când vorbiseră mai devreme.

– Hunter?

La naiba! Ar fi trebuit să pună stop de mult timp acestei aventuri pe care o avea cu Genevieve. Singurul motiv pentru care n-o făcuse era că nu voia să aibă de-a face cu drama ce avea să urmeze.

În seara aceea în mod clar nu avea chef de dramă, mai ales prin telefon, dar nu mai voia să aștepte o săptămână ca să facă exact ce trebuia să fi făcut cu luni în urmă. Așeză mâna pe marginea patului.

– Doar o femeie care fusese scoasă dintre dărâmături.

– Deci consolai din întâmplare o femeie?

Nu avea de gând să discute cu ea sau cu oricine altcineva despre relația lui cu Kelsey.

– Avem o relație deschisă, Genevieve. Tu ieși la multe întâlniri cu alți tipi când nu ești cu mine. Sunt sigur că îi și săruți.

– V-ați *sărutat?* Camerele nu au arătat partea asta.

„Drăcia naibii!" Își mușcă limba. Făcuse ca lucrurile să fie mai rele acum.

– Bine, zise ea când el nu-i răspunse. Presupun că ești uman. Te pot ierta pentru asta, având în vedere situația. Dar cred că e momentul să discutăm despre ideea de a avea o relație deschisă.

În nici un caz. Conversația asta trebuia să aibă loc de mult, iar lui nu-i mai păsa de faptul că era un nenorocit pentru că făcea asta la telefon. Așteptarea l-ar fi făcut să fie un nenorocit și mai mare.

– Nu, nu trebuie să discutăm despre asta. Treaba cu relația la distanță este prea obositoare, cere prea mult efort.

Ea avu îndrăzneala să pară surprinsă când îi spuse:

– Despre ce vorbești?

El se rugă să aibă răbdare, deși era cam la capătul răbdării.

– Știi exact despre ce vorbesc. Dacă relația noastră ar fi însemnat ceva, ai fi venit de la Seattle de îndată ce ai aflat ce s-a întâmplat, iar eu aș fi încercat să te sun de îndată ce am fost salvat. Nici unul nu a făcut asta, ceea ce înseamnă că nu e important. Și nu e ceva rău. Doar înseamnă că... ne-a trecut timpul.

– Dar... eu aș fi venit de îndată, doar că am fost prinsă la muncă. Știi că nu pot să trimit mesaje în timpul zborurilor. Însă aș putea veni acum. Mâine sunt liberă. Nu ar trebui să fii singur în seara asta. Aș putea să ajung în câteva ore.

Nu. Nu urma să se întâmple așa ceva. Ultimul lucru de care avea nevoie era ea în apartamentul lui. Și asta nu avea de-a face cu ceea ce se întâmplase în acea zi, ci cu faptul că nu mai era interesat.

– Ne-am distrat și am avut niște clipe frumoase, Gen. Să punem punct aici și să mergem înainte. Amândoi știm că e timpul.

Ea tăcu atât de mult, încât el nu era sigur că-l auzise, apoi îi vorbi:

– Te înșeli. Și doar reacționezi din cauza celor întâmplate astăzi.

Nu se înșela. Dar răsuflă ușurat auzind că ea nu plângea, nu devenise isterică și nici nu începuse să urle la el prin telefon. Ceea ce era alt semn că această conversație ar fi trebuit să aibă loc de ceva timp.

– Îmi pare rău.

Nu se pricepea deloc să pună capăt unei relații. Dintotdeauna fusese așa. Nu era de mirare că încă era singur. Era cel mai bun mod de a fi. Cel mai sigur.

– O să te răzgândești, zise Genevieve. Știu că o s-o faci.

Nu avea să o facă, dar nu-i spuse asta.

– Mulțumesc pentru telefon și că te-ai interesat de mine. Apreciez. Ziua asta și-a lăsat amprenta asupra mea și trebuie să mă duc la culcare înainte să adorm în telefon. Noapte bună, Gen.

Ea nu-i răspunse, iar după câteva secunde de tăcere, el renunță să mai aștepte și îi închise telefonul. Aruncă telefonul pe scaunul de lângă pat și trase aer adânc în piept. Nu era conversația pe care și-ar fi dorit să o aibă acum, dintre toate serile, dar nu putea să nege că se simțea eliberat pentru că o făcuse și că scăpase de grijă.

Se dezbrăcă de tricou și îl aruncă pe scaun peste telefon, apoi se rostogoli pe spate fără să-și scoată blugii. Oare era un ticălos pentru că o sărutase pe Kelsey mai devreme, deși era într-un soi de relație cu altă femeie? Oare era un nenorocit pentru că se gândea tot timpul cum să facă să o sărute din nou? Poate. Probabil, își dădu el seama. Dar nimic nu mai conta pentru că nu avea de gând să o mai sărute așa vreodată. Singurul lucru pe care avea să-l facă era să aibă grijă de ea, să fie în siguranță, să-și îndeplinească jobul nenorocit și să nu distrugă relația cu ea și cu familia ei.

Asta și să-și dea seama cu adevărat ce punea la cale Benedict.

capitolul 7

Kelsey nu putea să doarmă. Se foise și se sucise în ultimele două ore, dar de fiecare dată când închidea ochii se trezea înapoi în întuneric, înconjurată de dărâmături, incapabilă să iasă.

Îndepărtă așternuturile, trase aer în piept și se holbă la tavanul din camera de oaspeți a lui Hunt, încercând să alunge panica și să respire normal. Lăsase lumina aprinsă la baie și lăsase deschisă ușa care separa cele două încăperi pentru a-și aminti că nu era într-un vis, că nu era în coșmarul pe care-l tot avea, dar nici asta nu o ajută prea mult. Era prea multă liniște în clădirea asta. Pereții sigur aveau o tehnologie de ultimă oră de blocare a sunetelor exterioare. Poate dacă ar fi putut să audă altceva în afară de propriul puls galopant și de respirația greoaie, poate că ar fi putut să și adoarmă. Poate că nu s-ar fi simțit ca și cum urma să aibă un atac de panică.

Nemaiputând să suporte liniștea, se ridică din pat și traversă podeaua. Livingul era întunecat și liniștit, dar prin geamurile mari pătrundea suficientă lumină de afară încât să lumineze camera. Suficient de multă încât să vadă că Hunt lăsase ușa de la dormitorul lui deschisă larg. Suficient ca ea să vadă capătul patului și faptul că stătea cu picioarele goale peste pătură.

Inima începu să-i bată mai tare. Își mușcă limba, știind că trebuia să se întoarcă în camera ei, dar nu-și putea lua privirea de la picioarele lui. De obicei, îi plăcea să fie singură. După ororile prin care trecuse în căsnicie, punea mare preț pe independență și solitudine. Dar în această seară solitudinea o înnebunea și îi era teamă că, dacă avea să mai stea mult singură, urma să înceapă să urle.

Înainte să se răzgândească, traversă livingul și păși în camera lui.

El nu trăsese draperiile. Lumina din stradă intra în cameră prin ferestrele aflate de o parte și de alta a patului gigantic, luminându-i camera. Era mai mare decât camera ei, cu mobilă închisă la culoare, cu linii elegante și cu materiale în tonuri de gri, dar atenția ei era îndreptată asupra lui. Asupra trupului lui puternic, asupra picioarelor acoperite de blugii cu talie joasă de la Levis pe care-i purtase și mai devreme. Ținea o mână pe pieptul musculos, iar pe cealaltă pe saltea.

Privirea ei alunecă spre fața lui, spre barba scurtă care îi acoperea maxilarul pătrat. Pielea din jurul ochilor lui era netedă și nu arăta nimic din stresul zilei care trecuse peste el. Gura lui era ușor întredeschisă. Știa că îi invada spațiul. Știa că, dacă el se trezea și o găsea acolo, ea ar fi arătat exact ca o psihopată. Dar nu voia să plece pentru că sunetul respirației lui îi liniștea temerile. O făcea să se relaxeze. Îi spunea că nu era singură, până la urmă.

Fierbințeala îi înțepă pielea. O fierbințeală care îi arăta că era vie și că tânjea în întuneric. Voia să se urce în pat lângă el. Voia să-i simtă brațele cuprinzând-o și să o țină strâns așa cum o făcuse când se uitaseră la film împreună pe canapea. Voia ca puterea și trupul lui să topească răceala din interiorul ei.

Dorința era atât de puternică, atât de insistentă, încât ea înțelese că, dacă nu ieșea acum din cameră, avea să uite toate motivele pentru care nu trebuia să fie acolo.

– Patetic, șopti ea, întorcându-se și îndreptându-se către ușă cât de încet putu.

Nu era singură în acest apartament așa cum încerca mintea ei proastă să o facă să creadă. Nu era înapoi între dărâmături. Era o femeie puternică, independentă, care nu avea nevoie de un bărbat care să aibă grijă de ea, așa că de ce se comporta ca o nebună în seara asta?

– Kels?

Sunetul somnoros al vocii lui o opri. În spatele ei se auzea foșnet de material.

– Ce s-a întâmplat? Ești bine?

La naiba! Închise ochii și se blestemă pentru că era atât de demnă de milă. Muriseră oameni în acea zi. Ea ar fi trebuit să fie recunoscătoare până la cer că nu era una dintre ei, că era vie. În loc de asta, era un dezastru pe două picioare, unul pe care paria că el avea să regrete că-l primise în casă.

– Sunt bine. Se întoarse suficient ca el să-i vadă profilul în lumina slabă, dar nu suficient cât să-i vadă ochii. Totul e în regulă. Mi s-a părut că aud ceva. Iceni pentru că asta suna ridicol și se roti repede către ușă. Scuze! Nu am vrut să te trezesc.

– Nu poți să dormi? întrebă el înainte ca ea să apuce să se îndepărteze. Pentru că eu nu pot.

Pulsul ei galopa. Își spunea că trebuia să se întoarcă în camera ei. Știa că nu trebuia să se uite la el. Dar nu se putu abține. El se ridicase în coate, părea relaxat, însă ochii lui se fixaseră asupra ei. Privirea lui somnoroasă, sexy, mult prea tandră îi făcea inima să o ia razna.

– Mai devreme părea că dormi buștean.

– Nu dormeam. Aținisem. Sunt destul de sigur că încă nu am adormit în seara asta. Nici tu după câte se pare.

Ea simțea furnicături în stomac.

– Nu, eu... E prea liniște.

– Știu. În mod normal asta nu e o problemă pentru mine, dar în seara asta e. Vino încoace!

Pentru un moment, ea crezu că nu auzise bine. Apoi el întinse mâna, iar ea își dădu seama că înțelesese bine.

O voce slabă din capul ei țipa că era momentul să plece în camera ei, dar nu se mișcă. Nu putea, pentru că era mult prea atrasă de el.

El se ridică.

– Ai putut să dormi mai devreme lângă mine pe canapea. Poate că tot ce ai nevoie e să știi că mai este cineva cu tine în cameră, așa creierul tău o să știe că nu ești singură și în cele din urmă o să te lase să dormi. Îi trecu

mâna prin păr. Dumnezeu știe că, după ziua pe care am avut-o amândoi, și eu aș avea nevoie de asta.

El încerca să o facă să se simtă mai bine. Ea era destul de sigură că pentru el nu era o problemă să fie singur în această seară sau în oricare altă seară. Dar atenția lui o impresionă și, înainte să se gândească mai bine, porni către pat, apoi se întinse pe salteaua moale lângă el.

Era atentă să nu se apropie prea tare, să rămână pe partea ei. Dar, de îndată ce se așeză, regretă pe loc că își scosese pantalonii de trening mult prea largi pe care i-i dăduse. Gândul că nu avea nimic pe ea în afară de tricoul lui larg o lovi ca un glonț.

Trase de marginea tricoului cât mai jos peste coapse. Se simți eliberată când el apucă capătul de pătură și-l întinse peste ea.

– Mulțumesc, șopti ea, trăgând materialul până la piept.

– Dacă ți-e frig, poți să te bagi între așternuturi.

El stătea pe o parte și își îndesă o mână sub cap, pe sub pernă. Dar nu încercă să împartă pătura cu ea, ceea ce era bine, mai ales că ea se comporta ciudat.

– Nu. E bine așa. Ție nu ți-e frig?

– Nu. Eu am sângele mai fierbinte.

Da, așa era. Și era mult prea sexy pentru binele lui.

Nedorindu-și să se gândească prea mult la asta, ea închise ochii și își îndreptă privirea către tavan, ascultând ritmul respirației lui, sperând că asta avea să fie ca un cântec de leagăn ce putea să o adoarmă.

Trecură minute lungi. Respirația lui nu o relaxa deloc. Din contră, tot ce-și dorea acum era să-l atingă. Ardea de dorința de a-l atinge.

„Să nu cedezi în fața acestei pofte!"

Liniștea se adâncea între ei. Ea se forța să rămână locului, să nu se miște. Începu să numere oi. Ascultă șuieratul ventilatorului din tavan care se învârtea încet. Încercă tot ce crezuse că avea să meargă, dar nimic

nu funcționă. Sperând că o schimbare de poziție avea să o ajute, se roti încet cu spatele la el.

Patul se undui. Ceva cald se lipi de șoldurile ei. Apoi simți un val de căldură la spate, la fund, la coapse, făcându-i tot trupul să se încordeze.

– Închide ochii, Kels, îi șopti Hunt în păr.

Oh, Dumnezeule, cât de bine era! Atât de bine încât era imposibil de descris în cuvinte. El îi netezi părul, ridicându-l pe pernă ca să nu-l gâdile pe față, apoi îi cuprinse talia și o strânse mai tare la pieptul lui.

– Ești în siguranță aici cu mine. Închide ochii și relaxează-te! Nu o să las să ți se întâmple nimic rău.

Căldura trupului lui îi pătrunse prin piele, iar tensiunea din mușchii ei ceda. Și pentru prima dată după atâtea ore – poate chiar zile și luni – tot stresul, toate grijile și toată teama dispărură din ea.

La naiba cu consecințele și cu gândul că asta o făcea să pară slabă! Îi plăcea această senzație. În această seară avea nevoie de ea. Și pentru moment avea de gând să savureze fiecare clipă.

Să se bucure de el pentru că știa că a doua zi totul avea să fie diferit.

Hunt nu reuși să adoarmă, nu complet. Era foarte conștient de fiecare sunet pe care Kelsey îl scotea și de fiecare mișcare a trupului ei.

Se mută înapoi pe partea lui de pat la scurt timp după ce ea adormi, știind că avea să facă un gest nebunesc dacă tot o atingea. Nu ar fi trebuit să o invite să doarmă în patul lui. Ar fi trebuit să o trimită înapoi în camera ei de îndată ce o văzuse. Dar nu fusese în stare. Și nu doar din cauza tremurului din vocea ei, care îl lovise ca o lovitură de ciocan, ci din cauza privirii ei pierdute, care îi topise toată determinarea de a menține distanța între ei.

Ea era o contradicție de comportamente și reacții. Era independentă acum, vulnerabilă în minutul următor,

bătăioasă când avea de-a face cu frații ei, apoi nervoasă și nesigură de îndată ce luminile erau stinse. Știa că multe dintre aceste reacții erau efectul evenimentelor și traumei din acea zi, dar, în timp ce stătea lângă ea în întuneric și se gândea la toate interacțiunile pe care le avusese cu ea de-a lungul anilor, își dădu seama că aceste schimbări bruște și stranii de comportament erau ceva vechi, ceva ce nu se întâmplase doar în acea zi. Se comporta imprevizibil de mult timp. Iar reacțiile ei deveniseră și mai ciudate de când se căsătorise cu Benedict.

O studie când încă era adormită lângă el cu părul ei blond întins pe pernă, cu trupul subțire, părând mică și neajutorată în patul lui mare. Callahan îi spusese că Benedict nu o lovise niciodată, cel puțin asta pretindea ea. Dar Hunt știa că un bărbat putea abuza o femeie în mai multe moduri și fără a avea nevoie de pumni.

Furia mocnea în interiorul lui. Dacă avea să afle că Benedict avusese vreo legătură cu atacul cu bombă, nu era sigur că se mai putea opri din a-i da o lecție dură. Și dacă bărbatul îndrăznea să mai vină după Kelsey vreodată...

– Nu, murmură Kelsey. Nu pot.

Hunt se ridică într-un cot ca să se asigure că era bine. Ea nu se mișcă. Nu era nici un semn că era trează. Pe măsură ce respirația ei reveni la normal, el se așeză încet înapoi, privind către tavan, înțelegând că ea visa.

Bine, gata cu gânditul! Închise ochii și încercă să se concentreze la nimic. Dacă adormea acum, avea să prindă măcar două ore de somn înainte de răsărit.

– Nu. Kelsey se foi, iar mișcarea scutură patul. Rostogolindu-se pe spate, împinse pătura de pe picioare. Nu. Lasă-mă! Lasă-mă să ies! Nu vreau să fiu singură!

Hunt deschise ochii larg. Ea încă îi avea închiși, dar modul în care se manifestase îl trezise complet. Iar sunetul chinuit al vocii ei îl făcu să-și dorească să îi alunge coșmarul care părea să o chinuie.

Se întinse de-a lungul patului către ea, atent să nu o sperie. Văzuse de aproape cum tatăl lui obișnuia să reacționeze când avea coșmaruri, așa că știa că nu era bine să o trezească brusc. Sprijinindu-și cotul pe pernă, îi atinse brațul cu degetele și îi vorbi duios.

– Ești bine, Kels. Ești în siguranță. Ești aici cu mine, la mine în apartament, îți aduci aminte?

Brațele și picioarele ei începură să se potolească, iar ea înclină capul în direcția lui, dar nu deschise ochii. Nici nu-i vorbi. Doar inspiră și expiră până când tensiunea dispăru din mușchii ei.

– Așa e mai bine. El continuă să se joace cu vârful degetelor pe brațul ei, pe umăr, pe gât și prin părul ei. Vezi? Nu e nimic pentru care să te îngrijorezi. Noi doi suntem împreună.

Oh, părul ei era moale! Precum satinul. Își trecu degetele prin șuvițele lungi iar și iar, știind prea bine că ar fi trebuit să se oprească acum, când ea adormise din nou, dar nu se simțea în stare să o elibereze încă. Respirația ei îi gâdila buzele, torturându-l într-un mod cu totul nou și agonizant, dar, cu toate acestea, nu se mișcă de lângă ea. Îi cercetă zona dintre buze și gât, până la semnul mic din naștere de pe claviculă, vizibil pentru că tricoul lui îi era prea larg la gât, expunându-i umărul fin.

– Hunt?

Vocea ei îl luă pe nepregătite. Ridică privirea și întâlni ochii ei căprui, care îl studiau atenți. Doar că acești ochi nu erau plini de frică, de șoc sau de confuzie, așa cum se așteptase. Ci pulsau de dorință. O dorință care îl împingea spre nebunie. Dincolo de control.

În interiorul lui totul încremeni. Știa că trebuia să se îndepărteze. Știa că era periculos de aproape să ia de la ea ceva ce într-o zi obișnuită ea nu i-ar fi oferit. Cu toate acestea, mușchii lui refuzau să se miște.

Privirea ei alunecă de la ochii la buzele lui. Apoi ea își puse mâna pe pieptul lui. Dumnezeule, atingerea moale a degetelor ei pe pielea lui era divină!

El închise ochii. Trase aer în piept în timp ce degetele ei se jucau pe pielea lui. Încercă din răsputeri să nu reacționeze dacă ea încă era pe jumătate adormită. Și pierdu lupta pentru control când buzele ei îi atinseră clavicula. Dorința învinsese logica. Își trecu degetele prin părul ei și îi ridică chipul spre fața lui. Apoi o sărută așa cum își imaginase toată ziua că avea să o facă. Așa cum știa că nu trebuia să o sărute. Așa cum știa că tot trupul i se trezea și că voia să sărute fiecare părticică din ea până când amândoi aveau să fie plini de transpirație, sătui și moi.

Ea reacționă imediat, atrăgându-i limba în căldura fină, umedă și îmbătătoare din gura ei. Simți flăcări pe piele în timp ce mâna ei se înfipse în umărul lui, în timp ce limba ei o atinse pe a lui cu mișcări delicios de frenetice. Ea gemu și îl trase mai aproape.

El o împinse pe spate în timp ce-i exploră limba, buzele și dinții, sărutând și mai profund, și mai disperat cu fiecare atingere. Ea își trecu degetele prin părul lui și îi mușcă ușor buza de jos, apoi gemu și îi cuprinse limba în gura ei, cu aceeași nevoie, disperare și căldură. Și în timp ce ea îl trase deasupra ei, el îi simți sânii excitați și sfârcurile întărite, iar fiecare picătură de sânge îi alergă direct în zona intimă, făcându-l să pulseze, să vrea mai mult, să vrea tot ce ea voia să-i dea.

Își trecu degetele peste gâtul ei, apoi peste umăr, sărutând-o, apoi coborî către coastele ei, înnebunindu-l modul în care unghiile ei se înfigeau în carnea lui și sunetele sexy pe care le scotea. Disperat să simtă mai mult din ea, coborî palma în partea din față, cuprinzându-i sânul prin materialul moale al tricoului pe care-l purta. Ea suspină, dar nu-l îndepărtă. Și apoi îl sărută mai tare și își arcui spatele, oferindu-i mai mult, făcându-l

să amețească din cauza nevoii de a-i atinge pielea goală, de a-i lua sfârcul în gură, de a o face să geamă de extaz.

Ea gemu lung și pătrunzător cât timp el îi strânse sânul. O făcu din nou când el trecu la celălalt sân și când își trecu degetul peste sfârcul ei, tachinându-l până ce se întări. Dumnezeule, ea îi răspundea! Sprijinindu-se cu un braț pe perna din apropierea capului ei, își alunecă mâna cealaltă pe coastele ei și mai jos către cusătura tricoului, pe coapse.

Un bâzâit îi suna în minte. Un bâzâit care îi spunea că era periculos de aproape de uitare, că avea să uite motivele pentru care era greșit ce făcea. Nu se simțea ca și cum era greșit. Se simțea al naibii de bine. Se simțea incredibil de bine cu ea. Iar ea nu făcea nici un gest ca să-l oprească.

Degetele ei îi atinseseră coastele, făcându-l să simtă fiori. Îi mușcă buza de jos, apoi i-o supse între dinți, gemând și vârându-și limba înapoi între buzele lui. Sângele îi pulsa în mădular în timp ce ridica tricoul de pe coapsa ei, sărutându-i colțul gurii, maxilarul. Îi înclină capul pe spate cu mâna de lângă creștetul ei, ca să o poată umple de sărutări pe gât.

– Hunter.

Dumnezeule, cât de mult îi plăcea cum îi rostea numele! Îi sărută gâtul, apoi începu să o sugă. Ea strânse degetele de plăcere, apoi alunecă spre betelia blugilor lui. El îi ridică tricoul, atingând cu încheieturile zona sensibilă dintre piciorul și pântecul ei, găsind un nou loc delicios în care să lingă, să sugă și să sărute, gemând și el când o simți tremurând și flexându-și șoldurile, spunându-i cât de mult îi plăcea atingerea lui.

Alt bâzâit îi sună în cap, urmat de îndemnul „Hunter, răspunde-mi!" Mâinile lui Kelsey erau doar la câțiva centimetri de el și aveau să afle cât de excitat era. Și cât de tulburat era de faptul că ea părea mai mult agitată decât excitată, așa cum o simțea el. Ridică ușor capul și îi zise:

– Să răspund la ce, iubito?

– Hm? Eu nu am zis nimic.

– Tu mi-ai zis să răspund.

– Nu, nu ți-am zis nimic. Ai halucinații. Ea își înălță capul, apoi își lipi buzele de gâtul lui, sărutându-l, sugându-l și mușcându-l, așa cum făcuse el cu ea. Doar sărută-mă, Hunter!

El gemu și își întoarse capul, capturându-i buzele și sărutând-o așa cum își dorea. Așa cum își doreau. Într-un mod care efectiv îl făcea să ia foc.

Ea gemu în gura lui și își alunecă mâna peste partea din față a blugilor lui, fix peste erecția lui.

Simțea că avea flăcări în ochi. Însă înainte ca ea să apuce să tragă de fermoarul blugilor, bâzâitul acela se auzi din nou, iar de această dată nu se mai opri. Kelsey se retrase și privi către ușa deschisă a dormitorului.

– Ce e zgomotul acela?

Hunt desluși în cele din urmă bâzâitul pe care-l tot auzise.

– E interfonul meu de la parter. La naiba! E cineva aici. El nu voia să-i dea drumul din brațe, dar se forță să se ridice din valul acela răvășitor de căldură.

– E 4.00 dimineața. Ea își trase tricoul peste picioare și se întinse după pătura care atârna pe pat. Cine să te viziteze la ora asta?

– Habar nu am. El sări de pe pat și își trecu o mână prin păr. Putea să fie Callahan. Sau agenții federali. Sau chiar familia ei. La naiba! Spera din suflet să nu fie familia ei. Stai aici! O să mă duc să văd cine e și o să scap de ei.

Doar gândul că frații ei erau cât pe ce să-l prindă asupra faptului aproape că îi alungă dorința, cel puțin suficient cât să poată merge. Însă el dăduse codul de acces al clădirii doar câtorva oameni – Alec era unul dintre ei, așa că nu se putea gândi la altcineva care ar fi putut să intre în hol. Era destul de sigur că Alec nu putea să urce

la apartamentul lui ca să-i surprindă – avea nevoie de cheie pentru asta –, dar odată intrat în hol, putea să sune la interfon ca să-i atragă atenția lui Hunt, ceea ce vizitatorul chiar făcea acum.

Drăcia naibii!

Închizând ușa dormitorului în urma lui, își trecu o mână peste față, încercând să nu pară un prieten al naibii de vinovat în timp ce traversa livingul către panoul de securitate de lângă ușă. Soneria se auzi din nou, de această dată în rafale scurte, ritmice, spunându-i că oricine era acolo apăsând pe blestemăția de buton era din cale afară de iritat pentru că el nu răspunsese încă. Privi către ecran – din depărtare vedea doar o formă mișcându-se la parter în hol. Apoi persoana se roti, întorcându-se către cameră și vorbind suficient de apăsat încât vocea ei să răsune în tot livingul.

– La naiba, Hunt! Am condus din Seattle până aici. Lasă-mă să intru!

„Oh, rahat! Genevieve."

Nivelul de adrenalină îi crescu în timp ce se repezi să apese pe butonul de volum ca nu cumva să audă Kelsey. Își aminti prea târziu că îi dăduse lui Gen codul de acces în hol cu câteva luni în urmă când trecuse pe acolo într-una dintre escalele ei. Nu-i dăduse însă acces la apartamentul lui, nu fusese atât de prost, dar nici nu-și dorise să-l aștepte în ploaie până ce ajungea acasă.

– Hunt...

Apăsă pe butonul de răspuns, oprind sonorul.

– Așteaptă! Nu mai apăsa pe butonul ăla blestemat! O să cobor eu imediat.

Văzu expresia ei iritată pe ecran, dar se întinse ca să-l închidă – nu-i prea păsa de reacțiile ei. Tot ce voia era să scape de ea înainte să o vadă Kelsey.

– Cine e?

Se întoarse, auzind-o pe Kelsey în spate.

– Nimeni. Cineva care s-a pierdut.

– La 4.00 dimineața?

– Da. Luă cheile de pe blat și apăsă pe butonul liftului. O să mă întorc repede.

Nu aşteaptă răspunsul ei. Și nu reuși să respire decât după ce uşile liftului se închiseră. Nu-i venea să creadă în ce rahat se băgase.

O situație de rahat pentru care doar el era vinovat.

capitolul 8

Din secunda în care uşile liftului se închiseră, Kelsey simți un nod în piept. Nu știa sigur ce se întâmpla; dar știa sigur că Hunt nu fusese sincer cu ea. Persoana de la parter nu era o străină. Îl strigase pe nume.

Valuri de neliniște creșteau în Kelsey în timp ce traversă livingul, oprindu-se la panoul de securitate pe care el îl oprise înainte să coboare. Ea nu știa mare lucru despre sisteme atât de pretențioase, dar era destul de sigură că nu oprise tot mecanismul. Își trecu degetele peste marginea consolei, găsi un buton și-l apăsă. Pe ecran apăru o imagine, iar ea clipi de mai mult ori contra luminii puternice până când, în cele din urmă, vederea i se stabilizâ și o văzu pe femeia cu păr negru și lung, cu o expresie deranjată, care stătea cu brațele încrucișate, uitându-se la uşile liftului.

Trecură momente bune, care părură o eternitate, întrebându-se cine era femeia. Apoi uşile liftului se deschiseră, iar Hunt ieși fără cămașă și la fel de sexy precum fusese cu câteva momente în urmă în dormitor, iar bruneta se aruncă în brațele lui.

Kelsey își simți pulsul bubuind în urechi. Pe ecran, Hunt se desprinse din brațele femeii, dar nu se feri de atingerea ei și nici nu se îndepărtă, ceea ce îi spuse clar lui Kelsey că această persoană era „cineva"

Era o colegă, o prietenă sau – înghiți în sec, sperând că se înșela – o iubită.

Femeia lăsă brațele în jos pufnind și întinse o mână către lift. Cum nu era sunet, Kelsey nu-i putea auzi, dar tensiunea din umerii ei și modul în care Hunt ridică mâinile în față îi dădeau de înțeles că se certau. Disperată să afle ce se întâmpla, de ce el o mințise și cine era această femeie, Kelsey apăsă frenetic pe butoanele de pe ecran, căutând volumul.

– Ți-am spus să nu vii, se auzi întrerupt vocea lui Hunt. Nu e un moment bun. Am vorbit la telefon despre asta mai devreme.

– De asta sunt aici, pentru că am vorbit mai devreme, îi răspunse femeia. Iartă-mă pentru că sunt îngrijorată că iubitul meu era aproape să moară într-un atac cu bombă!

Kelsey suspină îngrozită și ridică mâna de pe aparat ca și cum tocmai fusese arsă.

Hunt își puse mâinile în șolduri.

– Am vorbit despre asta.

– Nu, tu ai vorbit. Bruneta se apropie și mai mult și își ridică mâinile pe pieptul gol al lui Hunt – un piept pe care Kelsey îl atinsese cu doar câteva clipe în urmă. Eu doar am ascultat.

– Nu foarte bine, după cum se vede.

Femeia îi zâmbi, iar privirea ei îi dădu de înțeles ce se întâmpla între ei.

– Cred că trebuie să mai vorbim. Sau să nu mai vorbim deloc. Oricum ar fi, e în regulă pentru mine.

Kelsey avea o senzație de acru în gură. În timp ce femeia îl cuprinse pe Hunt, lipindu-și trupul de al lui, ea apăsă pe butonul de sunet, închizându-l; nu mai voia să audă. Îi tremurau degetele în timp ce căuta butoanele dintr-o parte a ecranului până ce reuși în cele din urmă să-l închidă. Panoul era din nou negru.

Își lipi fruntea de perete, trase aer în piept și se blestemă pentru prostie. Dumnezeule, se aruncase în brațele lui – când el avea deja o iubită –, iar el nu făcuse nimic pentru a o opri! Dar la ce se aștepta? El era bărbat, iar bărbații erau niște nenorociți. Ea era o proastă deoarece crezuse că el era diferit. Poate că nu brusca femeile, așa cum făcea fostul ei soț, dar cu siguranță nu avea nici cea mai mică reținere să le înșele.

Dezgustată de sine, de ceea ce aproape că făcuse, se dezlipi de ușă și porni grăbită către camera de oaspeți. Se dezbrăcă rapid de tricoul lui și se schimbă înapoi în pantalonii ei rupți și în bluza murdară. Balerinii ei erau murdari și aproape distruși, dar putea merge cu ei. Acum nu-i păsa cum arăta; voia să iasă din acest coșmar cât mai repede.

Nici nu se sinchisi să-i lase vreun bilet. Știa că Hunt avea să înțeleagă de ce plecase când urma să se întoarcă. În living se simți ușor descumpănită, oprindu-se când își dădu seama că ușile liftului se deschideau exact în mijlocul apartamentului. Nu văzuse scări când Hunt o adusese acolo, dar știa că trebuiau să fie pe undeva, în caz de incendiu. Cu inima galopându-i, verifică fiecare cameră până când, în cele din urmă, găsi o ușă în spatele bucătăriei.

Scara era foarte prost luminată, dar nici asta nu o opri. Sărind, coborî, ajungând la parter, unde ezită cu mâna tremurândă pe oțelul ușii, ascultând să vadă dacă se auzeau voci dincolo de metal. Dacă această ușă dădea în hol, nu ar fi vrut să dea accidental peste întâlnirea lui Hunt cu prietena lui. I se puse un nod în stomac când se lipi de oțelul solid, chinuindu-se să audă. Tăcere. O tăcere stranie, care o făcea să transpire.

Hotărând că era sigur să iasă, împinse ușa, apoi răsuflă ușurată văzând că era în parcarea de sub clădire. În fața ei erau trei mașini: o camionetă de un albastru-închis, un BMW SUV alb superb și un Audi sedan negru.

Ocoli mașinile mai mari, întinzându-se după ușa de pe partea șoferului de la sedan, bucurându-se când aceasta se deschise. Se bucură și mai mult când își dădu seama că avea cheile în tava de pe console.

Era 4.00 dimineața. Nu avea să găsească un taxi la această oră și în mod clar era în cealaltă parte de oraș față de casa ei. Dar mai important de atât, era sigură că acest garaj era închis, iar dacă ar fi încercat să plece pe jos, nu ar fi găsit o cale de evadare înainte ca Hunt să își dea seama că fugise. Poate că era un nenorocit căruia îi plăcea să ducă femeile de nas, dar, teoretic, încă trebuia să o păzească, iar ea nu avea nici cel mai mic dubiu că avea să o oblige să rămână indiferent ce se întâmpla între el și prietena lui. Avea o bănuială că undeva prin acea mașină era și o telecomandă care putea deschide ușile garajului.

Se strecură pe scaun și trânti ușa înainte să se răzgândească. Motorul începu să toarcă repede cu o simplă atingere de buton. Icni auzindu-l, deși în mintea ei știa că el nu putea auzi mașina din holul în care se afla, giugiulindu-se, cel mai probabil, cu prietena lui, apoi porni, făcând tot soiul de manevre prin jurul coloanelor de beton, până când văzu rampa care ducea afară.

Așa cum se aștepta, ușile garajului erau închise. Cum nu văzu nici o telecomandă, riscă, gândindu-se că el trebuia să fi programat mașina. Ridică mâna către cele trei butoane din oglinda retrovizoare și-l apăsă pe cel mai aproape de ea. Primul deschidea acoperișul. Al doilea înclina oglinda. Dar al treilea făcea ca ușa grea de metal să se miște către stânga, permițându-i să vadă strada goală și întunecată.

Kelsey apăsă pe pedală, fără a se sinchisi să se uite în urmă. Nu-i păsa nici că, teoretic, ea îi fura mașina. Nu-i păsa că el avea să fie furios când urma să descopere că plecase. Nu-i păsa nici că părea slabă și patetică pentru că fugea. El urma să-și primească mașina înapoi – ea nu avea

nici cel mai mic interes să o păstreze. Avea să-și primească și banii, pentru că acum era destul de sigură că nu acceptase să facă pe dădaca pe gratis. Dar ea nu avea să-și recâștige demnitatea după ce își permisese să fie vulnerabilă în fața lui, iar asta o enerva mai mult decât orice.

Bărbații erau la fel, iar ea se săturase să fie o proastă. Cu cât accepta mai repede că era singura persoană pe care se putea baza, cu atât avea să-i fie mai bine.

Hunt își privi încheietura în timp ce Genevieve continuă să vorbească – încercând să-l convingă să o ducă sus –, amintindu-și că își scosese ceasul spart în sala de la urgențe și îl lăsase în buzunarul blugilor distruși pe care-i aruncase la coș.

Nu-i păsa de ceas. Nu-i păsa nici de ce spunea Genevieve. Singurul lucru care-l interesa era să urce înapoi la Kelsey înainte ca ea să-și facă o impresie greșită. Sau una corectă, în acest caz.

– Gen, oprește-te!

Genevieve rămase cu gura căscată când o întrerupse, iar el știu că ei nu avea să-i pice bine ce urma să-i spună, dar nu-l interesa nici asta.

Își puse mâinile pe umerii ei, sperând că asta urma să-i mai aline lovitura, dar, dacă nu înțelesese când vorbiseră la telefon, nu avea cum să o facă să înțeleagă cu frumosul.

– Apreciez că ai venit să mă verifici. Sunt bine, după cum vezi. Dar sunt obosit, a fost o zi lungă și am nevoie acum ca tu să pleci.

Șocul o albi la față.

– Dar am condus trei ore până aici. În mijlocul nopții.

El se abținu să nu se încrunte, fiind foarte conștient că ea tocmai condusese spre Portland, în mijlocul nopții, doar ca să-l vadă, ceva ce nu făcuse niciodată și nu dăduse de înțeles că ar fi vrut să facă. Singura dată

când se întâlnise cu ea în Portland fusese când avusese ea o escală aici și îi convenise.

Ridică mâinile de pe ea.

– Eu nu te-am invitat, Gen. Am alte...

Se auzi o alarmă sunând încet în hol, făcându-i pulsul să o ia razna. Adrenalina îi creștea. Își trecu privirea dincolo de Gen către ușile de sticlă. Prin întuneric nu se vedea nimic, așa că privi repede către panoul de securitate din partea îndepărtată a peretelui, unde mai multe luminițe clipeau, indicându-i o breșă.

– Hunter, hai să vorbim despre asta sus! E târziu și mi-e frig.

Hunt abia dacă o auzi. Traversă podeaua cât ai clipi, tastând cifre pe panou și uitându-se pe imaginile de pe cameră. Camera de supraveghere din apartamentul lui nu arăta nici o mișcare. Verifică liftul. Scara din spate. Ieșirea de urgență. Garajul. Nu vedea nimic care să nu fie în ordine...

– La dracu'!

Se întoarse la camera din garaj, privind cu gura căscată spre locul de parcare gol, unde de obicei stătea Audiul lui. Apăsă pe butonul de la lift. Se deschise instantantaneu. Grăbindu-se să intre, tastă codul. Ușile se închiseră. Abia dacă observă că Genevieve se strecurase în lift cu el. Se gândea doar la Kelsey. Unde era. Cu cine era. Și ce naiba se întâmplase la etaj cât timp el fusese jos cu Gen.

De îndată ce ușile se deschiseră, se grăbi să intre în apartament și cercetă totul în întuneric. Nimic nu se mișca. Aprinse lumina și cercetă livingul, apoi dormitorul și camera de oaspeți, fără a găsi ceva în neregulă. Nimic în afară de tricoul lui pe podea în baia de oaspeți și de faptul că hainele murdare ale lui Kelsey dispăruseră.

– Drăcia naibii!

Își trecu o mână prin păr, aplecându-se pentru a ridica tricoul, înțelegând exact ce se petrecuse. Era o fată deșteaptă. Auzise vocea lui Genevieve prin interfon. Nu-i crezuse prostiile. Nu crezuse că Gen era pur și simplu o străină pierdută.

Mintea lui încerca să deslușească unde s-ar fi putut duce. Chiar dacă Benedict era în arest, tot nu-i plăcea gândul că ea era singură prin oraș. În special când nu erau siguri sută la sută că Benedict era cel care-i trimisese acel mesaj. Și când era clar supărată din cauza a ceea ce auzise.

– De ce ești aici? zise Gen, în spatele lui, din pragul ușii. Și de ce e patul răvășit? Ai pe cineva aici?

Nu avea timp să-și bată capul cu Gen. Trebuia să o găsească pe Kelsey și să se asigure că era în siguranță, să-i explice lucrurile înainte ca ea să-și facă o impresie greșită. Trecu dincolo de Gen către camera lui ca să ia o cămașă și o pereche de pantaloni. Și în tot acest timp, o voce din capul lui îi șoptea: „Cum o să repari toate astea? Știi doar, Kelsey nu *și-a făcut o impresie* greșită. Ci una corectă, nenorocitule!" Puse pe pat tricoul pe care-l purtase Kelsey, după care se îndreptă către dulap și scoase de pe umeraș o bluză Henley. Apoi se încălță cu o pereche de ghete și porni către living.

– Hunter! exclamă Gen nervoasă, grăbindu-se în urma lui către ușile liftului. Oprește-te două secunde și explică-mi ce naiba se întâmplă?

El se roti către ea, la capătul răbdării.

– Am terminat-o, asta se întâmplă. Asta s-a terminat, Gen. Ieși din apartamentul meu și să nu te mai întorci!

Citi uimirea în ochii ei, dar nu renunță. Apăsă pe butonul liftului. Ușile se deschiseră imediat. Cu o mână în șold, așteptă în timp ce ea pufni, ridică bărbia și intră tăcută în lift.

– O să regreți asta, zise fără a-l privi.

Nu, nu avea să regrete nimic. Singurul lucru pe care avea să-l regrete era că prostia lui o pusese pe Kelsey în pericol.

Zorile își făceau loc pe cer peste Mount Hood exact când Kelsey își făcu apariția în fața clădirii ei în Audiul lui Hunt. Opri motorul.

Drumul era liniștit, iar trotuarul, gol. Cartierul din partea central-estică în care era amplasată afacerea ei era la modă, plin de restaurante și magazine deschise la orice oră. Dar acolo nu avea acel sentiment de a fi fost acasă. Pentru ea, această parte a râului avea să fie mereu districtul Warehouse și abia aștepta ca viața ei să reintre în normal și să-și găsească un loc al ei. Pentru moment însă era suficient și era recunoscătoare că după ce-l părăsise pe Julian putea locui în mansarda companiei ei de design.

Luă cheile, coborî și trânti portiera. Era destul de sigură că mașina foarte elegantă a lui Hunt nu avea să fie spartă aici, dar nimic nu era sigur în viață – așa cum aflase cu mare durere în ultimele ore. Se simțea ca o idioată pentru că îl sărutase pe Hunt ieri, că rămăsese în apartamentul lui – icni și își frecă tâmplele în zona dintre ochi –, că se urcase în patul lui. Încuie mașina și porni către ușa laterală a vechii clădiri.

Scoase cheile din buzunarul pantalonilor distruși, recunoscătoare că nu le băgase în geantă la secția de poliție. Era și mai recunoscătoare că nu-i căzuseră din buzunar când fusese îngropată în tot acel moloz. Putea să cheme un taxi sau un Uber, dar nu voia să aștepte fără portofel sau mașină, fiindcă, cu toți membrii familiei în Florida, nu avea chiar multe opțiuni. Lucru pentru care trebuia să fie recunoscătoare. Că frații ei nu erau prin preajmă ca să vadă ce dezastru gigantic făcuse din viața ei – din nou.

Împingând cheia în încuietoarea ruginită, se blestemă, spunându-și că era ceva în neregulă cu ea și că era o proastă. Se auzi un clic și apoi încuietoarea ceda. Cu o mână pe mânerul tern al ușii, ea împinse cheia bine în încuietoare și se izbi cu șoldul în ușa de oțel, așa cum făcea mereu pentru a intra în clădirea veche.

Ușa ceda pocnind. Scoase cheia și intră în ceea ce pentru ea era partea din față a magazinului, adică acolo unde erau înșirate mai multe manechine îmbrăcate în cele mai recente creații ale ei. Pe câteva rafturi se vedeau materiale de diferite dimensiuni și stiluri. Cum creațiile ei nu erau destinate publicului larg, magazinul era locul în care se întâlnea, de obicei, cu potențiali cumpărători, așa că investise ceva ca spațiul să arate profesional și la modă cu tot soiul de lumini scumpe, cu o vopsea de calitate, cu tavan înalt și mobilă elegantă. Adăugase un podium mic în partea dreaptă, înconjurat de canapele albe din piele, de unde cumpărătorii puteau urmări modelele făcând parada în creațiile ei în trend. Balamalele scârțâiră în timp ce ușa se închise în urma ei.

Nedorindu-și să se gândească la muncă, nu se chinui să aprindă luminile, ci doar se întoarse pentru a trage zăvorul de la ușa aceea veche. Avea nevoie de somn. Avea nevoie de un loc în care să dispară în următoarele 24 sau, poate, 48 de ore. Avea nevoie să găsească o cale de a uita ce se întâmplase cu o zi în urmă.

Degetele ei atinseră zăvorul, dar înainte să o închidă, ușa grea îi veni în față. Suspină și se împiedică. O umbră umplu pragul.

– Târfă nenorocită ce ești!

Era vocea iritată a unui bărbat, iar trupul care se mișca spre ea era masiv. Atât apucă să vadă. Își simți brațele cuprinse de mâini furioase, fiind împinsă cu putere în spate.

Aterizâ pe podea icnind tare, zguduindu-i-se fiecare os din trup. Amețită, gemu și încercă să se ridice,

să se rotească pe o parte, să-și dea seama ce se întâmpla. Încă nu putea să o vadă pe persoana care stătea deasupra ei, dar instinctul de supraviețuire intrase în acțiune, iar adrenalina era la cote maxime.

Degete puternice o apucară de partea din față a bluzei și o traseră în sus, ridicând-o, înainte ca ea să apuce să se târască vreun centimetru. Suspinând, încercă să-i desfacă degetele, își regăsi echilibrul și se împinse cât de tare putu ca să se elibereze din strânsoarea bărbatului, însă acesta o prinsese atât de bine de haine încât orice efort era banal.

– Ai idee unde am fost, târfă proastă?

„Julian." Kelsey mijii ochii, iar frica luă locul respirației. Era vocea lui Julian. Nu-l putea vedea clar – vedea în ceață –, dar nici nu avea nevoie să-i vadă fața ca să-și dea seama că era înnebunit de furie. O furie atât de puternică, încât instinctul îi spunea că, dacă nu se elibera repede din mâinile lui, nu avea să supraviețuiască.

– Ai măcar o idee blestemată prin ce am trecut din cauza ta?

O trase suficient de aproape ca să-i simtă mirosul de whisky atât de puternic, încât începură să-i lăcrimeze ochii. Apoi o împinse puternic, făcând-o să zboare încă o dată.

Se izbi de un manechin cu umărul și șoldul și ricoșă, lovindu-se de altul. Căzu la pământ în același timp cu trupurile tari din plastic, gemând din cauza durerii pe care o simți brusc în cot, coaste, umăr, șold și genunchi.

Gustul de sânge îi umplu gura. Se simțea teribil de amețită. Se chinui să-și găsească echilibrul, știa că trebuie să se ridice, să fugă înainte ca el s-o omoare. Un sunet puternic răsună undeva aproape, acoperindu-i gemetele. Împinse cu piciorul brațul unui manechin și se rostogoli pe burtă. Se împinse în mâinile tremurânde ca să...

Julian își vârî degetele în părul ei de la ceafă, trăgând-o cu forță. Kelsey urlă de durere, simțindu-și scalpul ca și cum o mie de cuțite i-ar fi trecut prin creier.

– Nu, mă îndoiesc că știi. Julian o ridică în picioare. Judecând după mașina elegantă în care ai venit, știu exact ce făceai în timp ce eu luam bătaie la pușcărie.

Îi lipi spatele de trupul lui. Kelsey suspină și încercă să se elibereze, să scape de strânsoarea lui, dar o ținea cu forță și, cum era în spatele ei, nu-l putea vedea. Cu o mână în părul ei, cu cealaltă o prinse de bărbie și o strânse atât de tare încât văzu stele verzi.

– Spune-mi! șuieră el în urechea ei. A fost atât de bun precum îți imaginai? O strânse și mai tare, așa că ea nu se mai zbătu și țipă de teamă ca nu cumva să-i rupă mandibula. Dacă aș fi știut că ești o așa târfă, aș fi profitat de tine cu mult timp în urmă. Cred că încă am timp, nu, *soțioară?*

O trase din nou în spate, lipind-o de el, iar ea își dădu seama, îngrozită, că el nu era doar înfuriat, ci și excitat.

Teroarea îi cuprinse pieptul. De data asta, era diferit de toate celelalte dăți când se enervase pe ea și o împinsese prin cameră, o îmbrâncise în cine știe ce piesă de mobilier sau o țintuise la pământ până când încetase să se mai certe cu el. În acele dăți – când își pierduse cumpătul și devenise agresiv –, păruse scârbit de prezența ei și nu mai voise sex zile întregi, câteodată chiar săptămâni. De această dată, îl excita faptul că o rănea. Ceea ce însemna că ea nu avea nici cea mai mică idee ce era în stare să-i facă. Sau ce plănuise.

– Vrei să fii o târfă, nu? Nu? pufni el. Pot să fac asta să se întâmple.

Sentimentul de dezgust față de el se amestecă brusc cu panica și cu repulsia. Nu avea cum să se mai înțeleagă rațional cu el. Singura ei șansă era să se elibereze și să fugă.

Înfipse unghiile în mâna cu care-i strângea mandibula. Îl zgârie. El urlă de durere. Îi slăbi strânsoarea de pe bărbie, iar ea îi dădu un cot în stomac și îl călcă pe picior. Și în secunda în care el o eliberă, clătinându-se, ea fugi.

Fugi, știind clar că presentimentul că avea să se întâmple ceva rău pe care-l trăise cu o zi în urmă nu avea legătură cu Hunt sau cu clădirea prăbușită. Avea legătură cu Julian și cu faptul că fusese atât de proastă încât să creadă că putea să scape de el.

Hunt ocoli o camionetă și își croi loc pe banda din dreapta pentru a intra pe rampa de ieșire care ducea către districtul Central Eastside.

GPS-ul de la Audiul lui îi arătase că ea nu condusese către casa părinților ei din Lake Oswego. Fugise către depozitul ei, acolo unde locuia în prezent.

Asta era o veste bună, dar și una proastă pentru Hunt. Cum Kelsey venise cu avionul de la New York în noaptea de dinaintea interviului de la Good Morning Portland și pentru că toată familia ei fusese în est, Hunt o luase de la aeroport și o dusese acasă. Nu mai mersese la depozit înainte de asta. Fusese suficient o privire ca să-și dea seama că nu era deloc securizat, lucru pe care i-l spusese. Asta nu-i picase bine deloc – era deja destul de iritată că frații ei insistaseră ca el să aibă grijă de ea până ce aveau să se întoarcă și îi spusese că era prea obosită ca să mai asculte așa ceva. Așa că el își petrecuse noaptea în mașină, urmărind-o peste noapte doar pentru a se asigura că era bine. În dimineața următoare, pe drumul către studioul de televiziune, o convinsese să-l lase să actualizeze sistemul de securitate de la depozit. O convinsese și să stea în casa părinților ei până când totul avea să fie gata. Ceea ce ea ignorase, evident, din moment ce fugise aici.

Da, faptul că era aici și nu în Lake Oswego însemna că putea ajunge mai repede la ea dacă se întâmpla ceva rău, dar mai însemna și că Benedict sau oricine o hărțuia putea ajunge la ea și mai repede. Iar acest gând nu doar că îi făcea inima să bată mai repede, ci îl făcea să simtă în gât un nod de dimensiunea unui bolovan.

Ieși de pe autostradă și apăsă pe accelerație, fără să-și mai bată capul din cauza vitezei. Din fericire, la această oră, abia dacă era cineva pe stradă. Chiar dacă mintea îi spunea că ea era bine, că nu avea cum să i se întâmple ceva rău în cele treizeci de minute de când n-o mai văzuse, instinctul îi spunea că nici când se prăbușise blestemata de stație TV peste ei nu crezuse că avea să se întâmple ceva rău.

– Haide, haide, haide, haide! mormăi el, apăsând pe frână și claxon pentru că un taxi îi bloca calea, așteptând ca un om al străzii să traverseze.

Îi sună noul telefon, cel pe care-l programase cu numărul anterior când Kelsey făcea duș noaptea trecută. Apăsă pe „Răspunde" și îl duse la ureche fără a se uita la cine sunase.

– Kels?

– Nu, sunt Callahan. Nu ești cu Kelsey, O'Donnell?

La naiba! Nu avea chef să-i dea explicații lui Callahan. Hunt apăsă pe accelerație de îndată ce taxiul se feri din calea lui.

– E o poveste lungă.

– Dumnezeule, tu știi cum să distrugi o fantezie, știi, nu-i așa?

Din nefericire, știa.

– Ascultă! Callahan deveni serios. Am găsit telefonul lui Kelsey între dărâmături.

– Și?

– Și mesajul despre care ne-a spus era acolo. Și e clar că ne-a trezit niște suspiciuni, mai ales având în vedere

ce s-a întâmplat după ce a fost trimis. Dar se pare că mesajul nu a venit de la Benedict.

Hunt coti cu SUV-ul și își văzu Audiul parcat în față. Se liniști un pic, cercetând strada. Nu erau oameni prin jur, nici un semn de pericol, doar câteva mașini parcate. Nimic neobișnuit.

– De unde știi?

– Pentru că am reușit să urmărim sursa mesajului la o adresă din California de Sud. Iar Benedict nu are nici o legătură cu acea regiune, cel puțin nu una despre care să știm noi.

California de Sud...

Hunt parcă în spatele Audiului și opri mașina.

– Poate că l-a înregistrat la altă adresă pentru a pune agenții federali pe o pistă greșită. Cred că a știut că numărul poate fi urmărit.

– E posibil. O să continuăm investigațiile. Între timp, ar fi bine să-ți găsești iubita.

Lui Hunt i se strânse stomacul când opri motorul. Kelsey nu era iubita lui. El nici nu voia o iubită.

– De ce?

– Pentru că i-am dat drumul lui Benedict cu două ore în urmă. Avocatul lui a făcut exact ce am crezut că o să facă. Iar procurorul a cedat.

– La naiba!

Hunt apucă pistolul din torpedou și sări din mașină, lăsând ușa să se închidă singură, din inerție, în spatele lui.

– Ai fi putut să mă suni înainte să-l eliberați pe nemernic!

– Aveam de gând, dar la o oră decentă. Credeam că amândoi dormiți după tot ce s-a întâmplat ieri. Nu mi-a dat prin cap că nu ai fi cu ea din moment ce asta e treaba ta în prezent.

Hunt ar fi trebuit să fie cu ea. Încă *ar fi fost* cu ea dacă nu ar fi stricat lucrurile. Se blestemă pentru a mia oară și verifică încărcătorul de la pistolul lui de 9 mm.

– Deja am găsit-o. Vârî pistolul în pantaloni, la spate, și traversă stradă către trotuar. E la un depozit pe...

Din interiorul depozitului lui Kelsey se auzi o bufnitură puternică, urmată de țipete. Țipetele lui Kelsey. Avea noduri în gât. Scoase pistolul și se îndepărtă de ușă.

– Ai auzit asta? Îi dădu lui Callahan adresa de la depozitul lui Kelsey și adăugă: Vino mai repede încoace!

– Rahat! Auzi mai multe zgomote la telefon. Sunt pe drum.

Hunt băgă telefonul înapoi în buzunar și apucă pistolul cu ambele mâini. O altă bufnitură se auzi din interior, urmată de un icnet care îi activă complet adrenalina.

Strângând pistolul cu o mână, roti mânerul ușii. Era descuiată. Țipetele lui Kelsey răsunau puternic. Cu pieptul greu, se împinse cu umărul în ușa veche de oțel. Balamalele pocniră, iar ușa se lipi de perete în timp ce el intră și cercetă scena.

Showroomul era făcut bucăți – mesele erau răsturnate, hainele erau aruncate pe jos, manechinele erau distruse. Însă imaginea lui Benedict cățărat deasupra lui Kelsey pe care o țintuia la pământ îl făcu pe Hunt să vadă roșu în fața ochilor.

Știuse că nenorocitul putea fi periculos. Văzuse la locul atacului cu bombă ce temperament avea Benedict, când își făcuse apariția și o smulsese pe Kelsey din brațele lui. Auzise de multe ori ce credeau frații lui Kelsey despre el și teoriile lor despre faptul că o abuza. Dar nu-și imaginase așa ceva. Iar imaginea cu ea la pământ, luptându-se și țipând, trezi o furie incontrolabilă în interiorul lui. Una care îl făcea să nu mai vadă nimic altceva în afară de un singur lucru – dorința de a-i provoca bărbatului cât de multă durere putea.

Traversă podeaua din trei pași, îl prinse pe Benedict de spatele tricoului și îl trase de pe ea. Benedict se împiedică și se albi la față, privindu-l șocat pe Hunt. Bărbatul deschise gura, dar înainte să apuce să rostească vreun cuvânt, Hunt îl lovi cu capătul pistolului în gură. Gura lui Benedict se umplu de sânge. Gemu și se retrase. Vârând pistolul în pantaloni, Hunt îl trase pe Benedict de partea din față a tricoului cu ambele mâini și îi trânti un pumn nenorocitului fix în nasul deja julit.

– Hunter! strigă Kelsey.

Se auzi un trosnet în cameră. Benedict se prăbuși la pământ, prinzându-se de nas și urlând de durere. Hunt auzi sunete în spate, dar nu se întoarse să o vadă pe Kelsey. Nu se putea întoarce pentru că tot ce vedea era imaginea ei țintuită la pământ de nenorocitul din fața lui. Iar furia oarbă îi alimenta răzbunarea.

Îl ridică pe Benedict și îi duse un braț în spate.

– Îți place să bați femei? Să vedem cum îți place când iei bătaie, nenorocitule!

capitolul 9

Kelsey se chinui să se ridice, vânătă și plină de răni, dar șocată și incapabilă să-și ia privirea de la ce se întâmpla în fața ei.

Sângele țâșnea din gura lui Julian și capul i se clătina dintr-o parte în alta în timp ce Hunt îi turna pumn după pumn în fața deja vânătă și umflată.

Ea își simțea inima în gât. Da, îl detesta pe Julian pentru ce-i făcuse. Da, voia ca el să sufere. Dar nu așa. Și nu din cauza unui bărbat care se presupunea că trebuia să fie omul bun, dar care pe moment părea o amenințare mai mare decât fostul ei soț.

Hunt ridică pumnul încă o dată, iar Kelsey se împletici în față, prinzându-i încheietura și trăgând atât de tare de ea, încât îl împiedică să îl lovească din nou.

– Hunter, oprește-te!

Vocea ei îl făcu să se oprească. Sau modul în care îl ținea cu îndârjire de braț. Oricare ar fi fost cauza, se roti către ea și pentru câteva secunde păru a nu o recunoaște. O altfel de panică se amplifică în interiorul ei. Dar înainte ca instinctul să-i spună să se îndepărteze, el mijì ochii și se ridică în picioare.

Îi cuprinse fața cu mâinile însângerate.

– Ești bine?

Ea se feri din calea lui, nedorindu-și să o atingă acum. Știuse că fusese în armată. Presupusese că era mai mult decât capabil să aibă grijă de clienții lui, oferindu-le protecția necesară, dar în toate dățile în care fusese în preajma lui nu-l crezuse niciodată o persoană violentă. Ceea ce tocmai văzuse o făcea să creadă altceva. O făcea să se întrebe dacă nu semăna cu Julian mai mult decât conștientizase ea. Și faptul că putea să treacă de la o stare la alta atât de repede îi aminti că în realitate nu știa mai nimic despre bărbatul în brațele căruia se aruncase prostește noaptea trecută.

– Eu sunt bine. Făcu un pas într-o parte și începu să-și maseze brațele umflate, în timp ce se lupta cu greața. Dar tu nu ești. Uită-te la el! Era să-l omori.

El privi o dată către Julian, care gemea la pământ, fără a da vreun semn că voia să se ridice. Kelsey nu văzu regret în expresia lui. Nu văzu nimic altceva în afară de dezgust. Iar asta o făcu să mai facă un pas în spate.

Hunt ridică privirea către ea, însă de această dată când ochii li se întâlniră, el o fixă ferm. Era ceva întunecat în ochii lui, ceva ce ea nu mai văzuse până atunci.

– Îi iei apărarea? După tot ce ți-a făcut?

Stomacul i se învolbură rapid. Nu-i lua apărarea lui Julian, dar nici nu avea încredere completă în Hunt

acum. Și deși rațiunea îi spunea că amenințarea nu era el, instinctul îi spunea să se îndepărteze cât mai repede de cei doi bărbați înainte să se întâmple ceva și mai rău.

- Eu... o să sun la poliție. Se clătină către pragul ușii care ducea către scări și către mansarda ei.

- La naiba! mormăi Hunt. Kelsey, așteaptă! Poliția e deja pe drum.

Nu știa cum era posibil așa ceva, dar nici nu aștepta să afle răspunsul. Prinzându-se de balustradă, se trase în sus pe scări cât de repede putu, dorindu-și cât mai mult spațiu între ea și ce se întâmplase la parter, concentrându-se să respire ca să țină panica la distanță.

Fiecare centimetru din trup o durea, dar cel mai tare o durea inima. Și mândria ei. Pentru că din nou realitatea îi demonstrase că judecata ei era de rahat. Julian nu era bărbatul pe care-l crezuse, dar nici Hunt nu era. Și asta însemna că nu avea nici cea mai mică idee în cine se putea încrede cu adevărat.

Iar aici se includea și pe sine.

În timp ce polițiștii terminau de luat declarația, Hunt privi peste capetele unor gură-cască de pe stradă, căutând-o pe Kelsey. Ea nu mai era cu paramedicii.

Se simțise extrem de ușurat să afle că nu avusese nevoie de tratament medical intensiv, în afară de o pungă cu gheață și câteva bandaje. Cumva, în ciuda furiei lui Benedict, ea reușise să-l împiedice să-i producă răni grave. Hunt era foarte impresionat de acest fapt. Era impresionat de toate lucrurile prin care trecuse Kelsey în ultimele zile și supraviețuise. Și era mai mult decât îngrijorat din cauza modului în care se ferise de atingerea lui și țâșnise către scări.

Și nu ratase nici privirea ei înspăimântată. În timp ce paramedicii îi bandajau mâna julită, mintea îi alergă la modul în care Kelsey se îndepărtase de el în locul exploziei când îl trântise pe Benedict la pământ. Ar fi pariat

pe orice că nu fusese prima dată când Benedict o rănise. Reacționa la violență ca un câine bătut. Și asta nu doar că îl scotea din minți, făcându-l să-și dorească a-i lovi din nou maxilarul lui Benedict, ci îl făcea să-i fie greață, căci acum avea sentimentul înfiorător că ea credea că era la fel de nenorocit ca fostul ei soț.

– Noi plecăm, zise Callahan, venind în dreapta lui. Am aflat de la Kelsey tot ce aveam nevoie. Benedict nu o s-o mai deranjeze mult timp de acum încolo. Tu ești bine?

– Mulțumesc, rosti Hunt către paramedic. Apoi îi răspunse lui Callahan: Da, sunt bine. Însă vestea că Benedict avea să fie ocupat o vreme nu-l eliberă de stres. Simțea nevoia să vorbească cu Kelsey și să-i explice toate astea, să îndrepte lucrurile – în toate privințele. Problema era că nu avea nici cea mai mică idee cu ce să înceapă. Se întoarse și privi către ușa lui Kelsey, de unde tocmai plecau ultimii doi ofițeri. Vreo veste despre acel număr din California?

– Încă nu. O să te anunț când am ceva. Callahan ocoli mașina, întinzându-se către mânerul portierei. Ea încă e foarte zdruncinată de tot ce s-a întâmplat, dar se îndreaptă rapid către furie și iritare. Ai grijă când intri! Am sentimentul că nu e deloc mulțumită de tine. Hunt își simțea stomacul greu în timp ce își freca bandajul de pe mână cu degetul.

– Mulțumesc pentru avertisment.

Callahan rânji și urcă în mașină.

Hunt urmări mașinile plecând. Ar fi trebuit să răsufle ușurat că ea era bine. Că ajunsese la timp. Dar nu-și putea scoate din minte țipetele ei când Benedict o țintuise la pământ. Și tot ce vedea când închidea ochii era teroarea din privirea ei când îl oprise pe Benedict așa cum merita, privindu-l ca și cum *el* era adevăratul monstru.

– La naiba!

Își trecu o mână prin păr, păși pe trotuar și porni către ușa lui Kelsey. Nu avea deloc experiență cu femeile abuzate. De fapt, nu avea mai deloc experiență cu reacțiile femeilor. Se ferise intenționat de relații și de legături emoționale în cea mai mare parte a vieții lui, nedorindu-și să se apropie prea mult de vreo persoană. Viața era mai sigură așa. Și știa că viața avea să fie mult mai sigură dacă acum dădea înapoi și stătea de pază afară, în fața ușii ei, în calitate de expert de securitate. Dar nu putea să facă asta. Gândul că ea îl băgase în aceeași oală cu fostul ei soț, că putea să creadă că i-ar fi făcut rău îl afecta și îl îndemna să facă orice pentru a îndrepta ce stricase.

Intră în depozit și trase zăvorul în urma lui. Studioul ei era distrus, și pe pereți se vedeau pete de sânge. Forțându-se să alunge starea de rău, porni către pragul care ducea către mansarda ei, amintindu-și că Benedict nu-i mai putea face rău. Când ajunse la scări, se gândi la ce-i spusese Callahan mai devreme despre mesajul pe care-l urmăriseră.

Încă era posibil ca Benedict să fi orchestrat treaba cu bomba. Ar fi putut avea pe cineva în California care să fi trimis textul ca să nu fie suspectat el. Dumnezeu știa că tocmai se dovedise violent și necugetat. Dar Hunt nu era convins că Benedict avea răbdarea necesară pentru a organiza și a executa un asemenea plan. Și dacă voia cu atâta disperare să o omoare, de ce nu ar fi folosit un pistol sau un cuțit? Sau, la naiba, chiar o mașină? Nici o explicație logică nu arăta de ce ar fi ales Benedict o bombă.

Ceea ce însemna că altcineva își dorise ca întreaga clădire să se prăbușească. Cineva care se putea să aibă sau nu legătură cu Kelsey. Cineva la care nici el, nici familia lui nu se gândiseră.

Se auzea dușul când ajunse în mansardă. Imagini cu ea dezbrăcată, udă și rozalie de la aburi îi apărură

în minte, dar le alungă repede. Deja stricase lucrurile trecând de la latura profesională la cea personală. Trebuia să se concentreze la îndreptarea greșelilor. Trebuia să-i ceară scuze pentru ce se întâmplase în apartamentul lui și să o asigure că singurul lui țel era siguranța ei, apoi trebuiau să revină la relația anterioară, înainte de tot ce se petrecuse în ultimele două zile – să redevină doar prietenul fratelui ei.

Dintr-un motiv sau altul, gândul de a fi din nou doar o cunoștință – nici măcar un prieten – nu-i plăcea deloc. Dar știa că era cel mai sigur plan. Cel mai inteligent. Iar la finalul zilei, avea sentimentul că era singurul plan cu care ea urma să fie de acord.

Nedorindu-și ca ea să-l vadă când avea să iasă din baie, coborî la parter și timp de douăzeci de minute făcu curățenie în vitrina magazinului, încercând să repare ce fusese distrus. Nu avea nici cea mai mică idee cum împăturise ea unele pulovere care erau așezate pe rafturile pătrate – era doar câte unul din fiecare model pe fiecare raft lat, din câte putea el să vadă, ceea ce i se părea o risipă de spațiu –, dar încercă să le așeze cât de bine putu. Când locul începu să arate bine și trecuse deja suficient timp ca ea să iasă de la duș și să se îmbrace, porni din nou către scări, hotărât să urce și să vorbească cu ea, însă ceva strălucitor din detectorul de fum de deasupra îi atrase atenția.

Ridică din sprâncene nedumerit, apropiindu-se și holbându-se la dispozitivul rotund din plastic. Orice strălucise nu mai era, dar acea sclipire îl făcu să se gândească la sticlă. Și era doar un singur motiv pentru care să fie sticlă în alarma ei de fum din magazin.

Simți fiori pe șira spinării. Își spuse că era prea protector. Înaintă către zona de producție, în spatele vitrinei, și începu să caute o scară. Probabil văzuse lumina reflectându-se în carcasa bateriei. După ce găsi o scară de vreo jumătate de metru, o târî în partea din față

a magazinului, așezând-o sub alarma de fum. Apoi urcă și scoase carcasa.

– Dumnezeule!

Nu-i venea să creadă ce găsise. Se holbă șocat la minicamera de supraveghere așezată pe capătul flexibil al firelor de sârmă. Urmă firul și descoperi că aparatul de înregistrat era băgat în aceeași priză cu alarma de fum.

Scoase camera din priză și coborî de pe scară, simțind fiori de îngrijorare în tot trupul. În zona de producție găsi altă cameră ascunsă într-unul dintre corpurile de iluminat. Iar la etaj, în zona de living din mansarda de locuit a lui Kelsey, pe care reușise să o transforme într-o încăpere primitoare și drăguță de când se mutase aici cu câteva luni în urmă, descoperi încă una într-o boxă de lângă ecranul televizorului ei.

– Nenorocitul!

Privi cele trei camere din mâna lui. Instinctul îi spunea că nu pusese Kelsey camerele acolo pentru a-și urmări angajații.

Ridică privirea și cercetă mansarda îngustă. Își făcuse o zonă de locuit lângă zona îngustă pe care o folosea drept bucătărie. Biroul ei de lucru și câteva mese erau lipite de un perete îndepărtat. Lumina naturală pătrundea prin ferestrele de deasupra, iar printr-un hol se putea vedea o cameră din spate, care părea a fi amenajată drept dormitor.

Nu voia să o sperie, așa că își drese glasul și strânse camerele în pumn, hotărând să-i spună despre ele mai târziu. Înainte să-i arate ce tocmai descoperise, trebuia să repare cumva relația lor, ca ea să aibă din nou încredere în el. Asta însemna să-și bage mințile în cap și să-i arate că nu era nenorocitul pe care-l credea ea.

Trecură secunde bune în liniște – secunde care îi făceau pulsul să o ia la goană pentru că ea știa că el era acolo –, apoi ea își făcu apariția în prag, purtând o pereche de blugi strâmți și un tricou mai larg, cu părul

umed răsucit într-un coc în creștetul capului, adorabilă și desculță pe podeaua veche din lemn. Simți un nod în stomac văzând-o proaspăt ieșită de la duș, cu lumina dimineții cuprinzând-o de deasupra. Nu era machiată deloc, iar vânătăile i se formaseră deja pe față, acolo unde Benedict o strânsese. În interior, Hunt icni, dar nu-și exterioriză reacția, știind că nu avea să-l ajute. În plus, nu voia ca ea să creadă că nu o vedea frumoasă, fiindcă pentru el mereu avea să arate superb. Ea însă nu avu nici cea mai mică tragere de inimă de a-i arăta clar ce simțea pentru el. Încruntarea de pe chipul ei frumos îi spunea clar că nu avea chef să-l vadă.

– Da? întrebă ea, ca și cum abia aștepta să scape de el.

– Polițiștii au plecat.

– Foarte bine. Ea ieși din dormitor, trecu dincolo de el și se îndreptă către bucătăria mică. Poți să pleci și tu. Nu mai am nevoie să stai pe aici.

Mirosul de grepfrut umplu aerul când ea se mișcă, iar el se întrebă dintr-odată dacă era șamponul, loțiunea sau dacă așa mirosea pielea ei moale. Chiar dacă partea profesională din capul lui urla că nu era treaba lui!

Alungă gândul și se întoarse să se uite după ea, băgându-și mâinile în buzunarele din față ale pantalonilor uzați, sperând că nu lăsa impresia că era amenințător.

– Nu plec. Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat mai devreme.

Se ridică pe vârful picioarelor și scoase niște filtre de cafea din dulapul de deasupra capului, mișcarea accentuându-i forma fundului în acei blugi mulați.

– Crede-mă, nu trebuie să vorbim.

El clipi și își concentră atenția asupra capului ei, ca mintea să nu-i alerge aiurea.

– Nu te-aș răni. Nu sunt ca Benedict.

– Nu vorbesc despre asta.

Ea coborî pe călcâie și se întinse după carafa de la aparatul de cafea.

– Nu vor toți bărbații să rănească femeile ca să se simtă bine. Știu că te-a speriat ce am făcut la parter, dar nu mi-aș folosi niciodată mâinile ca să te rănesc pe tine sau pe oricare altă femeie așa cum a făcut-o el. Încercam să te protej...

Ea lovi blatul cu palma.

– Am spus să taci! *Nu* vreau să vorbesc cu tine despre asta. Niciodată.

Emoția din vocea ei, modul în care îi tremurau umerii, faptul că nu se întorsese să-l privească, toate îl loviră pe Hunt mai ceva ca un pumn adevărat în stomac.

Îi era rușine. Pentru că Benedict o atacase? Pentru că nu scăpase singură? Sau pentru că el fusese martor? Nu era sigur. Dar greața pe care o simțea îi spunea că se putea foarte bine să fie toate trei.

– Kels, îi zise el pe un ton delicat, pășind prevăzător către ea. Ce s-a întâmplat nu este vina ta.

– Știu că nu este vina mea, răbufni ea, înaintând către chiuvetă pentru a porni apa și a umple carafa. Și poți să mă scutești de toate căcaturile alea psihologice. Nu am nevoie să mă faci să mă simt mai bine. Vreau să pleci și să te duci la altcineva să faci asta, să te duci la iubita ta.

Hunt înțelese. Realitatea era că ei nu doar că îi era rușine de ce se întâmplase la parter, dar încă suferea din cauza motivului pentru care plecase din apartamentul lui.

– Gen nu este iubita mea. Eu nu am iubită. Eu nu am iubite. Ce ai văzut tu a fost...

– Nu vreau să vorbesc nici despre asta. Opri apa și se îndreptă către aparatul de cafea. Așa că încetează cu subiectul acum sau chem poliția înapoi ca să te liniștească!

Hunt închise gura, urmărindu-i umerii tensionați și mișcările bruște în timp ce termină de făcut cafeaua, simțindu-se ca un nenorocit. O rănise. O rănise mai mult decât crezuse. Și în fiecare secundă în care stătea acolo încercând să îndrepte lucrurile le strica mai rău.

– Uite, zise el încet, dorindu-și ca ea să se fi întors să-l privească măcar o dată, știu că vrei să plec și să scapi de mine, dar familia ta încă nu s-a întors și mi-a cerut să am grijă de tine.

– Nu, familia mea te-a angajat din cauza lui Julian. Care datorită ție acum e la spital. Așa că poți să încetezi cu toată îngrijorarea asta falsă. Amândoi știm că acum nu mai am nevoie de dădacă.

Frustrarea creștea în interiorul lui.

– Nu e falsă, Kels.

– Îhî. Se întinse după o cană din dulap. Ai fi putut să mă păcălești.

El strânse din dinți, luptându-se să nu-și piardă răbdarea. O parte din el voia să o prindă și să o scuture bine ca să-i bage mințile în cap. Altă parte voia să o sărute până când își dădea seama că vorbea serios. Cum nici una nu-i era de ajutor, îi zise:

– Nu o să-ți cer scuze pentru că l-am bătut pe Benedict. Aș face-o din nou dacă s-ar apropia de tine.

– Bine că nu trebuie să ne mai preocupe asta.

Porni către frigider și apucă o cutie de lapte pe jumătate plină.

– Nu, nu trebuie, dar asta nu înseamnă că nu mai ești în pericol.

Ea turnă mult lapte în ceașcă.

– Fostul meu soț o să fie în pușcărie cel puțin câteva săptămâni. Callahan deja mi-a confirmat. Iar frații mei o să se întoarcă înainte ca judecătorul să-i stabilească cauțiunea, așa că îndrăznesc să zic că voi fi în siguranță.

– Nu din cauza lui Benedict sunt îngrijorat.

Mâna ei încremeni pe cutia de lapte, iar el îi văzu din nou tensiunea din umeri, dar ea încă nu îl putea privi.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că nu sunt convins că Benedict ți-a trimis acele mesaje amenințătoare. Și polițiștii consideră la fel.

În cele din urmă, ea îl privi, lăsându-l să observe frica din ochii ei frumoși și căprui. Era aceeași teamă pe care o întrezărise mai devreme, când îl prinsese de braț la parter.

– Ce vrei să spui?

Nu voia să o sperie, dar nici nu voia să-i ascundă ceva. Îi povesti ce-i spusese Callahan despre faptul că urmăriseră mesajul și că venea din California.

– Nu sunt sigur că Benedict ar putea să aibă o asemenea idee sau să fie capabil de un asemenea plan, e nevoie de multă coordonare ca să pui o bombă. Și după ce astăzi am văzut cât de repede se înfurie când vine vorba de tine, nu cred că are răbdarea necesară pentru așa ceva.

– Stai un pic! Tu crezi că altcineva mi-a pus gând rău?

– Poate că nu. Poate că mesajul nu a avut legătură cu bomba. Pe de altă parte, ești o figură publică acum.

Ea se întinse după carafa cu cafea proaspătă și turnă lichidul fierbinte în cană.

– Sunt un nimeni.

– Nu ești un nimeni. Nu după marele tău debut de la New York. Am făcut o mică investigație cât erai bandajată. Prietena ta, actrița, a purtat mai multe dintre ținutele tale pe covorul roșu. Și în interviuri ți-a rostit numele. Ești în vizorul oamenilor chiar dacă tu crezi că nu ești.

Dându-și ochii peste cap, Kelsey luă ceașca de pe blat și trecu dincolo de el în living.

– Nu am timp pentru așa ceva. Am o afacere de condus.

– O să trebuiască să-ți faci timp.

El întinse mâna către ea când trecu pe lângă el. Ea încetini și privi spre obiectele tubulare din palma lui.

– Ce sunt astea?

– Camere de supraveghere.

Ea mijì ochii, uitându-se șocată la el.

– Și judecând după reacția ta, nu tu le-ai pus unde erau.

Șocul și nedumerirea se citeau clar pe chipul ei, spunându-i că nu avea nici cea mai mică idee că fuseseră acolo.

– Cum?... Ea înghiți în sec, uitându-se la camere și apoi la fața lui. Unde? Cum au ajuns acolo?

– Am găsit două la parter și una aici. Cred că mai sunt. Cum au ajuns aici? Nu ai sistem de securitate. N-ar fi greu pentru cineva să forțeze yala de la parter, să se strecoare în interior și să le planteze peste tot, apoi să iasă fără ca tu să fi aflat vreodată.

Paloarea trecu peste trăsăturile ei.

– Cineva m-a urmărit? De când?

– Nu știu.

– Dacă sunt camere, asta înseamnă că trebuie să emită imaginile undeva. Cum funcționează? Erau legate de vreun calculator?

– Nu. Acestea transmit prin semnal wireless. Privi prin mansardă. Eu cred că oricine le-a plantat le-a și conectat la un server la distanță sau la ceva asemănător. Trebuie doar să-l găsim.

– Ca un router?

– Tehnic, da, ar putea fi conectate la un router. Însă doar dacă o rețea nu este securizată.

Când ea refuză să răspundă, el simți fiori pe șira spinării.

– Nu ai router, nu?

– Ba am.

El răsuflă ușurat.

– Dar parola e pe cealaltă parte a cutiei.

Bineînțeles că era. Se forță să respire calm și își spuse să își aducă aminte să le dea una peste ceafă fraților ei pentru că nu respectaseră măcar măsurile esențiale de securitate.

– Arată-mi!

Ea începu să se miște prin cameră.

– Aici. În dulapul de sub televizor.

Și exact cum îi spusese, el îi găsi parola pe cealaltă parte a routerului, aflată la vedere, disponibilă pentru oricine. Era absolut sigur că persoana care instalase camerele se folosea de routerul ei pentru a transmite imaginile. Scoase telefonul din buzunarul de la spate al pantalonilor și sună la birou. Taren Davies răspunse imediat.

– Salut, șefule! Nu mă așteptam la un telefon atât de devreme, mai ales după evenimentele de ieri. Ce s-a întâmplat?

Hunt discutase cu Davies noaptea trecută, după ce-l sunase pe tatăl lui, așa că tipul știa totul despre atacul cu bombă și despre faptul că Hunt era cu un client.

– Am nevoie să dai de Monica și să o pui pe linie. Vreau să setați protocoale de securitate sigure pentru un depozit din estul Portlandului.

– Bineînțeles. Dar cred că Mon spunea că avem programări de execuție pentru următoarele trei săptămâni.

– Această lucrare e cap de listă. Vreau să fie gata cât mai repede.

– Asta o să irite niște clienți.

– Nu mă interesează. Și mai vreau să verificați un router. Să vedeți dacă puteți detecta ce dispozitive sunt conectate la el și să vă dați seama unde trimite imaginile.

– Asta nu o să fie simplu. Mai ales dacă este un router clasic.

– Este.

– Dacă persoana care-l folosește e expertă în tehnică, atunci cu siguranță și-a setat un IP ascuns, așa că e securizat.

Hunt știa asta.

– Doar află ce poți.

– O să încercăm. Vii la birou astăzi sau ești tot cu clientul acela, McClane?

Hunt privi spre Kelsey, care îl urmărea cu îngrijorare și cu neliniște în timp ce își sorbea cafeaua.

– Nu vin deloc. O să te sun mai târziu ca să-ți dau alte informații și adresa de la depozit.

– Perfect.

Hunt termină apelul și băgă telefonul în buzunar. Scoase routerul lui Kelsey din priză, trase echipamentul din dulap și se ridică în picioare.

– Nu poți să stai aici.

Ea strânse cu putere cana între mâini. Nu mai părea furioasă, ci doar speriată.

– Mai e o șansă ca Julian să fie cel care a pus camerele. Iar el e la pușcărie acum.

– Da, este. Doar că, până ce nu știm sigur, nu ești în siguranță aici.

Ea își privi picioarele goale, iar în tăcerea așternută între ei, Hunt înțelese că nu era o soluție să o sperie și să o oblige să vadă lucrurile rațional. Asta nu avea să funcționeze. Așa că optă pentru singura variantă pe care o mai avea. Sinceritatea.

– Uite, știu că ești foarte supărată pe mine, Kelsey. Și ai tot dreptul să fii pentru noaptea trecută. Am depășit o linie pe care nu ar fi trebuit să o depășesc vreodată. Dar acum nu este vorba despre mine. Ci despre siguranța ta. Nu ar trebui să fii singură acum. Nu până când poliția nu află ce naiba se întâmplă și dacă are legătură sau nu cu tine. Le-am promis alor tăi că o să am grijă de tine și îți promit și ție că doar asta mă interesează. Dar, dacă nu ai deloc încredere în mine, lasă-mă să sun pe cineva care să aibă grijă de tine.

– Ce vrei să spui?

Nu-i plăcea gândul de a pune siguranța ei în mâinile altcuiva, dar, dacă nu avea de ales, aceasta era cea mai bună opțiune.

– Am mai mulți băieți care lucrează pentru mine, care sunt mai mult decât capabili să aibă grijă de tine.

Și dacă nu poți avea încredere în cineva de la compania mea, atunci știu câțiva tipi din oraș de la alte firme care sunt la fel de buni. Aș putea să-i sun ca să te ducă la casa părinților tăi sau oriunde vrei tu să mergi.

– Ai face asta?

– Absolut.

– Însă familia mea te-a angajat pe tine. Nu ai pierde comisionul dacă m-ai trimite la altă firmă?

– Crezi că mă interesează banii? Nu am fost de acord să am grijă de tine pentru că m-am gândit că o să fac niște bani repede. Am fost de acord pentru că am știut că te pot ține în siguranță.

Când ea nu-i răspunse, ci doar clipi și se holbă, el își spuse că se lăsa prins de emoții. Însă ura faptul că ea credea că doar datorită banilor era acolo.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să sune așa. Adică voiam să...

– Unde?

– Unde ce?

– Ai spus că ar trebui să mă duc undeva unde să fiu în siguranță, dar nu ai spus unde. Ea se holba la ceva de pe bluza lui, evitându-i privirea. Nu prea vreau să mă întorc în apartamentul tău.

Oare ea voia să spună că...

– Nici nu trebuie, zise el, înainte ca gândul acela să-l mai sâcâie.

– Dacă se dovedește că această persoană nu este Julian și că mi-a pus gând rău dintr-un anume motiv, atunci nu vreau s-o conduc la restul familiei mele.

– Nici nu ai face-o. Poți să stai în casa mea de pe coastă.

Ea ridică privirea spre el.

– Ai o casă pe plajă?

– Practic e pe o stâncă și are vedere la plajă. E foarte retrasă și are aceleași setări de siguranță ca apartamentul

meu. Nimeni nu o să te găsească acolo. Și poți să stai cât vrei.

– Nu aș vrea să stau foarte mult.

El încercă să nu fie dezamăgit de acel comentariu.

– Atunci poți să stai cât timp le ia autorităților ca să confirme dacă Benedict e cel care ți-a trimis mesajul și dacă el a plantat camerele sau până când își dau ei seama cine este în spatele întregii tărășenii.

Ea își mușcă buza. Părea că se gândea la ce opțiuni avea. Dar el își aminti că lucrul cel mai important era siguranța ei. Nu-i păsa cine făcea asta câtă vreme ea asculta de glasul rațiunii.

– Bine. Ea lăsă brațele în jos și se întoarse. O să-mi fac bagajul și ne vedem jos în zece minute.

El simți un nod în piept.

– Asta înseamnă că...

– O să merg cu tine la casa ta de vacanță, zise ea din pragul ușii dormitorului. Pentru moment. Doar să nu mă faci să regret asta.

După ce plecă, el răsuflă ușurat pentru prima dată de când ea fugise din dormitorul lui noaptea trecută. Avea să se asigure ca ea să nu regrete nimic. El, pe de altă parte, simțea că avea să regrete destule.

Pentru că gândul că ea urma să fie în casa lui – atât de aproape, dar nu suficient de aproape cât să o atingă – avea să-l tortureze.

capitolul 10

Aceasta era cea mai proastă idee cu care fusese de acord vreodată.

Kelsey privi spre ceasul de lângă patul din camera de oaspeți a casei de vacanță a lui Hunt, apoi ridică privirea către tavanul întunecat și suspină. Era 2.43 dimineața. Abia dacă ațipise de când spusese noapte bună

și se închisese în această cameră la nici măcar 21.30, iar după cum se învârtea totul în capul ei, presimțea că nu avea să doarmă deloc indiferent cât era ceasul.

– Proastă, proastă, proastă idee, bolborosi ea, frecându-se cu o mână pe frunte.

Nu-l văzuse pe Hunt de când îi făcuse turul casei, îi arătase unde era camera de siguranță și cum funcționa sistemul de securitate, apoi o condusese către această cameră. Ar fi trebuit să accepte oferta lui de a avea altă firmă de securitate care să se ocupe de ea. Mai ales după fiascoul din apartamentul lui și după ce văzuse ce-i făcuse lui Julian la depozit.

Îi ardeau obrajii de rușine din cauza modului în care se aruncase în brațele lui la el acasă. Dar asta nu se putea compara cu sentimentul de rău și de greață pe care-l avea când își imagina ce credea el despre ea după acea scenă cu Julian. Deja știa că se comportase ca un om slab pentru că fusese cu Julian. Cel mai probabil o vedea ca pe cea mai patetică femeie din lume pentru că permisese unui bărbat să o trateze așa.

– Destul! Își lipi brațul de corp și apoi închise ochii. Dormi, Kelsey!

Cumva reuși să adoarmă, dar visele ei erau pline cu imagini distorsionate cu camere de filmat, mesaje și clădiri care explodau, unde nimic nu avea sens. Și în toate cadrele ea era prinsă în întuneric, incapabilă să scape și neputincioasă în fața lucrurilor teribile care se întâmplau.

Mirosul de cafea proaspătă o făcu să deschidă ochii. Clipind, încercă să se dezmeticească și să vadă dincolo de lumina care se revărsa pe podea și pe patul enorm. Primul ei instinct fu să-și tragă așternuturile peste cap și să adoarmă la loc, însă o voce iritantă din cap îi spunea că aceasta era calea lașității, iar ea nu mai voia să lașă. Indiferent ce se întâmplase între ea și Hunt sau

ce credea el despre ea, trebuia să-și recapete controlul asupra propriei vieți. Și nimeni nu putea să facă asta în locul ei.

O dureau toți mușchii, iar fiecare articulație îi era înțepenită. Simțea asta mai tare ca oricând în timp ce căută prin geantă. Scoase o bluză gri, largă, cu logoul auriu al casei ei de design pe partea din față și o combină cu o pereche de colanți negri din cea mai recentă colecție a ei. Gulerul inegal îi cădea de pe un umăr, iar cusătura bluzei îi acoperea coapsele. După ce își prinse părul în coc, se duse la baie pentru a se spăla pe dinți și găsi un flacon cu ibuprofen pe masă.

Simți un nod în piept. Îi lăsase medicamente. Rațiunea îi spunea să se teamă pentru că el fusese în cameră fără știința ei, dar voia acele pastile de durere mai mult decât voia să fie supărată. Iar el doar era amabil cu ea. Nu trebuia să creadă mai mult despre asta.

După ce se spălă pe dinți și înghiți medicamentele, se privi în oglindă. Dintr-o singură privire, îi fu clar că avea nevoie de corector și de un strat subțire de pudră ca să-și ascundă cercurile negre de sub ochi și vânătaia de pe mandibulă. Renunță însă la ideea de a se înfrumuseța.

Cu zidurile de apărare ridicate, băgă în buzunarul ascuns al colanților noul telefon pe care și-l cumpărase înainte de a pleca din Portland, deschise ușa dormitorului și ieși în living.

Casa lui Hunt nu era atât de veche – probabil avea vreo cinci ani –, avea tavane înalte, pereți groși cu detalii executate manual, ferestre mari în fiecare cameră care dădeau spre oceanul și plaja de dedesubt, iar totul era nou și în pas cu moda. Ca design, totul era incredibil. Însă în acea dimineață priveliștea o opri în loc. Prin fereastră se vedeau cât puteai cuprinde cu ochii kilometri de apă albastră, pură, care îi dădură o stare imediată de calm când privi spre orizont.

Cana de cafea bolborosea în bucătărie, așa că în final ea reuși să se desprindă de ferestre și să se mute în bucătăria industrială, înțesată de dulapuri albe, de blaturi de granit și de aparate moderne. Hunt nu era de găsit, dar asta nu o deranja. Priveliștea din bucătărie era la fel ca aceea din living, dar nu se putu abține să nu se holbeze din nou în timp ce căută o cană în dulap și își turnă o ceașcă de cafea.

Lua cana de pe masă în colțul dedicat micului-dejun și se așeză picior peste picior pe scaunul alb îmblânit. Privirea îi alunecă de la apă către plaja de jos, unde un bărbat în tenișI, pantaloni scurți și o bluză cu mânecă lungă se juca cu un golden retriever pe nisip.

Poate că era timpul ca și ea să-și ia un câine. Julian nu-și dorise niciodată unul, dar acum nu mai trebuia să se preocupe de asta. Și cum stătea în mansardă, nu avea nici un proprietar care să-i spună că nu avea voie cu animale. În plus, câinii erau excelenți pentru securitate, nu?

De îndată ce se gândi la securitate, mintea îi alergă din nou către camerele pe care le găsise Hunt. Iar acel gând o făcu să-și amintească scena din ziua precedentă din depozitul ei și ce-i făcuse Julian.

Simțindu-se descumpănită, își feri privirea de acea priveliște și își termină cafeaua. Știa că trebuia să mănânce ceva – nu-și amintea când mâncase ultima dată, dar nu avea deloc poftă de mâncare. Duse ceașca la chiuvetă, privind încă o dată către plaja de jos, dar bărbatul și câinele nu mai erau acolo.

Ușa de la bucătărie se deschise, iar ea privi peste umăr. Hunt intră în cameră purtând pantaloni scurți de sport, o bluză lungă cu mânecă lungă de un gri-închis și tenișI pentru alergat. Și deși își spusese să nu o facă, se încordă văzându-l, dorindu-și să fi rămas în camera ei.

– Bună. Închise ușa în urma lui. Părea transpirat și bătut de vânt și mult prea sexy pentru un bărbat. Sper că nu te-am trezit când am plecat să alerg.

Primul ei instinct fu să fugă în camera ei, dar se săturase să fie o femeie patetică. Cu cât începea mai repede să se apere în fața bărbaților – incluzându-l și pe Hunt –, cu atât mai bine.

– Ai plecat să alergi? Începu să-și spele cana, încercând să pară plictisită. Nici nu am observat.

– Da. Cu Princess.

– O altă iubită?

La naiba! Își mușcă buza. Oare spusese asta cu voce tare? El chicoti.

– Nu. Cu câinele vecinului.

Fir-ar să fie, se înroși! Spusese ce-i trecuse prin minte. Se chinui să găsească altceva de zis, un mod prin care să facă totul să pară o glumă.

– Ea e partenera mea de alergat ori de câte ori sunt aici, adăugă el înainte ca ea să aibă timp să reacționeze. Dar a fătat de curând, așa că nu a mai fost chiar atât de disponibilă.

El se opri la câțiva centimetri de ea, iar la această distanță putu să-i simtă mirosul plăcut al transpirației. O învălui complet, distrăgându-i atenția de la tot în afară de modul în care trupul lui ridica temperatura în casă cu cel puțin zece grade.

El ridică mâinile și zâmbi.

– Ce e? clipi ea confuză.

– Trebuie să spăl astea.

Dumnezeule! Acum chiar arăta ca o idioată. Se depărtă repede de blatul din spatele ei, dându-și seama că se lăsase complet distrasă de el și că strânsese ceașca precum un colac de salvare. Se feri din calea lui.

– Îmi cer scuze.

– Nici o problemă.

El porni robinetul și începu să se spele pe mâini.

– Casa e a ta cât timp stai aici.

Ea nu era sigură ce voise să spună, dar în timp ce se mișcă spre mijlocul camerei, sprijinindu-se de mobilă,

își dădu seama că *el* fusese pe plajă, jucându-se cu acel câine.

– Tu de ce nu ai un câine? întrebă ea fără să se abțină. Credeam că unui tip care se ocupă de securitate i-ar plăcea mult să aibă un animal de pază în jur.

El ridică din umeri și se șterse pe mâini cu un prosop.

– Cred că depinde de rasă. Sistemele mele funcționează foarte bine și fără câini.

Ea îl urmări îndreptându-se către frigider și deschizând una din uși.

– Dar în mod clar îți plac câinii.

El ridică din nou din umeri și desfăcu o sticlă de apă.

– Sunt plecat foarte mult de acasă. Nu ar fi corect să las un câine singur atât de mult timp. Înghițind o gură mare de apă, apucă o sticlă de lapte, așezând-o pe blatul bucătăriei, apoi închise ușa frigiderului. În plus, câinii nu trăiesc chiar așa de mult.

Era un comentariu foarte straniu. În special venind din partea cuiva căruia îi plăceau cățeii.

– Și, cum ai zis, depinde mult de rasă, spuse ea, repetându-i cuvintele în timp ce-l urmărea mișcându-se prin cămară și scoțând o cutie de cereale Lucky Charms, pe care o scutură și în direcția ei. Nu, mulțumesc.

El ridică din umeri ca și cum ea pierdea dacă nu voia, apoi luă un bol și o lingură și le așeză pe masă.

Încrucișându-și brațele la piept, ea se întoarse să-l urmărească.

– Câinii de gabarit mic pot trăi până la 18 ani.

El mormăi în timp ce-și turnă cereale în bol.

– Arăt eu ca un bărbat căruia îi plac câinii mici?

Nu, el arăta ca un tip al naibii de sexy, atletic, în special cum stătea acolo transpirat tot și apetisant, mâncând ceva de care ea nu s-ar fi atins niciodată pentru că imediat i s-ar fi pus caloriile pe șolduri. Nu putea să-i spună asta, așa că zise:

– Chiar și câinii de vânătoare ca Princess trăiesc între zece și treisprezece ani. Nu e chiar puțin.

El înghiți o lingură de cereale, dar nu o privi.

– Dar nici mult nu e. Ce rost are să te atașezi de ceva dacă o să dispară în zece ani?

Ea tăcu în timp ce el începu să mănânce. Comentariul lui îi rămăsese întipărit în minte. Era o viziune foarte tristă asupra vieții. Cu acea atitudine, ce rost avea să se căsătorească? 50% din căsătorii oricum eșuau. Mai mult, de ce să te mai atașezi de oricine? Majoritatea relațiilor nu funcționau. Ea și Julian erau exemplul perfect pentru asta.

Brusc, își aduse aminte de cuvintele lui Hunt de ieri. „Gen nu este prietena mea. Eu nu am iubită. Eu nu am iubite, punct."

Un sentiment de neliniște îi cuprinse pieptul în timp ce el termină de mâncat. Nu avea de gând să discute despre fiascoul din apartamentul lui, dar, dacă se gândea la ce auzise prin interfon, își dădu seama că el nu se referise la femeia din hol ca la iubita lui. *Ea* îi spusese așa. De fapt, el păruse iritat că venise. În acel moment, Kelsey presupusese asta pentru că ea fusese la etaj, în patul lui. Dar dacă îi spusese adevărul? Dacă nu era genul de bărbat care să aibă relații?

Își aminti de momentele lor de sinceritate dintre dărâmături, când își mărturisiseră reciproc atracția pe care o trăiseră unul față de altul cu atâția ani în urmă. El vorbise și atunci despre relații. Când îi spusese că era bine că nu ieșiseră niciodată împreună. Îi spusese că relațiile nu mergeau aproape niciodată. Iar ea nu putea să nege că în toți acei ani în care venise la evenimentele organizate de familia McClane el nu-și adusese niciodată vreo parteneră. Nici una.

Arăta bine. Avea succes. Era amabil. Ce l-ar fi făcut pe un tip ca Hunter O'Donnell să fie atât de retras când era vorba de relații? Lingura lui se lovi de bol, iar

sunetul o făcu să clipească. Câteva secunde mai târziu, scaunul lui se târa pe podeaua de gresie în timp ce el se ridică de la masă.

– Mă duc să fac un duș și apoi o să-l sun pe Callahan. Să văd dacă are informații noi despre mesajele tale. O ocoli și puse vasele în chiuvetă. Cum cerealele Lucky Charms nu sunt pe gustul tău, servește-te din frigider cu orice vrei pentru micul-dejun. Am pus menajera să ne aprovizioneze cu de toate înainte să venim, așa că ar trebui să ai de unde să alegi.

– Mulțumesc, zise ea absentă, încă gândindu-se la comentariile lui.

– Oh, și încă ceva. Făcu o pauză la marginea blatului de bucătărie și privi înapoi. Știu că ai de lucru, așa că simte-te liberă să lucrezi unde vrei. Biroul meu e la parter, așa că n-o să-ți stau în cale. Sunt șanse foarte bune ca în următoarele zile nici să nu-ți dai seama că sunt aici.

Dintr-un motiv sau altul, acel comentariu o neliniști mai mult decât toate celelalte. Nu-i răspunse. Nu știa cum să-i răspundă. Doar îl urmări în tăcere părăsind camera.

Când dispăru, avea impresia că tot aerul din ea se scursese ca dintr-un balon înțepat cu un ac și care tocmai se dezumfla. Orele de stres și lipsa de somn o ajungeau din urmă.

Așezându-se pe un scaun la masă, privi din nou peisajul care mai devreme o relaxase, dar care acum îi dădea un sentiment de gol. Nu putea să nege că ea și Hunt nu erau chiar atât de diferiți. Amândoi erau obsedați de muncă, amândoi îi priveau prevăzători pe alții, amândoi erau singuratici. Diferența era că ea știa de ce era singură. Din cauza alegerilor pe care le făcuse – unele rele, altele bune, toate conducând-o către situația în care se găsea acum. El, pe de altă parte, nu părea să știe de ce. Se gândi la comentariul lui privind viața scurtă a câinilor. Și apoi la povestea pe care i-o spusese despre

moartea mamei lui. Privi holul gol. Oare din această cauză nu voia să aibă relații? Pentru că se temea să piardă pe cineva la care ținea? Îi spusese că-l văzuse pe tatăl lui căzând în depresie după moartea mamei. Asta ar fi avut efecte negative asupra oricui. Ea știa mai bine decât oricine ce era frica și cum putea acest sentiment să țină o persoană în loc. La naiba, îl văzuse pe fratele ei Rusty trăindu-și viața pe jumătate ani buni din cauza fricii! Făcuse multe dintre lucrurile pe care le făcuse Hunt – păstrase distanța față de alții, nu prea ieșise la întâlniri, adesea era rece și închis emoțional.

Doar că Hunt nu fusese așa când fuseseră blocați împreună. Fusese onest și direct cu ea și recunoscuse fără teamă ce simțise pentru ea în acea zi cu atâția ani în urmă. Și când o sărutase după ce fuseseră eliberați...

Amintirea acelui sărut o înfierbântă, făcând-o să strângă degetele de la picioare. Un bărbat care putea să sărute așa nu era unul menit să trăiască singur.

Își simțea fruntea transpirată. O voce slabă din capul ei îi spunea să se ridice, să-l găsească și să vorbească cu el despre...

Despre ce? Despre toată tărășenia cu iubita care nu era iubita lui? Despre teama de relații?

Îi transpirară mâinile, așa că le șterse de coapse. Răspunsul la toate întrebările era *da*, însă ea era destul de deșteaptă încât să știe că acum nu era suficient de rațională pentru oricare dintre aceste conversații. Încă procesa ce se întâmplase din cauza bombei, încă încerca să înțeleagă că se putea să fie urmărită de cineva și – oh, da! – încerca să treacă peste atacul lui Julian din ziua precedentă. Teama de relații a lui Hunt și ceea ce aproape că se întâmplase între ei trebuiau să fie ultima ei grijă. Așa că de ce se gândea numai la asta?

Îi sună telefonul din buzunar. Îl scoase și privi ecranul, așteptându-se să fie Hunt, care să-i spună ceva despre casă, ceva ce uitase să-i spună mai devreme.

El era unul dintre puținii oameni care aveau noul ei număr. Dar nu era el. Și după o singură privire spre ecran îngheță.

„Te simți în siguranță pentru că ai ieșit dintre dărâmături? Nu ești în siguranță. Știu unde ești. Pot să ajung la tine oricând vreau. Mi-ai luat tot, iar în schimb și eu o să-ți iau tot. Incluzându-l și pe noul tău iubit. Așa că bucură-te de priveliște cât poți, vedeto, s-ar putea să fie ultima pe care o vezi! Vin după tine. Vin după tine în curând."

Hunt încerca din răsputeri să nu-și iasă din minți.

Își menținuse calmul mai devreme cu Callahan când sunase la poliție ca să afle dacă prietenul lui avea vreo veste – dar nu avea. Însă răbdarea de care dădea dovadă de obicei amenința să dispară în timp ce vorbea cu angajatul lui despre acest nou mesaj trimis lui Kelsey și chiar nu voia să-și piardă cumpătul, mai ales că ea era acolo, sprijinită de biroul lui, urmărindu-l ca un șoim.

Își dădu scaunul mai departe de ea și privi prin fereastre către oceanul din depărtare, străduindu-se să nu strivească telefonul în mână și să pară calm când spuse:

– De ce durează atât, Davies? E o simplă căutare.

– Nu e așa de simplă cum crezi, ripostă Taren Davies. Cine a trimis mesajul a știut că poate fi urmărit, așa că a redirecționat numărul, astfel încât să fie greu de localizat.

Acesta era și motivul pentru care poliția nu reușise să-l identifice încă.

Lui Hunt i se strânse stomacul când privi cuvintele de pe ecranul telefonului ei. Faptul că nenorocitul folosise cuvântul „vedeto" în ambele mesaje îi spunea că era vorba de aceeași persoană. Și instinctul îi spunea cu certitudine că animalul în cauză nu era Benedict, mai ales că în urmă cu zece minute, când Hunt verificase împreună cu Callahan, acesta încă era în custodia poliției.

Kelsey se foi la marginea biroului de care se sprijinea. El ridică privirea, ușurat că ea îi adusese telefonul de îndată ce văzuse mesajul și gata să-l vadă la închisoare pe cel care-i trimisese mizeria.

Se forță să zâmbească pentru ea, apoi îndepărtă telefonul de la ureche.

– Cel mai probabil, o să dureze un pic. De ce nu te duci să te relaxezi? Vin eu la tine de îndată ce am vești.

– Eu nu plec.

Trei cuvinte. Scurte și dulci. Și atât de pline de neliniște, încât el avea certitudinea că vorbea serios.

Hunt simți cum îi crește adrenalina când privirile li se întâlniră. Ea avea aceeași privire înspăimântată ca atunci când se prăbușise clădirea peste ei. Aceeași privire îngrozită ca atunci când Benedict o smulsese de lângă el la locul exploziei și fugise după ea. Aceeași privire ca atunci când îl prinsese de braț și-l oprise ca să nu-l mai bată pe Benedict în depozitul ei.

Acea privire – gândul că ea era din nou din cale afară de speriată – îl făcea să fie extrem de protector, la fel cum fusese la locul exploziei. Îi dădea o stare de neliniște care nu-i plăcea deloc.

Privi din nou telefonul din mâna lui.

– Deci? întrebă din nou la ureche.

– Răbdare, tinere stăpân. Se auzi zgomot de taste, iar Hunt strânse din dinți, imaginându-și-l pe Taren Davies concentrat la stația lui de lucru, efectuând mai multe tipuri de căutări pe o duzină de ecrane.

– Ești un tocilar nenorocit, Davies.

– Da, dar sunt cel mai bun tocilar pe care-l ai pe statul de plată. Din nou zgomot de taste, apoi Taren zise: Asta e!

– Ai găsit?

– Da, mi-a apărut acum.

– Pune-l pe difuzor, zise Kelsey.

Hunt nu voia să facă asta, dar privind-o, înțelese că ea nu avea să renunțe.

– Așteaptă, Davies, să te pun pe difuzor. Luă telefonul de la ureche, apăsă pe difuzor și așeză mobilul pe birou. Taren, salut-o pe Kelsey McClane!

– Bună, doamnă McClane. Îmi pare foarte rău că ne cunoaștem așa. Șeful îmi dă voie foarte rar să ies din pivniță.

– Bună, Taren. Ea își desfăcu mâinile de la piept și le așeză pe marginea biroului lui Hunt, privind telefonul. E în regulă. Am de gând să-l țin pe șeful tău în lanțuri în această pivniță până când află cine mă urmărește.

Hunt simți un val de căldură în stomac. O căldură pe care știa că nu trebuia să o simtă și pe care nu o putea împiedica să nu-i ajungă în măruntaie. Drăcia naibii, ea habar nu avea ce tocmai spusese! Sau ce gânduri murdare îi treceau lui prin minte.

După tăcerea lui Davies, Hunt știu că angajatul lui percepuse spusele ei tot ca avansuri sexuale. Era bine însă că își ținea gura.

Davies își drese glasul.

– Bine atunci, să continuăm. O'Donnell, mai ești acolo, da?

Kelsey ridică din sprâncene ca și cum pierduse ceva din conversație și privi către Hunt. Foindu-se stânjenit și, nedorindu-și ca ea să-și dea seama unde-i zburaseră gândurile, Hunt zise:

– Da, sunt aici. Ce ai găsit?

– CBG Industries. Adresa e la ieșirea din LA.

Hunt o privi pe Kelsey.

– Ai zis că Benedict nu are familie sau prieteni în sudul Californiei, nu?

Ea clătină din cap.

– Nu, este din Vestul Mijlociu.

– Callahan a zis că nu au găsit pe nimeni, nici un asociat de afaceri sau vreun client. Ți-a menționat vreodată ceva de California?

– Nu.

– Dar de CBG Industries? Ai auzit vreodată? Îți aduci aminte ca Benedict să-ți fi spus despre ei?

– Nu. Nu-mi este familiar deloc.

– Știi pe cineva în LA?

– Doar câteva cunoștințe. Nimeni în mod special.

Uitându-se la telefon, el zise:

– Davies, vreau să afli tot ce poți despre CBG Industries. Vreau să știu cine sunt și ce fac.

– Așteaptă! anunță Davies. Sistemul de urmărire a pornit iar. OK, am și o adresă de domiciliu, în Palm Desert, California. Se pare că proprietarul acelui număr de telefon a lucrat pentru CBG Industries până acum opt luni.

Bingo!

– Care e numele? întrebă el.

– Graham Foster.

Hunt notă numele și adresa pe o bucată de hârtie în timp ce Davies i le dictă. Când termină, privi spre Kelsey.

– Numele îți spune ceva?

Ea îl privea încruntată, confuză, dar foarte concentrată, așa cum fusese când intrase la el în birou și îi arătase mesajul.

– Nu. Nu l-am mai auzit niciodată.

Hunt privi telefonul de pe birou.

– Davies? Fă o căutare pentru acest tip. Vreau să știu totul despre el, unde lucrează acum, ce face ca să se distreze, pe cine cunoaște, ce a mâncat la micul-dejun. Vreau totul într-o oră.

Davies suspină.

– Doar atât? Da, nici o problemă.

Ridicându-se, Hunt se uită la ceas.

– Sună-mă pe mobil indiferent ce găsești. Dacă nu răspund, înseamnă că sunt în afara razei de acoperire. Să-mi lași mesaj!

– Da, bine.

Se întinse după telefon.

– Vreau să-l luăm prin surprindere pe acest tip înainte să își dea seama că ne-am prins cine e.

Davis pufni.

– OK, să nu faci ceva prostesc!

– Nu voi face. Pune-o pe Monica să-mi rezerve un zbor în următoarele trei ore! Apoi sună-l pe Branaugh și spune-i să vină la birou! Vreau să rămână aici cu Kelsey.

– S-a făcut, zise Davies.

Cu planul în mișcare, Hunt apăsă butonul „Închide" pe telefonul de pe birou, așezându-l înapoi în suport și porni către ușă.

– Te duci în California? întrebă Kelsey în spatele lui.

– Da.

Urcă scările de la nivelul principal al casei și porni către dormitorul mare, în timp ce Kelsey îl urmă.

– Îmi pare rău că trebuie să te târăsc înapoi la Portland, dar o să fie mai sigur să mergi cu mine la apartamentul meu și apoi să te întorci aici cu Branaugh. În orice caz, nu vreau să stai aici singură. Branaugh este un tip foarte bun. Lucrează pentru mine de trei ani. O să fii în siguranță cu el.

Ea se oprise în pragul ușii dormitorului, cu mâinile încrucișate la piept în timp ce el băga într-un fel de sac mai multe lucruri din dulap.

– Nu mă întorc aici cu altcineva.

– Nu fi prostuță, Kelsey! Ești mai în siguranță aici decât în Portland.

– Nu sunt prostuță. Sunt deșteaptă. Nu-l cunosc pe acest Branaugh și cu siguranță nu am fost de acord ca el să mă păzească. Ți-am permis ție să faci asta. Așa că, dacă pleci în California, vin cu tine.

El se opri și privi de-a lungul patului către ea.

– Asta e o idee foarte proastă.

– De ce? Pentru că nu este ideea ta? Am vești pentru tine, O'Donnell. Eu hotărăsc ce e bine pentru mine.

El o privi lung. Clipi. Știa foarte bine că trebuia să-i replice „Sub nici o formă!", doar că buzele lui refuzau să rostească acele cuvinte. Nici el nu voia ca ea să fie în apropierea tipului. Mai mult decât atât, *el* nu voia să fie în apropierea ei pentru că nu-și putea controla deloc reacțiile în prezența ei. Efectiv nu avea control și ajunsese la limita comportamentului obsesiv.

Ce naiba avea ea de-l făcea să înnebunească așa? Mai devreme, când intrase peste ea în bucătărie, adormită, sexy și încântător de răvășită, tot ce-și dorise fusese să o sărute. Când îi adusese telefonul mai devreme și văzuse teroarea din ochii ei din cauza acelui mesaj, își dorise să-l omoare pe cel care i-l trimisese. Și urmărind-o opunându-i-se acum, hotărâtă și puternică, își dorea să o facă a lui și să nu-i mai dea drumul.

– Nu cred că e o idee bună, Kels...

– Merg cu tine, Hunter. Să nu încerci să-mi spui altceva. Lăsă brațele în jos și porni către camera ei. O să fiu gata în zece minute.

Reuși să răsufle ușurat când ea ieși din cameră și se prinse cu mâinile de marginea saltelei, întrebându-se de ce naiba tocmai fusese de acord cu asta. Sau cu ce nu fusese de acord. Sau de ce naiba fusese prea prost ca s-o oprească.

– Bravo, prostule! bolborosi el, aruncându-și hainele în sac cu mai multă forță decât era necesar. Ai face bine să începi să gândești cu capul, nu cu penisul, ca să nu distrugi totul pentru a doua oară.

Și avea să facă asta. Pentru că el nu se atașa de oameni. Și, la naiba, nu avea de gând să se atașeze de Kelsey McClane! Avea să-și facă treaba, să se asigure că ea nu avea

să pățească nimic și să rezolve acest blestemat de caz. În această ordine.

Trebuia să o facă pentru că aceasta era singura cale prin care putea scăpa naibii de ea înainte să fie prea târziu.

capitolul 11

Planul lui Hunt deja se întorcea împotriva lui. După zece minute de zbor, avea certitudinea că nu ar fi trebuit să accepte ca ea să-l însoțească în această călătorie rapidă în California. Nimic nu părea în regulă.

Ea nu făcuse nimic rău, nu spusese nimic rău. Doar că lui nu-i plăcea deloc cât de aproape era ea în cabina înghesuită din avionul acela mic. Și în mod clar nu-i plăcea deloc mirosul de citrice pe care-l simțea de fiecare dată când ea se mișca. Mirosul ăla îl făcea să amețească și să uite complet motivul pentru care se aflau în acest avion blestemat.

Cum nu planificaseră zborul, fuseseră obligați să accepte locurile rămase – două în spatele avionului. El se folosi de cele două ore de zbor ca să citească e-mailuri și să răspundă la ele de pe telefon, făcu orice îi trecu prin gând ca să-și țină mâinile și mintea ocupate și să nu se gândească la femeia de lângă el, care se uita absentă într-o revistă. Înțelese că eșua teribil când se văzu nevoit să rescrie pentru a cincea oară un e-mail către Alec, explicându-i unde naiba o ducea pe sora lui mai mică.

– Dacă familia ta ajunge acasă în timp ce tu ești plecată? o întrebă Hunt, trimițând ultimul e-mail în outbox în timp ce începu coborârea către Palm Springs.

– Atunci ajung înaintea mea.

– Nu m-am referit la asta, zise el încruntându-se. Ce ai de gând să le spui dacă ajung înaintea noastră?

– Același lucru pe care-l spun de obicei, zise ea absentă, răsfoind paginile revistei fără a se uita la el. Orice naiba vreau.

Era plină de replici acide de când încercase să vorbească cu ea în mansardă după coșmarul cu Benedict. Era sigur că o parte din acea atitudine nesuferită era cauzată de furia pe care încă o simțea după ceea ce se întâmplase cu Gen. Însă ceva din el se întreba dacă nu cumva aceste reacții erau o mască. Se întreba dacă nu cumva atitudinea de fată puternică a lui Kelsey pe care o văzuse folosind-o cel mai des cu frații ei nu era modul ei de a-i arăta că era puternică, rezistentă și că nu avea nevoie de cineva doar pentru că o văzuse într-unul dintre cele mai vulnerabile momente.

Frustrarea lui creștea în timp ce o urmărea – îmbrăcată în pantalonii ei albi, creație proprie, cu o bluză foarte șic albastră, cu părul blond, drept și frumos pieptănat – răsfoind în continuare revista. El deja știa că ea era puternică și rezistentă.

Oricine ar fi trecut prin câte trecuse ea nu doar în copilărie, ci și din cauza lui Benedict nu avea cum să supraviețuiască și să fie și întreg la minte dacă nu era rezistent. De ce simțea nevoia să demonstreze asta oamenilor? De ce nu se putea relaxa și de ce nu putea fi ea însăși?

Fusese ea însăși cu el între dărâmături, își dădu el seama, gândindu-se la conversațiile lor din întuneric. Atunci nu-și ascunsese teama, nu se prefăcuse că era tare ca oțelul, așa cum făcea acum. Chiar și mai târziu, când venise în dormitorul lui noaptea, când el deschisese ochii și o văzuse în pragul ușii și înțelesese că nu voia să fie singură, chiar și atunci fusese ea însăși. Neliniștită, da, dar plăcută și fără toate barierele pe care le ridicase acum, dornică să-l lase să o vadă pe femeia dulce și specială pe care o purta în interior.

Îi plăcea acea femeie. Îi plăcea mult. Și de fiecare dată când se gândea la acea femeie nu putea să nu-și amintească felul în care se simțise când ea se lipise de el – caldă și cu forme – și cât de bine fusese când ea îl sărutase. Ea privi într-o parte, către el, ușor încruntată.

– Ce e?

– Cum adică ce e? Ai o privire ciudată. Te simți bine, Hunter? Nu ți se face rău, nu? Să chem însoțitoarea cu o pungă ca să vomiți? Poate că am fost de acord cu această scurtă călătorie, dar nu am fost de acord să fac pe asistenta.

El se încruntă din nou pentru că era mai tăioasă ca niciodată. Privi către scaunul din fața lui și strânse cu forță telefonul, spunându-și că ăsta era un lucru bun. Comportamentul ei avea să-l țină departe de ideile nepotrivite care-i treceau prin cap cât timp aveau să facă această excursie. Cu siguranță, avea să-l împiedice să o mai sărute.

Doar că acum singurul lucru la care se putea gândi era cum să o facă să scoată la iveală adevărata femeie de sub toată acea armură. Și dacă reușea, toate garanțiile lui aveau să dispară, pentru că era sigur că nu putea să-i reziste adevăratei Kelsey McClane dacă ea decidea să se arate.

În timp ce coborâră din avion, apoi își croiră drum prin aeroport ca să-și ia bagajele și închiriară o mașină, Kelsey observă că Hunt făcea aproape orice ca să nu se uite la ea.

Nu știa ce să înțeleagă din asta. Oare era supărat din cauza glumei pe care o făcuse în avion? Era nervos pentru că ea insistase să vină? Frustrat că refuzase să rămână la casa de vacanță, așteptându-l, așa cum îi spusese? Nu credea că vreunul din aceste lucruri era adevăratul motiv pentru dispoziția lui, dar nu putea fi sigură. Hunter O'Donnell încă era un mister pentru ea. Și trebuia

să-și amintească mereu că nu era treaba ei să-l descifreze, dar creierul ei se încăpățâna să nu-l ignore.

Întrebările îi alergau în minte când urcară în mașină, el pe partea șoferului, introducând adresa pe GPS și închizându-și centura.

– Mai întâi o să te las pe tine la hotel ca să...

– Nu mă lași nicăieri, zise ea, dându-și seama că el încerca deja să scape de ea. Precum frații ei. Precum Julian. Am venit aici ca să-l surprindem pe Foster. Prima dată mergem acasă la el. O să ne cazăm la hotel mai târziu.

Hunt se încruntă în timp ce-și așeză ochelarii de soare pe nas, dar îi evită privirea elegant când privi peste umăr și ieși din parcare.

– Nu cred că e o idee bun...

– Nu-mi pasă dacă ți se pare o idee bună sau nu. Eu sunt clientul. Eu primesc ce vreau.

El o privi. Ea nu-i putea vedea ochii în spatele acelor ochelari Ray-Ban, dar modul în care își încleștă maxilarul îi semnală clar că nu era deloc încântat. Treaba lui. Nici ea nu era tocmai încântată acum.

– Nu sunt dușmanul tău, Kelsey. Sunt aici ca să te ajut. Privi din nou către parbriz și roti volanul ca să iasă din parcare. Câteodată, e în regulă să lași oamenii să te ajute, să știi. E chiar în regulă să ceri ajutor.

Comentariul lui o făcu să încremenească. Ea știa. De ce îi spunea asta? Nu avea nevoie de o predică din partea lui.

Își încrucișă brațele la piept, refuzând să-i răspundă. Soarele de după-amiază strălucea prin geamuri. Munții deșertici se înălțau în depărtare peste tot prin Coachella Valley, iar palmierii încadrau străzile. Kelsey iubea verdele de Oregon și înțelegea de ce căldura deșertului putea fi atât de atrăgătoare. Era foarte frumos cu atâtea culori vibrante și cu vârfurile munților în spate. Era frumos și calm într-un mod la care nu se așteptase. Îl privi

pe Hunt în timp ce ieșeau din oraș, simțindu-se ușor vinovată pentru modul în care se comporta cu el. Oare asta îl scotea din sărite? Atitudinea ei de rahat? Fusese destul de dură cu el. O rănise când nu-i spusese de iubita lui. Avea tot dreptul să fie supărată pe el. Orice femeie ar fi fost.

„Dar el a spus că acea femeie nu era iubita lui. Chiar și tu ți-ai spus că e posibil să-ți fi zis adevărul."

Se foi stânjenită în scaun și privi pe geam de pe locul pasagerului plantele uscate care se rostogoleau purtate de vânt. Nu-i plăcea să se comporte ca o scorpie. Nu se simțea bine. Dar îi plăcea că era luată în serios. Și avea doar o cale de a afla adevărul.

Se concentră asupra unui pisc de munte din depărtare.

– Deci iubita ta din dimineața trecută...

– Nu e iubita mea.

– Așa ai zis. Dar ea a zis că e iubita ta când stăteați în holul clădirii, iar tu nu ai corectat-o.

Văzu cu coada ochiului că el se încordase, dar nu se întoarse ca s-o privească. Ea se încăpățână să nu se uite la el, așa că nu era sigură dacă putea purta această conversație.

– Gen nu este iubita mea, zise el calm.

– Atunci ce este?

– Nimic. Nimic mai mult decât o aventură. Este însoțitoare de zbor. Ne-am întâlnit în timpul unui zbor și am ieșit de câteva ori. Atât.

– Atât?

Kelsey nu credea. O văzuse bine pe femeie. Avea un bust generos, era bine făcută și scria „siguranță" peste tot pe ea.

– Da, doar atât. Nu ies cu ea. Ultima dată am văzut-o acum trei luni. Nu eram într-o relație serioasă.

– Nu erați într-o relație serioasă? Iar ea doar și-a făcut apariția foarte convenabil la ușa ta la 4.00 dimineața?

– I-am spus să nu vină. M-am despărțit definitiv de ea. Nici unul dintre noi nu a fost serios cu privire la celălalt. Ea a ieșit cu o duzină de bărbați în afară de mine.

– Când?

– Când ce anume?

– Când te-ai despărțit de ea?

El încremeni în scaun, strângând mai tare de volan, dar nu o privi, iar încleștarea din maxilar îi răspunse clar la întrebare înainte să o facă el.

– Când m-a sunat să vadă ce fac.

– După atacul cu bombă, ghici ea. Când eu eram la tine în apartament.

Cum el nu-i răspunse, ea se simți din nou ca o proastă. Se concentră să fie defensivă, spunându-și că era ultima naivă care crezuse, din nou, că el era diferit.

– Am înțeles.

Mașina încetini, iar Hunt manevră mașina către marginea drumului. Parcă și se întoarse spre ea. Deși ea își dădea seama că era nervos, refuză să-l privească. Nu suporta să se uite la el pentru că se simțea și mai proastă.

– Uite, zise el într-un mod care îi spunea că încerca să rămână calm. Nu am plănuit ce s-a întâmplat între noi. Și nu încheiasem lucrurile oficial cu Gen mai devreme în acea noapte în speranța că avea să se întâmple ceva între noi. Dacă îți aduci aminte, tu ai venit în camera mea. Nu eu.

Ea se înroși de rușine și de spaimă. Strânse mai tare mâinile la piept.

– Îmi aduc aminte. Și nu trebuie să-mi amintești. Acum putem pleca, te rog?

– Nu, nu putem. Își scoase ochelarii de soare și o privi ferm. Știu că ești supărată pe mine, dar eu nu am pornit cu gândul că o să te rănesc. Gen m-a sunat mai devreme în acea seară și mi-a zis că vrea să vină la mine. I-am spus să nu vină, dar nu din cauza ta, ci pentru că nu eram interesat. Și m-am despărțit de ea la telefon pentru

că mi-am dat seama că am lăsat lucrurile să tărăgăneze prea mult, chiar dacă nu era vorba decât de o aventură ocazională. Ea nu m-a ascultat, evident, dar asta nu schimbă faptele. Nu voiam să fiu cu ea în acea noapte. Ci cu tine. Și nu pentru că încercam să intru în patul tău sau pentru că voiam să profit de tine, ci pentru că îmi place să petrec timp cu tine. Când nu vrei să-mi smulgi capul, când ești dulce, miloasă și sinceră. Calități pe care eu nu le văd prea mult în meseria mea. Când cobori zidurile de apărare și mă lași să te văd așa cum ești pentru cinci minute blestemate, pur și simplu mă...

Modul abrupt în care încheiase o făcu să întoarcă brusc capul. I se strânse stomacul în timp ce îl privea – în cămașa lui albă cu nasturi și cu mânecile suflecate până la cot, în pantalonii kaki și cizmele clasice –, întrebându-se de ce se oprise. Întrebându-se ce ar fi vrut să spună.

– Ce îți fac? întrebă ea nemaiputând să se abțină.

– Nimic. Își puse iar ochelarii și porni mașina, intrând din nou pe autostradă, lăsând o mare de pietriș în urma lui. Uită că am zis ceva.

Tăcerea umplu mașina. O tăcere pentru care ea ar fi trebuit să fie recunoscătoare. Doar că nu era. Și asta pentru că în acea liniște tot ce-i spusese i se învârtea în minte, amestecându-se cu ce văzuse în ochii lui înainte ca el să-și ferească privirea.

Sinceritate. Citise sinceritate în acei ochi căprui și profunzi. El chiar o plăcea. O plăcea cu adevărat. Poate nu partea ei iritantă, ci pe ea cea adevărată. Cea pe care ea nu o arăta multor oameni. Dar odată cu acea sinceritate văzuse și frică. Și destul de multă ca să se retragă înainte să spună ceva ce avea să regrete.

Simțea cum îi creștea pulsul. Își simțea pielea arzând. Gândul că el se temea de ea o făcea în mod straniu să tremure în interior. Un tremurat ciudat pe care nu-l înțelegea și care nu-i plăcea deloc. Unul care o făcea

să se gândească la toate lucrurile pe care i le spusese în ultima zi – în ultimele zile, care îi aduseseră aici, în acest punct.

– Nu știu ce ne așteaptă aici, zise Hunt pe un ton ferm când cotì pe un drum plin de pietriș. Așa că, dacă spun să stai în mașină, stai în mașină.

Se întorsese la chestiunile de securitate. Conversația lor de mai devreme se terminase, ceea ce ar fi trebuit să o bucure, doar că nu o făcea. Acum nu se putea gândi decât la ce-i spusese, la ce fusese pe cale să-i spună, la motivul pentru care un bărbat atât de puternic, de hotărât ca el putea fi speriat de o femeie slabă ca ea, de un nimeni.

– Bine, așa o să fac. Când el întoarse capul cu maxilarul încleștat, deși ea nu-i putea vedea ochii, știu că o privea cu scepticism. Asta e aria ta de competență. Ridică mâinile, apoi și le așeză în poală. O să stau în mașină și o să aștept până când îmi zici tu.

El se încruntă și se concentră din nou asupra drumului, dar nu-i răspunse. Dar ea știu că el se aștepta la o remarcă acidă, doar că ea nu avea una. Nu voia să aibă una. Voia relația simplă, relaxată și conversația pe care o avuseseră în timpul atacului cu bombă, când el o făcuse să se simtă în siguranță, deși aceea fusese cea mai periculoasă situație în care se aflase vreodată.

– Ce a găsit Davies despre acest tip? întrebă ea, încercând să fie relaxată și naturală. Ea nu le permitea prea des oamenilor să o vadă așa, însă nu voia să se mai ascundă de el. Presupun că ai citit despre asta pe telefon, nu-i așa? Nu cred că ești genul de om care să se arunce în necunoscut.

Cum el nu-i răspunse imediat, ea privi în direcția lui, temându-se ca nu cumva să mai fie supărat pe ea. Maxilarul lui era fără îndoială încleștat în continuare, umerii îi erau tensionați, dar vocea lui era calmă și chiar un pic surprinsă când îi răspunse în cele din urmă.

– CBG Industries este o mare corporație cu mai mulți parteneri care face mai multe tipuri de afaceri. Foster a lucrat pentru companie într-o poziție de management inferioară, timp de douăzeci și doi de ani înainte să se retragă aici.

– În ce domeniu?

– Petrol și gaz. S-a ocupat de un centru de distribuție care coordona livrările de carburat pentru stații de alimentare. Încetini și coti la dreapta pe alt drum plin de pietriș. Mi-a răspuns și Callahan. FBI-ul a confirmat că bomba a fost plasată afară într-o camionetă din fața stației TV. Nu era mare, de aceea nu a produs pagubele pe care ar fi putut să le producă. Dar a fost o versiune mai mică a modelului folosit de McVeigh în Oklahoma City, făcută din fertilizator, chimicale și...

– Motorină, termină ea fraza, respirând greoi.

El privi în direcția ei.

– Știi și tu cum se fac bombele?

– Citesc și eu știrile. Am fost și eu la facultate și îmi aduc aminte că am studiat despre atacurile cu bombă din Oklahoma City. I-ai spus lui Callahan ce ai aflat despre Foster?

– Da. I-am trimis mesaj când am aterizat. Ceea ce înseamnă că FBI-ul o să fie aici în câteva minute, dacă nu este deja. Vreau să-l văd pe tip înainte să pună mâna pe el.

Ea nu știa ce să creadă despre asta. Era posibil ca individul – cel mai probabil – să fie periculos. Să fi rămas la hotel nu mai părea o idee chiar atât de proastă acum. Hunt încetini când se apropiară de o alee mai scurtă, tot cu pietriș. Casa era la vreo doi metri distanță de drum și părea mai mult o cabană veche decât o locuință. Nu era nici un copac în jurul acelei structuri vechi din mijlocul deșertului și nu exista nici gard. Erau doar tufișuri uscate și buruieni înalte, îngălbenite.

El parcă mașina pe marginea drumului, uitându-se în jur după vreun semn de viață. Erau în mijlocul pustietății – nu mai erau alte case prin jur, nu erau clădiri sau copaci și nici măcar tufișuri suficient de înalte încât cineva să se ascundă după ele.

– Nu pare că e cineva acasă, șopti el.

Nici ei nu i se părea că era cineva acolo. Poate că Davies le dăduse adresa greșită.

El deschise portiera din dreptul șoferului.

– Vino aici! Dacă vine cineva cât sunt plecat sau dacă auzi ceva straniu, apeși pe accelerație și fugi!

Să-l părăsească? Nu o cunoștea prea bine dacă avea impresia că l-ar fi abandonat acolo.

Când el coborî din mașină, ea se strecură în locul lui. El verificase încărcătorul pistolului de 9 mm pe care-l ascunsese în tocul centurii de la spate înainte să se urce în mașina închiriată cu care ajunseseră acolo.

Ea simți o explozie de neliniște, strângând volanul cu mâinile.

– Cât o să stai?

– Sper că doar câteva minute. Evită să o privească. Cerceta împrejurimile, uitându-se după orice fel de amenințare. Stai aici! Să ții ușile blocate! O să te sun dacă e sigur să ieși.

Ea înghiți în sec nu pentru că se temea, ci pentru că nu-i plăcea tensiunea dintre ei. Tensiune pe care ea o crease grăbindu-se să tragă concluzii și fiind atât de neîncrezătoare.

– Hunt.

Îl prinse de mână înainte să se îndepărteze de ea, făcându-l să se oprească.

El privi în jos prin lentilele ochelarilor lui de soare care îi ascundeau complet privirea, împiedicând-o să vadă ce gândea, însă maxilarul lui tensionat îi semnală clar disconfortul.

– Ce e?

I se strânse stomacul. Nu se pricepea deloc la scuze. Sau la a se baza pe oameni. Sau la a primi oameni în sufletul ei.

– Îmi pare rău că am tras concluzii greșite. Ar fi trebuit să te întreb în loc să presupun. Nu e tocmai ușor pentru mine. Foarte puțini oameni mă surprind.

Tensiunea din maxilarul lui cedă, apoi el îi strânse degetele la rândul lui. Era cald, dur și puternic.

– Probabil pentru că nu le dai o șansă oamenilor ca să te surprindă. Nu toată lumea e la fel de nemernică precum fostul tău soț.

Cuvintele lui o înțepau, dar i le spusese calm și fără reproș, iar ea nu putea să nege că avea dreptate.

– Știu asta. Nu e mereu ușor să cred asta.

– Poți să crezi asta despre mine. Nu te-aș răni intenționat niciodată, fizic sau emoțional.

Inima îi bătea cu putere în timp ce-l privea.

– Știu, șopti ea, luptându-se cu valul de emoție care o cuprinse brusc. O să încerc să arăt asta mai des.

– Bine.

Nu se feri de ea. Nu-i eliberă mâna. Nu făcu nici o mișcare ca să se apropie de ea. Iar ea îi era recunoscătoare pentru asta, fiindcă emoțiile o copleșiseră și nu era sigură ce ar fi făcut acum dacă el ar fi atins-o – dacă l-ar fi respins ori dacă s-ar fi prins de el și nu i-ar mai fi dat drumul niciodată.

– O să fii bine aici, da? o întrebă el.

Ea încuviință.

– Ești sigură?

– Da.

Soarele strălucea puternic în spatele lui, așa că îi era foarte greu să-i distingă fața. Știind că era îngrijorat și că nu avea să plece până când nu era sigur că ea nu urma să se piardă cu firea, se forță să zâmbească și clipi spre el.

– O să fiu bine.

– Bine. O eliberă delicat. O să mă întorc repede.

– Să ai grijă!

El îi zâmbi cu căldură.

– Întotdeauna.

El închise portiera și ocoli mașina. Singură, ea inspiră pentru a mai elibera din tensiunea pe care o simțea în piept. Îl urmări în oglinda retrovizoare până când dispăru în spatele mașinii și se îndreptă către casă.

Ar fi trebuit să se simtă mai bine pentru că îndreptase lucrurile cu el. Ar fi trebuit să se simtă mai bine pentru că acum știa adevărul despre femeia care-i întrerupsese noaptea trecută și ar fi trebuit să se simtă mai bine pentru că el nu mai era supărat pe ea. Dar nu se simțea. Ridică o mână și se frecă pe piept, sperând că asta avea să ajute la eliberarea presiunii, dar nu avu nici un efect. Se simțea ca și cum...

Înălță capul când înțelese ce simțea. Avea același presentiment ca în momentele de dinaintea exploziei și ca în momentele dintre dărâmături, înainte ca molozul să se miște, iar ea să piardă contactul cu Hunt. Avea sentimentul că era pe cale să se întâmple ceva groaznic.

Hunt deja era în fața casei, mișcându-se silențios pe treptele verandei. Dacă ieșea acum și striga la el să se oprească, era posibil să alerteze pe oricine se afla în interior. Îl urmări cu sufletul la gură cum se uită în casă prin ferestrele murdare. Pistolul încă îi era în teacă, iar limbajul trupului lui nu indica nici un semn de pericol iminent. Cu toate acestea, inima ei bătea nebunește, iar presiunea din interior tot creștea.

Bătu la ușă. Trecură câteva minute bune, dar nu deschise nimeni. Bătu din nou. Când din nou nu se auzi nimic, privi în spate către mașina în care se afla ea și îi făcu semn către marginea casei, indicându-i că avea să se ducă în spate.

„La naiba!"

Înghiți în sec. Își frecă palmele transpirate de pantaloni. Voia să urle la el să rămână unde era, dar deja

pornise. Câteva secunde mai târziu, dispăru din raza ei vizuală.

Temperatura din mașină creștea cu fiecare secundă. Nu era sigură cât timp trecuse, dar i se părea că erau ore întregi. Transpirase pe frunte și pe spate. Nemaiputând să suporte căldura din mașină, privi înainte și înapoi și, nevăzând nici o mașină venind sau plecând, deschise ușa și sări în picioare.

Vântul îi flutură ușor părul și mișcă un tufiș. Undeva în depărtare se auzea un șoim, dar în afară de asta era liniște. Doar o liniște apăsătoare, care îi creștea adrenalina și mai mult.

– Haide, haide, haide, bolborosi ea, privind peste capota mașinii către casă și întrebându-se de ce dura atât.

Întrezări o mișcare în partea din față a casei prin fereastra principală.

Trase adânc aer în piept și expiră relaxată când își dădu seama că mișcarea provenea de la Hunt, care stătea cu o mână în șold și cu cealaltă pe telefonul pe care-l ținea la ureche în timp ce se uita în jos.

Aerul îi ieși din plămâni. Era în siguranță. Nu i se întâmplase nimic rău. Faptul că nu-și scosese pistolul și că vorbea la telefon era un semn clar că nu era nici o amenințare în casă. Ceea ce însemna că ea nu mai avea nici un motiv să se streseze.

Simțindu-se ca o idioată, închise ușa și porni către casă. Cum nu-l văzuse mișcându-se către ușa principală, presupusese că era în continuare închisă, așa că o luă prin spate, așa cum făcuse el. Treptele din ciment ciobite duceau către ușa deschisă de la o bucătărie. Prevăzătoare, intră și strigă:

– Hunt?

Prima dată o lovi mirosul. Era un miros de mucegai, închis, puturos care o făcu să strâmbe din nas. O privire aruncată prin bucătăria murdară îi spuse repede că mirosul cel mai probabil venea de la vraful de farfurii

murdare aruncate în chiuvetă sau de la masa din dreapta ei plină de cutii vechi de pizza și de sticle goale de lapte.

Camera era goală. Privind în față, văzu un hol mic ce despărțea casa în două. Porni în acea direcție.

– Hunt?

Se auziră niște foșnete din camera principală, iar câteva secunde mai târziu Hunt ieși în hol cu telefonul la ureche.

– La naiba! Așteaptă un pic! El lăsă telefonul în jos. Kelsey, oprește-te! Nu mai înainta!

Ea mai făcu un pas până să înțeleagă cuvintele lui, oprindu-se. O mișcare scurtă în stânga îi atrase atenția. Hunt veni repede ca fulgerul către ea, dar ea se întorsese deja și mai aruncase o privire înainte să ajungă la el. Stătea în fața ușii deschise a unui birou. Grămezi de fotografii alb-negru erau împrăștiate pe covorul aspru, foșnind, mișcate de vântul care intra printr-o fereastră deschisă. Și în toate își vedea fața.

– La dracu'! Hunt ajunse lângă ea și încercă să o îndepărteze de acolo. Nu trebuie să vezi așa ceva!

– Nu, chiar trebuie!

Ea se smuci din strânsoarea lui, uitându-se șocată la fotografii. Nu erau doar fotografii cu ea. Erau fotografii făcute în ultimele săptămâni. Unele de la evenimente de modă din New York. Altele de la petreceri la care mersese alături de profesioniști din industrie. Altele cu ea așteptând sau comandând un taxi pe străzile din Times Square.

Însă nu acele fotografii o speriară. Ci fotografiile cu ea de pe birou pe care erau scrise cuvintele *târfă*, *curvă* și *moartă*, mâzgălite cu litere roșii fix pe fața ei. Acelea și fotografia din mijlocul biroului. Cea cu ea zâmbind în timp ce stătea pe scenă cu modelele ei în New York. Cea în care cineva înfipsese un cuțit de vânătoare exact în dreptul inimii ei.

capitolul 12

Kelsey se plimba dintr-o parte în alta a casei dărăpănate, cu degetele de la o mână lipite de buze și cu cealaltă mână cuprinzându-și talia, în timp ce soarele cobora încet la orizont, încercând să nu intre în panică.

Hunt deja sunase la poliție în timp ce ea intrase să-l caute, iar o mare de mașini de poliție și de la FBI erau acum înșirate pe aleea îngustă și pe drumul din spate. Ea ieșise afară la scurt timp după ce intrase ca să ia o gură de aer, însă ceea ce văzuse în tot acel timp fusese mai mult decât suficient.

Nu mai exista nici o îndoială că acele mesaje erau pentru ea. I se făcu din nou rău de la stomac și inspiră puternic ca să alunge greața. Nu înțelegea de ce. Sau cine, de fapt. Ea nu cunoștea pe nimeni aici. Nu cunoștea pe nimeni pe nume Foster.

În apropiere se auzi zgomot de pietriș, iar ea inspiră și mai tare, încercând să nu-și piardă cumpătul în fața vreunui biet polițist care nu bănuia ce se întâmpla cu ea.

– Hei, zise Hunt încet în spatele ei. Ești bine?

Sunetul vocii lui o calmă într-un mod pe care nu avea chef să-l deslușească acum. Pur și simplu era recunoscătoare că era acolo. Se întoarse către el și își dădu părul pe spate.

– Nu prea.

– Vino încoace!

El înaintă către ea, iar când deschise brațele, le puse în jurul umerilor ei și o trase în căldura trupului său, ea nu-l opri pentru că acum avea nevoie disperată de asta.

Închise ochii și îl cuprinse de mijloc, inspirându-i mirosul familiar când își lipi fața de pieptul lui. Dumnezeule, cât de bine era! Sigur. Așa cum trebuia să fie! Nu voia să se întrebe de ce. Voia mai mult. Îl strânse și mai tare de mijloc, iar el înțelese și o trase mai aproape. Îi șopti la ureche că totul avea să fie bine,

că era în siguranță, că nimeni nu putea să ajungă la ea, dar ea nu avea nevoie de cuvinte de încurajare. Avea nevoie de el. O prezență puternică, liniștitoare în viața ei, așa cum fusese mereu.

Simțindu-se îmbărbătată, îl eliberă. Timp de câteva clipe avu sentimentul că el nu avea să-i dea drumul, ceea ce îi plăcu la nebunie, dar apoi o eliberă. Încurajându-se să nu-și piardă cumpătul, să rămână puternică, își dădu din nou părul pe spate și îl privi. Însă avu nevoie de fiecare urmă de putere ca să nu se retragă într-o cochilie în fața lui, așa cum ar fi făcut de obicei.

– Ce se întâmplă acolo? îl întrebă ea, luptându-se să se poarte normal, când era de fapt ultimul lucru pe care îl simțea.

El își trecu o mână prin păr și privi în spate, către casă, unde câțiva ofițeri de poliție stăteau în fața verandei discutând aprins.

– Actul de proprietate al casei este pe numele lui Graham Foster. Acum adună amprente. Nu este nici un semn lăsat de individ. Locul pare să fie părăsit de câteva zile.

Ea nu știa ce simțea. Câteva zile erau suficiente pentru a merge în Oregon și pentru a plasa acea bombă. Dar faptul că Foster nu era aici, iar mesajele plecaseră din acel loc o neliniștea.

– Pot să-l localizeze?

– O să-l găsească. L-au dat în urmărire. Are 60 de ani. Nu ar trebui să fie greu de găsit.

Ea își mușcă buza.

– Cred cumva că are vreo legătură cu Julian?

– O să se intereseze. Acesta e motivul pentru care am venit aici. FBI-ul vrea să vorbească din nou cu tine. Să vadă dacă știi ceva de care nu ți-ai dat seama.

Comentariul i se păru de-a dreptul hilar, mai ales în situația de față.

– Se presupune că tu trebuie să mă protejezi. Nu să-i laşi pe agenţii federali să mă înnebunească.

El chicoti şi îi zâmbi într-un mod care pur şi simplu emana sexualitate, făcându-l să pară mult mai sexy decât avea dreptul să fie un bărbat. Iar gestul o mai linişti.

– O să stau cu tine ca să mă asigur că nu întrec limita şi nu te înnebunesc. Ce zici de asta?

Acum suna perfect.

– Mulţumesc, apreciez.

– Vrei să-i suni pe ai tăi? Să le spui ce am găsit?

– În nici un caz. Când îi văzu reacţia, îşi dădu seama cum trebuie să fi sunat asta. Încă nu vreau să-i îngrijorez. Oricum nu pot face nimic, şi dacă le spunem despre asta, o să adăugăm stres inutil.

– Am înţeles.

Ea îl privi îngrijorată.

– Sunt în siguranţă, aici, nu? Foster nu e aici.

– Eşti în siguranţă. Nimeni nu se atinge de tine, cu excepţia mea.

Ea simţi un val de căldură în stomac. Ştia că el nu se referea în modul în care şi-ar fi dorit ea să se refere, dar îi plăcu oricum comentariul lui. Oftând şi nedorindu-şi să se mai gândească la asta prea mult, privi către casă.

– Cred că ar trebui să scăpăm şi de asta.

El se întinse după mâna ei, oprind-o.

– Le-am spus să vină ei aici.

Ea privi în jos către degetele lui calde, înfăşurate în jurul degetelor ei reci, uimită de cât de conştient era el de ce avea nevoie ea. Şi mult mai surprinsă că prima ei reacţie nu fusese de respingere. Se putea baza pe el şi în acelaşi timp putea să rămână calmă. De fapt, îi era mult mai uşor să rămână calmă când el era în preajmă.

– Când terminăm aici, ce zici dacă ne cazăm la un hotel, ne spălăm şi găsim un loc să luăm cina? o întrebă el. Cel mai probabil, o să aibă informaţii despre Foster abia mâine.

Pentru ea, ceea ce îi descrisese semăna cu un paradis. Și foarte mult cu o întâlnire, ceea ce știa deja că putea fi periculos, mai ales acum, când nu prea voia să-i dea drumul la mână.

– Cred că sună bine și că e exact ce am nevoie.

El îi zâmbi larg, strângând-o și mai tare de mână într-un mod care nu doar că o făcea să ardă, ci îi dădea și putere.

– Și pentru mine. O să am grijă de tine, Kels, promit!

Ea îi zâmbi înapoi, știind că el avea să facă tot posibilul pentru a se ține de cuvânt. Însă a ști și a crede erau două lucruri foarte diferite, iar după ceea ce văzuse în acea zi, nu existau garanții.

Și asta pentru că acum știau că nu mai aveau de-a face cu un soț cu capsa pusă. Persoana care ciopârțise acele fotografii și o înjunghiase în inimă era deranjată într-un mod care o făcea extrem de imprevizibilă.

Hunt se sprijinea cu coatele pe genunchi, așezat pe scaunul plușat din livingul apartamentului de la hotel, jucându-se cu telecomanda de la televizor, trecând de la un canal la altul.

Nu era nimic la știrile locale despre Foster sau despre ce găsiseră polițiștii la acea proprietate din deșert – nici măcar un indiciu că FBI făcea ceva deosebit în acea zonă. Alegând în cele din urmă să se uite la un meci de baschet, setă volumul încet ca să nu o deranjeze pe Kelsey în dormitor, așeză telecomanda pe măsuța de cafea din fața lui și își verifică telefonul pentru a suta oară.

Încă nimic de la polițiști. Și nimic de la Callahan din Portland. Îl sunase și pe Davies mai devreme, spunându-i să verifice ce legătura era, dacă era, între Benedict și Foster, sperând să găsească ceva, dar până în momentul de față Davies nu găsise nimic. Logica îi spunea că trebuiau să fie legați cumva, dar instinctul îi spunea că exagera.

Își masă gâtul, apoi luă sticla de apă pe care o deschisese și o lăsase pe măsuța de cafea. Apartamentul pe care managerul lui de la birou, Monica, îl închiriase pentru ei era modern, cu mobilă somptuoasă și în culori calde, deșertice – un amestec de crem, maro și oranj care se potrivea de minune cu culorile de afară în timp ce soarele apunea peste munții zimțați. Avea două dormitoare – pe cel mare i-l oferise lui Kelsey – și balcoane cu vedere la piscină. Ea era în camera ei acum, pregătindu-se pentru cină. Era acolo de mai bine de o oră. Și chiar dacă știa că era în siguranță și că nu i se putea întâmpla nimic rău cât era sub nasul lui, abia aștepta să se deschidă ușa aceea blestemată și să vadă cu ochii lui că era bine.

Și asta pentru că nu era tocmai sigur că era bine. Păruse în regulă pe drumul către hotel. Se comportase normal – mai bine decât normal, de fapt. Se comportase precum acea Kelsey cu care petrecuse toate acele ore discutând între dărâmături, nu ca acea Kelsey închisă și acidă pe care o condusese la casa lui de vacanță. Dar știa că tot ce văzuse la casa lui Foster o înspăimântase. Văzuse asta în ochii ei înainte să iasă afară. Și o simțise când o îmbrățișase, iar ea se agățase de el ca și cum nu mai voia să-i dea drumul.

Ușa de la dormitorul principal se deschise fix când el aproape că se ridicase cu intenția de a bătea la ușă pentru a se asigura că era vie, iar Kelsey ieși în living zâmbind și ținând în mână iPadul lui.

Răsuflă ușurat, știind că era bine, dar se încruntă pentru că nu era îmbrăcată sau pregătită pentru cină, așa cum se așteptase. Era înfășurată într-un halat pufos și alb, cu părul ud prins într-un prosop în modul acela ciudat în care doar fetele știau să-l prindă ca să le stea materialul pe cap.

– Îmi cer scuze, sunt în întârziere, zise ea, trecând dincolo de el către bar și deschizând frigiderul. O să fiu gata în douăzeci de minute.

– E în regulă.

El o urmări prin cameră, cercetând-o când scoase capacul de la sticla de apă, lăsându-și capul pe spate și sorbind o înghițitură mare. Nu era încruntată sau crispată. Nu avea ochii umflați de plâns. Nu părea deloc supărată. Și în mod clar nu era normal să arate atât de sexy în halatul și prosopul acela, dar, drăcia naibii, era delicioasă! Fără machiaj, era superbă. Iar el era un nenorocit pentru că se gândea la așa ceva mai ales având în vedere prin ce trecuse.

Cu sticla de apă în mână, ea înaintă către el, holbându-se la televizorul de deasupra șemineului.

– Cine joacă?

Mirosea atât de bine! Mirosul ei de citrice îl înnebunea.

– Ce să joace?

– Jocul de baschet? Îi făcu semn către ecran, zâmbindu-i adorabil. Cel pe care-l urmărești.

El privi către televizor, deși ce-și dorea era să se uite la ea.

– Warriors cu Celtics.

– Hm... Ea privi jocul câteva secunde, sorbind din apă, apoi continuă: O să fiu gata în zece minute. Mulțumesc că mi-ai dat voie să-ți folosesc iPadul. Așeză tableta pe măsuța de cafea și se întoarse cu spatele. Am făcut o baie și am fost complet distrasă de ce am citit.

– Sigur, nici o problemă.

O urmări plecând, o parte din el dorindu-și să fi rămas. Iar cealaltă parte tânjind ca ea să fi rămas lângă el ca să urmărească meciul în acel halat sexy.

– Ce ai citit?

Ea se opri în pragul camerei ei și strânse cadrul ușii, întorcându-se cu privirea spre el.

– O carte.

Când el se încruntă, ea îi zâmbi în cel mai drăgălaș mod. Îi plăcea mai mult decât trebuia să o vadă zâmbind așa.

– O biografie, clarifică ea. Despre Vivienne Armstrong.

– Actrița decedată? De ce?

– Pentru că am văzut o copie a romanului pe biroul lui Foster. Unul dintre ofițeri se uita prin ea înainte să ies din casă. Erau multe secțiuni marcate cu galben.

Hunt nu era genul de bărbat care să țină pasul cu bârfele din Hollywood, însă Vivienne Armstrong fusese o stea în plină ascensiune până la moartea ei din cauza unei supradoze, cândva anul trecut.

– De ce ar fi marcat Foster citate din autobiografia unei actrițe moarte?

– Nu știu. M-am gândit că, dacă o citesc, o să găsesc vreo conexiune între ei, dar nu văd nimic. E plină însă cu tot soiul de bârfe și zvonuri suculente de-ale Hollywoodului, dar nimic despre Foster. Poți să mai cauți tu dacă vrei. Eu m-am uitat doar prin primele trei capitole și mi-am dat seama că e o pierdere de timp. Se depărtă de tocul ușii. O să fiu gata în câteva minute.

Lăsase ușa dormitorului deschisă, dar dispăru după colț în baie. Relaxându-se în scaunul lui, se întinse după iPad și privi prin cartea pe care ea o începuse cât el o așteptase.

Kelsey avea dreptate. Cartea era plină cu lungi secțiuni despre filmele în care actrița jucase, despre actorii cu care ieșise și despre actrițele care o detestau pentru că era cea mai recentă stea la Hollywood. Nimic de interes – cel puțin nu pentru Hunt. Era pe cale să închidă aplicația de citit când găsi un capitol intitulat „Cel mai mare regret"

Frunzări primul paragraf, apoi îl reciti cuvânt cu cuvânt când își dădu seama despre ce era capitolul de fapt. Despre un copil. Un copil la care actrița renunțase pentru binele ei.

Își simțea părul ridicându-se pe ceafă în timp ce citea povestea. Vivienne Armstrong spunea că venea dintr-o familie abuzivă, că nu avusese mai mult de 16 ani când

rămăsese însărcinată și că părinții ei o dăduseră afară din casă.

Se mutase cu prietenul ei, un mecanic cu câțiva ani mai mare decât ea și care trăia singur. Însă, când pierduse copilul, relația lor se deteriorase, iar ea, în cele din urmă, se mutase singură. Era la capătul răbdărilor, nu avea pe nimeni pe care să se bazeze, așa că se întorsese la singurul lucru la care se pricepuse vreodată: teatrul. Se mutase în LA cu visul de a reuși în industria filmelor. Încet, începuse să primească roluri – la început în reclame, apoi ca figurantă în sitcomuri și în drame TV. Apoi se îndrăgostise de un bărbat de care nu ar fi trebuit să se îndrăgostească – cineva care nu era din industria filmelor și care nu-i înțelegea visul.

Hunt începu să treacă mai repede peste pagini și să citească cu mai mult interes, simțind că acestea erau paginile subliniate din exemplarul pe care Foster îl avea acasă. Din acea uniune rezultase un copil – o fetiță –, iar Vivienne fusese extaziată. Dar relația se destrămase rapid din cauza a ceea ce actrița numise „nevoile speciale" ale fetiței, iar Vivienne se trezise brusc singură, încă încercând să-și facă un nume la Hollywood și în același timp crescând o fată de una singură și având trei joburi pentru a plăti întreținerea copilului, chiria și orele ei de actorie.

Hunt nu era sigur cât de mult din ce citea era adevărat. O parte bună trebuie să fi fost intens dramatizată pentru a vinde cartea. Dar Vivienne Armstrong se descria ca o mamă singură, devotată, care se chinuia să reziste. Conform celor scrise de actriță, fetița ei avea probleme de atașament. Vivienne nu o putea lăsa singură ca să lucreze. Dar nici nu putea să renunțe la joburile ei, căci altfel ar fi murit de foame. Serviciile sociale o convinseseră că copila avea nevoie de specialiști și de o intervenție medicală pe care Vivienne nu și-o permitea. Ea își mai luase un job, de unde fusese însă concediată

pentru că pleca foarte des pentru a avea grijă de fetiță și de ieșirile incontrolabile ale bonei. La capătul răbdării, incapabilă să aibă grijă de fată și chinuindu-se să se și întrețină, Vivienne începuse să creadă că ceea ce-i sugeraseră în repetate rânduri lucrătorii sociali era, poate, cea mai bună soluție pentru fata ei. Cu o familie nouă care să-i asigure stabilitate și suportul de care avea nevoie.

Următoarele paragrafe erau vagi, dar dădeau de înțeles ce se întâmplase. Vivienne o lăsase pe fată la o prietenă în orașul ei natal, femeia îi promisese că avea să-i ofere copilului atenția de care avea nevoie și că urma să crească într-un mediu afectuos. Vivienne se întorsese la Hollywood, dar rămăsese atât de distrusă de încă un eșec, încât își jurase să facă un milion de dolari cu care să-și permită să o aducă pe fata ei înapoi și să plătească pentru cea mai bună îngrijire. Doar că, atunci când își îndeplinise scopul, când reușise la Hollywood și în cele din urmă se întorsese să-și recupereze fata, aceasta dispăruse. Femeia la care o lăsase se îmbolnăvise și dăduse fata spre adopție. În ultimul paragraf din capitol se spune că, până să afle Vivienne vestea, femeia care o îngrijise pe fată murise, iar fetița se pierduse în sistemul de adopție. Își petrecuse ani buni încercând să o găsească, dar fără rezultate.

Hunt privi pagina, simțind furnicături la ceafă în timp ce-și aminti conversația pe care o avusese cu fratele lui Kelsey, Alec, cu mulți ani în urmă.

– Sunt gata.

Cu coada ochiului, văzu că ea intră în cameră. Făcea ceva cu părul ei, își trecea mâinile prin el sau îl tapa, nu era sigur pentru că nu putea să se întoarcă pentru a se uita.

– Hunt? Ești bine?

– Alec mi-a spus cândva că ți-ai schimbat primul nume când te-a adoptat familia McClane.

– Așa am făcut, zise ea ezitând. Mulți copii adoptați o fac. De ce mă întrebi de asta?

El o privi. Stătea în fața lui îmbrăcată într-o rochie mulată, neagră, cu mâneci trei sferturi, cu un corset care îi accentua decolteul și formele în zona șoldurilor. În lumina serii, cu părul blond atârnându-i puțin peste umeri, părea angelică și superbă. Era gata de o ieșire departe de coșmarul din ultimele zile. Ceea ce merita. Dar nu avea să primească. Iar el se simțea ca un ticălos pentru că avea să-i distrugă seara.

Se ridică în picioare și îi înmână iPadul.

– Pentru că schimbarea ta de nume cred că tocmai a devenit importantă.

Îngrijorată, ea luă iPadul și privi către ecran. De îndată ce-i văzu privirea șocată, știu ce se întâmplase, deși nu-i auzise numele pe care-l avusese la naștere.

– Trebuie să dau un telefon. Trecu pe lângă ea, atingându-i delicat umărul. Iar tu trebuie să stai jos și să citești asta.

Ea nu-i răspunse, ci doar se prăbuși încet pe scaunul pe care-l eliberase el, glisând furioasă către începutul capitolului și începând să citească.

El o privi câteva secunde pentru a se asigura că era bine. Avea să fie, știa asta. Nu pentru că devenea foarte rigidă sau dură sub presiune, ci pentru că era o supraviețuitoare. Poate că nu reușea să aibă încredere în alții. Poate că își ținea emoțiile bine ascunse și era mereu în gardă. Dar acum el știa de ce făcea toate aceste lucruri. Pentru că învățase din copilărie că aceasta era soluția cea mai bună pentru a nu fi respinsă. Dacă ea era acel copil despre care el citise, dacă ea avusese acele probleme de atașament de la naștere, asta explica multe. Chiar și relația ei cu Benedict avea acum mai mult sens decât crezuse el. Pentru cineva ca ea, care se temea să se apropie de cineva, el fusese opțiunea cea mai

sigură pentru că știuse din start că nu avea să o forțeze niciodată să-l primească în sufletul lui.

Stătea cu sufletul la gură în timp ce o urmărea citind în acel scaun. Ei erau la fel, de fapt. Amândoi singuri, amândoi prevăzători în fața relațiilor, amândoi înspăimântați de ideea de a risca să se apropie de altcineva. Doar că motivele ei erau mult mai întemeiate decât ale lui. După tot ce aflase despre ea, după tot ce trăise, problemele lui păreau... lașe.

Mai ales acum, când i se părea că ea era singura persoană pentru care merita să riște totul.

Kelsey învârtea vinul în pahar, uitându-se cum lichidul roșu dansa de o parte și de cealaltă a sticlei în timp ce stătea la masa de pe balconul bistroului foarte puțin populat, unde ea și Hunt tocmai luaseră cina, în centrul din Palm Springs. Știa că trebuia să iasă din dispoziția melancolică în care intrase după ce citise acel capitol din autobiografia lui Vivienne Armstrong. Doar că nu putea.

Oare era posibil? Oare se putea ca ea să fie fiica pierdută a actriței?

Logica îi spunea că nu, dar Kali-Shae nu era un nume comun. Și povestea... Și datele... Toate se potriveau. Se auziră zgomote de pași, apoi scaunul din fața ei zgârie podeaua. Ridică privirea și îl văzu pe Hunt stând în fața ei.

– Am vorbit cu detectivul.

– Și?

Ea își îndreptă spatele, simțindu-și pulsul accelerând. Hunt îi lăsase un mesaj detectivului responsabil de investigație înainte să plece de la hotel, iar bărbatul îi sunase fix în timp ce luau cina.

– Ai avut dreptate. Acela era capitolul subliniat.

I se făcu greață. Privi mâncarea pe care o comandase, dar de care abia se atinsese.

– A zis că au identificat amprentele din casă. Sunt ale lui Foster. Ultima dată a fost văzut acum patru zile la o benzinărie din afara LA-ului.

– Suficient timp cât să zboare din LA în Portland și să pună acea bombă.

– Da.

Pe chipul ei se citea îngrijorarea.

– Și mai ce?

El scrâșni din dinți, apoi continuă:

– Polițiștii au găsit încă un fel de clădire pe proprietatea lui cu multe lucruri interesante. Mai multe butoaie cu motorină, saci cu îngrășământ și cabluri care ar fi putut fi folosite pentru a construi bomba.

Ea și încordă umerii.

– Polițiștii mi-au mai spus că Foster are reputația unui om solitar, căruia îi place să se plângă des din cauza lucrurilor rele pe care le-au adus corporațiile, mass-media și guvernul.

– Deci e un fan al teoriilor conspiraționiste.

– Așa se pare.

Toate scenariile pe care ea încerca să le alunge îi invadau mintea.

– Și care e ipoteza? Că Armstrong era mama mea? Că tipul ăsta, Foster, e tatăl meu? Că a pus bomba în Portland știind că o să fiu acolo și că el... Voia să se răzbune cumva pe Armstrong pentru că l-a părăsit?

– Să nu ne lăsăm luați de val.

Hunt își puse o mână peste palma cu care ea ținea paharul. Atingerea lui era caldă și delicată și o calmă suficient de mult încât să nu se alarmeze.

– Amândoi știm că asta e presupunerea logică.

– Poate. Dar nu are sens. De ce să-ți pună gând rău? Tu nici n-ai cunoscut-o. Nici măcar nu știm dacă ești rudă cu ea. Și dacă tu ești ținta, de ce să pună o bombă? Sunt zeci de modalități prin care poți răni pe cineva care să nu atragă atenția.

– Doar dacă nu voia să știe cineva că eu sunt ținta. Dacă aș fi murit în atacul cu bombă, ar fi părut doar un accident.

– Atunci de ce să trimită mesajul?

– Ca să mă sperie. Ca să mă înnebunească. Așa cum se simțea acum. Și tocmai ai zis că e nebun. Dacă urăște mass-media și corporațiile atât de mult, acea bombă de la televiziune s-ar încadra perfect în stilul lui de operare. Ar fi împușcat doi iepuri deodată.

– Poate, zise el, strângându-i mâna. Dar se poate la fel de bine ca Foster să nu fie altceva decât un fan nebun. Până ce nu știm care este legătura ta cu Armstrong și Foster, nu are rost să te stresezi.

Ea nu era atât de sigură. Nu putea să scape de lucrurile pe care le văzuse în acea casă și de faptul că numele ei – acela de la la naștere – era în acea carte.

Hunt îi eliberă mâna și, deși ea știa că nu se putea baza pe el așa cum ar fi vrut, i-ar fi plăcut să o mai țină puțin, iar o parte din ea chiar ar fi vrut ca el să o țină așa cum o făcuse în fața casei lui Foster.

– Detectivul mi-a dat numele avocaților lui Armstrong. Cred că ar trebui să stabilim o întâlnire cu ei. Ei ar putea să ne confirme sau să ne infirme toate lucrurile care știu că te preocupă acum.

Ea încuviință în timp ce el începu să-și taie friptura, acum rece, pentru că fusese nevoit să plece pentru acel apel. Și mâncarea ei era rece, dar nu-i păsa. Nu mai putea mânca. Ridică vinul, sorbind ce rămăsese în pahar și îi făcu semn chelnerului, deși știa că nu era tocmai o mișcare inteligentă să bea, dar avea nevoie de alt pahar ca să rămână cu mintea întreagă.

Hunt o urmări mulțumindu-i chelnerului pentru că îi umpluse paharul și apoi sorbind o înghițitură mare. Frații ei se uitau așa la ea când credeau că se comporta nesăbuit. Detesta acea privire la fel de mult cum detesta să o vadă pe fața lui Hunt acum. Singurul plus era

că Hunt era suficient de inteligent încât să-și păstreze opiniile pentru el.

El încercă să schimbe subiectul și să vorbească despre oraș și despre ce ar trebui să facă după cină – să ia un desert, să se plimbe prin magazine ori să meargă la câteva galerii de artă. Ea încuviință politicos de fiecare dată, dar abia dacă îl auzi. Se gândea numai la ce citise în cartea lui Armstrong.

– Chiar dacă Foster nu e altceva decât un fan nebun, zise ea când el făcu o pauză suficient de lungă pentru a-și termina cina, asta nu schimbă lucrurile cu nimic.

El înghiți ultima îmbucătură, așeză tacâmurile pe farfurie, apoi se șterse la gură cu șervețelul. Împinse farfuria deoparte și îi zise:

– Bine, spune-mi de ce!

– Faptul că e un fan nebun, de fapt, explică situația. A transferat ura pe care o simțea pentru ea față de mine.

– Kels, zise el încet, sprijinindu-și brațul pe masă, nu știi că ea este mama ta.

– Ba da. Privi înapoi către paharul cu vin. Și tu știi asta, chiar dacă nu ești pregătit să recunoști.

– Numele și datele sunt similare, da, așa e.

– E mai mult decât atât. Întârzierile de dezvoltare despre care a scris? Problemele de atașament? Eu le-am avut, dar n-au fost probleme „speciale", defecte la naștere, cum le-a făcut ea să pară. Au fost rezultatele directe ale sindromului alcoolic fetal. Mama a băut cât a fost gravidă cu mine. Am fost un copil neastâmpărat, dificil, cu probleme de dezvoltare și de adaptare mult timp. Am trecut prin trei case de copii pentru că era un lucru greu de gestionat, iar singurul motiv pentru care nu sunt și eu alcoolică e pentru că m-a adoptat familia McClane.

– Și tu crezi că toate astea arată că ea era mama ta?

Știa că suna complet irațional, dar nu-i păsa.

– Este mai mult decât o dovadă. Vivienne Armstrong a murit din cauza unei supradoze. Am văzut poze

cu ea online, iar în fiecare dintre ele avea un pahar în mână. Și nu-mi spune că nu vezi similitudinile. Oamenii mi-au zis ani la rând că seamănă cu ea. Ai auzit ce mi-a zis asistenta de producție la televiziune fix înainte să explodeze bomba.

El se întinse după mâna ei, dar ea ridică paharul înainte ca el să o atingă. Nu voia prezența lui calmă sau puterea lui acum. Voia să se plângă și să scoată furia și ura din ea pentru că viața era foarte nedreaptă cu ea. Din nou.

– Nu face asta!

Ea făcu o pauză cu paharul la gură și înghiți dintr-odată mult vin, privind dincolo de pahar către ochii lui, conștientizând ce făcea.

Dându-și seama cât de asemănătoare era de fapt cu actrița.

I se învolbură stomacul în timp ce coborî paharul pe masă cu mâna tremurându-i, dorindu-și să fugă din restaurant, dorindu-și să fugă de problemele ei patetice.

– Nu face nici asta! El o prinse de degete înainte ca ea să apuce să se retragă, de această dată strângând-o cu putere și insistență, tăișul din vocea lui fiind precum răceala pe care o citise în ochii lui mai devreme. Nu te uita la mine ca și cum te cert, pentru că nu te cert. Nu-mi pasă dacă bei un pahar sau zece. Nu sunt unul dintre frații tăi și nici fostul tău soț. Când am zis să nu faci asta, voiam să spun să nu te retragi și să nu mă ții la distanță.

Temătoare, ea ridică privirea și se uită la el, dar nu văzu minciună în ochii lui căprui și profunzi, văzu doar adevăr. Același adevăr pe care-l vedea mereu în ochii lui, pentru că Hunter O'Donnell nu era genul de bărbat care să mintă.

– Tu ai căutat-o vreodată pe mama ta, Kels?

Ea clătină din cap și se uită la mâna lui lipită de mâna ei.

– De ce?

– Pentru că nu am vrut să o găsesc.

– Asta te deranjează acum? Că s-ar putea să afli ce nu ai vrut să știi niciodată?

Ea clătină din cap, luptându-se cu nevoia irațională de a plânge.

– Atunci, spune-mi despre ce e vorba, zise el cu blândețe. Cu siguranță e ceva mai mult decât simpla posibilitate ca această actriță să fie mama ta, pentru că Dumnezeu știe că asta e ultima ta problemă acum. Altceva te deranjează. Ceva ce nu-mi spui. Te-am văzut trecând prin lucruri mult mai rele. El mișcă degetele până când mâna lui fu complet unită cu mâna ei, iar cu degetul mare îi mângâie palma. Spune-mi ce e, Kels! Spune-mi ca să te ajut!

Îi venea să plângă. Simțea cum o podideau lacrimile care îi erau în același timp străine și familiare. Închise ochii ca el să nu vadă, inspirând pe nas, detestând că el avea dreptate, că toată treaba asta o afecta așa cum nu o afectase ceva vreodată. Detestând și mai mult faptul că el o vedea așa. Își jurase că avea să fie tare, dură în fața lui de când o văzuse în acea situație vulnerabilă în fața lui Julian.

– Nu poți să mă ajuți, zise ea gâtuit.

– Lasă-mă pe mine să judec asta!

Ea expiră zgomotos, schițând un zâmbet deoarece comentariul lui era atât de... masculin.

Când el refuză să-i elibereze mâna, ea oftă și deschise ochii, holbându-se la mâinile lor împreunate. Știa că nu mai avea cum să scape de această conversație, iar acum o parte din ea nici nu mai voia asta. Îi plăcea cum îi ținea mâna. Îi plăcea cum se potriveau. Îi plăcea și mai mult cum se simțea când se deschidea în fața lui. Fie și doar puțin.

– Ai dreptate, începu ea. Nu e despre ea. Nu contează nici faptul că știu că ea este motivul pentru care am avut atâtea probleme în adolescență. E faptul că știu

adevărul. Toată viața am avut o fantezie despre mama mea. E stupid. Toți copiii o au. Fantezia că, de fapt, nu m-a dat pe mâna străinilor. Că mama mea naturală a fost forțată să mă dea, că a fost răpită sau că a crezut că am murit. Eu și Alec obișnuiam să vorbim despre asta. Obișnuiam să ne imaginăm ce se întâmplase cu noi amândoi. Doar că în cazul lui totul s-a întâmplat în realitate, iar în cazul meu...

– În cazul tău, zise Hunt cu blândețe, continuând să o mângâie în palmă, ce am aflat astăzi îți distruge fantezia.

Ea clipi des ca să alunge lacrimile.

– Da. Prostesc, nu?

– Nu. Real. Cu siguranță povestea e diferită față de ce e în carte. Dacă e mama ta, sigur trebuie să fie mai mult de atât.

– Mai contează? Ideea e că nu m-a vrut.

– A scris că a vrut să te găsească după ce a dat lovitura.

– Asta e problema, Hunt. A scris despre asta, dar nu a făcut-o. Cartea s-a publicat acum cinci ani. Legile de adopție din Oregon s-au modificat în 2014. Dacă ar fi vrut cu adevărat să mă găsească, ar fi putut să o facă. Adevărul e că nu a vrut să mă găsească. Ce a scris acolo sunt rahaturi pentru cartea ei.

– Nu ai de unde să știi.

Se feri de mâna lui și se întinse după vin.

– Știu. Nu a vrut să mă găsească, ceea ce înseamnă că nu i-a păsat. Și asta mă omoară. Nu că e vreo mare actriță. Nu că a băut și m-a lăsat să suport consecințele, făcându-mi viața un iad în copilărie. Ci că la final, când tragi linie, nu i-a păsat de mine.

Toate temerile o loveau din nou în timp ce sorbea tot vinul din pahar.

„Nimeni nu te vrea. Nici mama ta nu te-a vrut." Asta spunea primul mesaj și era adevărat. Nimeni în afară de familia McClane nu o dorise vreodată. Crezuse că asta avea să fie suficient, dar pe măsură ce creștea,

își dăduse seama că nu era. De asta ieșea cu bărbați de care inițial nu era interesată, de asta alegea soiul rău de bărbat – precum Julian. De ce se măritase când, de fapt, nu-l iubise pe nemernic? Pentru că undeva în interiorul minții ei chinuite credea că, dacă reușea să facă pe cineva să o vrea, atunci avea să fie suficient. Doar că nu se întâmplase asta cu Julian, iar acum avea sentimentul dezgustător că nu urma să se întâmple cu nimeni altcineva.

Se ridică de la masă, simțindu-se mai rău decât înainte și dorindu-și ca această zi – această zi blestemată – să dispară.

– Putem să mergem la hotel? Sunt foarte obosită.

– Da.

El se înclină în scaun și îi făcu semn chelnerului. Acesta se grăbi să le aducă nota, iar în tăcere, ea dădu poșeta într-o parte, uitându-se la fața de masă și dorindu-și să mai fi avut niște vin. Sau să-și fi ținut gura închisă în seara asta.

– Și mai e un lucru, zise Hunt, rupând tăcerea.

Ea nu mai avea putere să se uite la el.

– Poate că ai dreptate. El își sprijini din nou brațul pe masă. Poate că nu a venit să te caute când trebuia. Dar asta nu înseamnă că a mințit. Înseamnă doar că s-a temut. Așa cum și tu te-ai temut să o cauți. Acele legi au făcut ca lucrurile să fie mai simple și pentru cei adoptați, nu doar pentru cei care au dat spre adopție în 2014.

Chelnerul așeză nota lângă mâna lui, iar Hunt vorbi în șoaptă cu bărbatul, întinzându-se după portofel, dar Kelsey nu auzi un cuvânt din conversația lor. Era mult prea preocupată să digere ce-i spusese.

Avea dreptate, dar nu în modul în care credea el. Ea nu-și căutase mama naturală, da, dar nu din cauză că îi fusese teamă. Nu o căutase pentru că știuse că adevărul ar fi putut să-i demonstreze că ea nu avea să fie suficient de dorită niciodată.

Și să știe asta cu certitudine nu doar că putea să o distrugă din toate punctele de vedere, așa cum nu o făcuse nimic niciodată, ci avea să-i distrugă fundamentul pe care-și clădise întreaga existență.

capitolul 13

Kelsey fu tăcută pe drumul de întoarcere către hotel.

Hunt știa că se gândea la multe lucruri, așa că nu o forță să vorbească. Dar și-ar fi dorit să o facă. Îi plăcuse că ea apelase la el în fața casei lui Foster și că îl cuprinsese în brațe. Îi plăcuse mult și că fusese atât de sinceră cu el la cină, chiar dacă asta o făcuse să fie tăcută acum. Voia ca ea să aibă din nou încredere în el, să-i permită să fie ce avea ea nevoie să fie, doar că nu știa cum să facă asta să se întâmple.

Când intrară în apartament, el închise ușa în spatele lui, puse cardul de acces pe masa de la intrare și o urmări așezându-și poșeta pe canapea. Înaintă către frigider ca să-și scoată o sticlă de apă. Cum lăsaseră ușa de la balcon întredeschisă, de afară se auzea muzica de jazz de la bar, iar briza rece mișca draperiile transparente.

Ea înclină sticla și sorbi o înghițitură lungă, în timp ce luminile care pătrundeau prin ferestre îi accentuau linia sexy a gâtului și silueta de clepsidră. Și, nu pentru prima dată, el se întrebă cum naiba îndrăznise Benedict ca la nervi să ridice mâna asupra ei.

Ea închise ușa frigiderului cu șoldul și apoi se întoarse spre camera ei.

– A fost o zi lungă. Cred că o să mă duc la culcare.

El știa că era mai bine să o lase să plece. Știa că era alegerea bună. Dar în această seară nu voia să facă alegeri bune. Se așeză în fața ei, blocând ușa. Ea făcu un pas în spate și se încruntă.

– Ce faci?

– Ceva ce probabil nu ar trebui.

Ea oftă, dar când el se întinse după mâna ei, nu se retrase, iar acel semn simplu fu confirmarea de care avea nevoie.

– Știu că tu crezi că am intrat în panică, dar nu e așa. Sunt doar obosită. Serios, sunt bine.

– Știu că ești bine. Mereu ești bine. Dar nu de asta te-am oprit. Când ea își dădu ochii peste cap, el îi cuprinse chipul între palme, forțând-o să se uite la el. Nu trebuie să treci prin toate singură. E în regulă să te sprijini și pe altcineva. E în regulă să fii vulnerabilă din când în când.

Corpul ei încremeni, iar în timp ce se uita la el, i se umeziră ochii. Avea o privire atât de tristă, încât el simți un nod în piept.

– Nu-mi place să fiu vulnerabilă. În special în fața ta.

– Nu ar trebui să te preocupi de asta. Nu ai de ce să te temi de mine.

Ea închise ochii și pufni din nou, acel gest tipic ei, care era așa de adorabil, încât el tânjea să o sărute.

– E mai simplu de spus decât de făcut.

– De ce?

– Pentru că tu ești... tu. Pentru că am văzut care este genul de femeie cu care îți place să ieși. Și pentru că am citit toate acele reviste de modă. Femeile trebuie să fie misterioase și interesante în fața bărbaților de care sunt atrase, nu slabe și...

Închise gura când își dădu seama de ceea ce tocmai spusese și se înroși puternic. Văzând-o roșind, Hunt simți că fierbea sângele în el, căci reacția ei dincolo de cuvinte arăta că vorbea serios.

El își trecu degetul mare peste obrazul ei, uimit încă o dată de puterea și de spiritul ei.

– Dacă acela era genul de femeie cu care aș fi vrut să ies, aș fi ieșit deja. Și consideră-mă nebun, dar sunt destul de sigur că autorii acelor articole din reviste nu sunt

altceva decât tocilari de vreo 20 de ani care habar nu au ce-și dorește un bărbat adevărat.

Tensiunea din umerii ei cedă și îi zâmbi fără tragere de inimă, îndemnându-l să continue.

– Și ești una dintre cele mai puternice femei pe care le-am întâlnit vreodată. Nu știu mulți oameni – bărbați sau femei – care ar fi putut să treacă peste tot ce ai trecut tu în viață. Nu doar să supraviețuiască, ci să fie triumfători. Și pentru mine ești teribil de misterioasă. Nu știu niciodată ce gândești sau ce o să spui în clipa următoare. M-ai ținut cu sufletul la gură în ultimele zile.

Ea pufni, dar nu deschise încă ochii, însă buzele îi tremurau.

– Asta pentru că sunt aproape nebună.

– Nu, nu ești. Ești deșteaptă, amuzantă, frumoasă și sexy. Și când te deschizi, așa cum ai făcut-o în această seară, când ești vulnerabilă, nu e ceva care să respingă. Din contră, e ceva care incită. Pentru că asta înseamnă că ai suficientă încredere în mine încât să-mi permiți să văd în interiorul tău.

Încet, ea deschise ochii și clipi. Iar când privirea lui o întâlni pe a ei, era atât de plină de tandrețe, încât el avu impresia că inima tocmai îi ieșise din piept. O reacție care nu doar îl șocă, ci îi dădu sentimentul că toată lumea lui se răsturnase cu susul în jos.

– Am încredere în tine, șopti ea. Probabil ești singura persoană în afară de frații mei în care am încre...

El coborî buzele către ale ei. Nu se putu abține. Și când ea se deschise în fața lui, atrăgându-l între buzele ei moi și umede, el uită toate motivele pentru care nu ar fi trebuit să o sărute.

Ea gemu. Îl cuprinse de umeri și se ridică pe vârful degetelor. Apoi se lipi de trupul lui cald, înclinându-și capul și jucându-se cu limba lui, atingând-o apăsat și îndelung. Uniunea lor îi trimitea valuri de electricitate în fiecare celulă din trup. Făcându-l să se aprindă

și să vrea mai mult. Să vrea mâinile ei pe trupul lui gol, să vrea trupul ei sub trupul lui, să vrea tot ce aproape că avuseseră în noaptea în care ea venise în camera lui.

Dorința era atât de puternică, de insistentă și nu era deloc ce plănuise când se pusese în calea ei. Asta îl făcu să se îndepărteze de dulcele buzelor ei și de ce era pe cale să-i fure.

Ea respiră greoi pe pieptul lui și se coborî pe călcâie. Dar nu se feri de el, nu făcu nici un gest ca să-l elibereze, doar îl cuprinse de mijloc și se sprijini de el. Și, la naiba, era un sentiment atât de plăcut! Mult prea plăcut. Atât de plăcut încât ea era pe cale să-i distrugă și ultima fărâmă de autocontrol.

El înghiți cu greu în sec.

– Eu... Îmi place vulnerabilitatea. Mult. Dar nu vreau să profit de ea.

El pufni, iar ea ridică o mână de pe coastele pe pieptul lui, în dreptul inimii.

– Nu profiți de nimic.

Drăcia naibii! El închise ochii și trase puternic aer în piept, luptându-se să-și recapete controlul.

– Sunt pe cale să o fac. De aceea, cel mai bine e să pleci în camera ta și să încui ușa după tine.

Ea își dădu capul pe spate și îi zâmbi, fără a se mișca. Iar expresia din ochii ei pătrunzători era atât de sexy, atât de incitantă, încât trezea artificii în el.

– Nu mi se pare că ai vrea să merg în camera mea singură.

Nu, el știa că nu voia asta. Erecția lui se simțea deja.

– Mi se pare că vrei să vii cu mine acolo, adaugă ea.

Dumnezeule, da! Voia asta! Voia atât de mult, încât era pe cale să uite toate motivele pentru care menținuse distanța față de ea în toți acești ani. Dar în același timp se temea să nu strice lucrurile din nou.

– Nu vreau să te simți presată sau să regreți că ai avut încredere în mine.

Ea privi către pieptul lui, acolo unde mâna ei se odihnea în zona inimii, iar pulsul lui crescu când întrezări privirea ei neliniștită.

– Aveai dreptate când spuneai că eu nu primesc oamenii în interior. Nu o fac. Dar încerc să schimb asta. Și vreau să încep cu tine. Nu mă presezi cu nimic. Și singurul lucru pe care s-ar putea să-l regret e că în această noapte nu am riscat. Dar dacă nu vrei, atunci eu...

Tot controlul lui cedă. Strivit de propria dorință. Îi înghiți cuvintele, sărutându-i buzele.

– Te vreau, murmură el pe buzele ei iar și iar.

Și când ea îl sărută înapoi cu aceeași poftă, el înțelese că nici unul nu mai avea cum să oprească ceea ce era pe cale să se întâmple.

El o întoarse către dormitorul ei, continuând să o lingă, să o muște și să o guste în timp ce înaintau, forțând-o să meargă cu spatele. Ea îl strânse mai tare de mijloc, apoi îl eliberă, și în timp ce se mișcau către patul ei, își mută mâinile pe pieptul lui, desfăcându-i nasturii de la cămașă în ritm alert.

Dumnezeule, avea un gust atât de bun! Și se simțea extraordinar. El își alunecă mâinile către umerii ei, apoi către mijloc, pe spate, căutând fermoarul, încuietoarea sau ce naiba era ca să o scoată din rochie.

– Kelsey.

– Da.

Ea se retrase doar cât să-i desfacă ultimul nasture și să-i scoată cămașa din pantaloni. Apoi îl sărută din nou cu o foame nebună, trecând cu mâinile peste pieptul lui gol și împingând cămașa de pe umerii lui.

Simpla atingere a degetelor ei peste pielea lui era năucitoare, o senzație mai plăcută decât orice și-ar fi imaginat vreodată. El o sărută apăsat, apoi se retrase ușor.

– Nu te opri din a mă atinge!

Zâmbetul ei era atât de sexy, încât și el îi zâmbi. Ridicându-se pe vârful degetelor, îl sărută în colțul gurii,

până când el simți din nou pofta de a o gusta, apoi coborî pe călcâie, trecându-și buzele peste sfârcul lui stâng.

– Nu o s-o fac.

Dumnezeule, dacă aveau să continue așa, creierul lui avea să facă un scurtcircuit! Vârându-și mâna în părul ei, o trase în sus către buzele lui și o sărută apăsat. Ea gemu, alunecându-și mâinile pe abdomenul lui, găsind nasturele de la pantaloni.

El o forță să facă un pas în spate până când ea simți salteaua. O sărută din nou. Nu voia să se oprească din sărut. Dar în același timp voia mai mult. Voia totul. Își alunecă mâinile pe șoldurile ei, pe coapsele ei și apucă materialul rochiei. Retrăgându-se ușor din sărut, ridică rochia.

– Ridică brațele!

Ea îi desfăcu nasturele de la pantaloni și ridică brațele. Dintr-o mișcare, el o dezbrăcă de rochie, aruncând-o pe podea, apoi se holbă fascinat la trupul ei superb acoperit de un sutien din dantelă transparentă și de o pereche de chiloți cu talie joasă care îi cuprindeau perfect șoldurile subțiri, în picioare având tocuri cui, care parcă urlau „Trage-mi-o acum!"

Ultima picătură de sânge din corp se îndreptă către penisul lui. Lingându-și buzele, îi cuprinse sânul drept, frecându-i vârful întărit cu degetul mare.

– E din colecția ta?

Ea își lăsă capul pe spate când el își mișcă din nou degetul peste sfârcul tare. Întinse mâinile spre șoldurile lui și șopti:

– Da.

– Îmi place. El ridică cealaltă mână, acoperindu-i celălalt sân și jucându-se cu sfârcul neglijat. Îmi place mult. Frecând și eliberând un sân, coborî gura și suflă puternic peste pielea tremurândă. Dar îmi place mai mult asta.

Îi luă sfârcul în gură, adorând modul în care ea tremura și își băga unghiile în carnea lui. Apoi o ridică și o sărută, sugându-i limba. Ea gemu înfometată, iar el își simți penisul tare ca piatra. Punându-și mâinile pe spatele ei, îi desfăcu sutienul și îl îndepărtă de pe trupul ei. Ea își înfipse degetele în părul lui în timp ce el îi tachina un sfârc cu limba, apoi pe celălalt. Cu o mână pe talia ei, o coborî pe saltea, umplând-o de sărutări pe gât înainte de a-i poseda din nou gura apăsat, tare și incredibil de umed.

Fără suflare, se propti cu o mână pe saltea lângă capul ei și se retrase ca să o privească, suficient de mult cât să-i vadă ochii și să se asigure că ea încă era cu el.

Ea clipi de mai multe ori. Ochii îi străluceau. Dar în privirea ei nu văzu altceva în afară de dorință, poftă.

– De ce te-ai oprit?

– Pentru că vreau să te văd.

El privi de-a lungul trupului ei, sorbind-o din ochi. Sânii ei îi lăsau gura apă, iar bucata de dantelă dintre picioare îl înfometa.

– Desfă picioarele! Vreau să te văd toată.

Ea roși, dar făcu întocmai, făcându-i loc între coapsele ei. Și în timp ce el trase de chiloți dintr-o parte, ea se ridică în coate și își mușcă buza, urmărindu-l cum îi scotea chiloții, cum trăgea adânc aer în piept și cum îi cerceta atent fiecare părticică a trupului.

– Dumnezeule, ești absolut fermecătoare! Ești tot ce mi-am imaginat și mai mult.

Ea înghiți în sec și îl privi sărutându-i genunchii, apoi urcând cu buzele mai sus.

– De când îți tot imaginezi?

El zâmbi. Sărută încă un loc. De data aceasta mai sus, pe coapsă.

– De prea mult timp.

Ea încremeni și trase aer în piept.

– Recent?

El își mută buzele pe cealaltă coapsă, mușcând pielea sensibilă.

– Absolut.

– Când?

El era foarte atent, atingând-o ușor și tachinând-o, când de fapt tot ce voia era să o posede și să intre în ea cu foame. Ea își umezi buzele și se mișcă în față, ridicându-și șoldurile, căutându-l, dar el se feri – încă nu voia să-i ofere ce voia. Mai întâi voia ca ea să tremure. Voia să fie atât de excitată, încât să-l implore să o posede.

– În avion. Își lipi buzele de pielea ei moale dintre picior și șold. În mașină. Când ea gemu din nou, el se apropie mai mult de vaginul ei. În tot timpul cinei. Suflă peste zona sensibilă dintre picioarele ei, simțindu-se ușor amețit de mirosul plăcut al miezului ei excitat. De fiecare dată când te-am văzut în ultimii zece ani.

– Oh, Dumnezeule!

Ea închise ochii și lăsă capul pe spate. Se ridică din nou și își trecu mâinile prin părul lui, ducându-i gura acolo unde voia cu disperare să-l simtă.

– Nu mă mai necăji, Hunt! Te vreau.

El gemu și îi linse miezul, gustând extaziat din incitarea și din dorința ei. Ea cedă, lăsându-și coatele să cadă, căzu pe spate înapoi pe pat. El începu să o lingă, iar ea își propti picioarele în saltea, ridicându-se de fiecare dată pentru a-i primi fiecare atingere. Și când o simți aproape de extaz, o penetră adânc cu un deget, lingând-o mai tare și făcând-o să explodeze în orgasm, țipând de plăcere.

Ea încă tremura când el își lipi buzele de coapsa ei, de șoldul ei, când își croi drum sus pe trupul ei, găsindu-i în cele din urmă gura. Ea îl primi instantaneu și îi împinse pantalonii pe șolduri în jos, în timp ce el se juca cu limba ei. Degetele ei trăgeau de pantalonii lui, ajutându-l să-i dea jos. Rostogolindu-se pe o parte, își desprinse

buzele de ale ei suficient pentru a-și scoate portofelul și a-și arunca pantalonii, boxerii și tot ce mai era între ei.

Ea îi cuprinse bărbăția cu mâna. El tresări, apoi gemu când îl masă, ridicând buzele înapoi către buzele lui. Mâna ei mică părea de catifea în jurul mădularului. Era atât de bine încât îi era teamă să nu ejaculeze dacă tot continua. El se retrase un pic de pe buzele ei, apoi privi către portofel, căutând un prezervativ.

– O secundă, așteaptă-mă!

Ea se ridică în genunchi, atingându-l din nou. El trase aer în piept excitat de senzația obraznică. Apucă prezervativul și îl scoase din portofel. Apoi își pierdu complet mințile când ea îl luă în gură.

– Oh, la naiba!

Căzu pe perne înainte să se mai poată opri. I se roteau ochii în cap. Ea îi sugea penisul atât de adânc, iar acum tocmai îi ieșise din gură, iar ea se juca cu vârful lui, înainte de a-l înghiți complet din nou.

Sângele pulsa în el în timp ce ea i-o sugea. Mâna ei mică tachina mădularul în timp ce limba ei se concentra pe vârf. El simțea că avea să explodeze. Știa că avea să-și dea drumul în câteva secunde. Dar nu voia ca asta să se termine atât de repede. Și când avea să-și dea drumul, voia ca ea să o facă odată cu el.

Îi tremurau mâinile, dar reuși să se ridice și să o prindă de brațe, ridicând-o de pe mădular. Ea suspină și îl privi cu ochi plini de dorință. O trase aproape, sărutând-o scurt, apoi îi zise:

– Trebuie să fiu în interiorul tău. Urcă-te pe mine!

– Da.

Ea se sui pe el în timp ce el se mișcă repede cu prezervativul.

– Grăbește-te!

De îndată ce prezervativul fu pe penis, ea își duse mâinile în jurul gâtului lui și îl sărută apăsat. Avea un gust divin. Era pură încântare. O prinse de șolduri, trăgând-o

spre el în timp ce ea îi sugea limba. Vârfurile sfârcurilor ei îi atinseră pieptul. Vaginul ei ud atinse vârful penisului. Valuri de electricitate alergau prin el în timp ce o trase în jos pentru a o penetra foarte puțin.

– Kelsey, uită-te la mine!

Ea se îndepărtă ușor, cu buzele umflate, cu ochii arzând, cu trupul tremurând. Însă încrederea pe care o citi în privirea ei îl topi complet.

– Ia-mă!

El o strânse de fund.

– Sunt a ta, dacă mă vrei.

– Te vreau, te vreau cu totul!

Ea își lipi buzele de buzele lui și îi supse limba în timp ce el o penetră adânc. Iar gustul ei era atât de bun, era atât de caldă, umedă și strâmtă, încât tot ce putea face era să geamă, sărutând-o și penetrând-o iar și iar.

Șoldurile ei se apăsau pe ale lui. Ea suspină și se ridică, strângând și mai mult din șolduri, făcându-l să tresară și să tremure cu fiecare atingere.

El o cuprinse cu brațul de mijloc, ținând-o strâns. O penetră mai tare. Gemu înnebunit de fiecare dată când ieșea din ea, iar vaginul ei umed se strângea în jurul penisului. O putea simți devenind mai umedă, mai strâmtă. Știa că era aproape. Rupându-se din sărut, o sărută în colțul gurii și îi șopti:

– Dumnezeule, e minunat să te simt așa! Îi cuprinse sânul, jucându-se tandru cu sfârcul ei. Călărește-mă, Kelsey! Folosește-mă! Vreau să te simt explodând. Vreau să-ți simt orgasmul.

Ea gemu, îndepărtându-se de buzele lui, respirând greoi și călărindu-l mai repede și mai tare cu fiecare nouă penetrare.

– Oh, da, acolo! Își înfipse unghiile în umerii lui.

Respirația ei caldă îi încânta buzele.

– Acolo, chiar acolo. Nu te opri!

Nu ar fi putut să se oprească nici dacă ar fi vrut. Era la câteva secunde de ejaculare.

– Fă-o! Strângând-o cu forță, lipind-o de el, o penetră iar și iar, adânc și iar adânc, iar ochii lui se întâlniră cu ai ei în timp ce o urmări simțind extazul. Dă-ți drumul pentru mine, iubito! Și ia-mă și pe mine cu tine!

Ea gemu lung, rămânând fără suflare, dar țipând cu putere, umplând camera cu încântarea ei. Iar în secunda în care ea atinse orgasmul, în secunda în care el îi simți trupul prăbușindu-se, se eliberă de toată tensiunea, ejaculând într-un mod care nu doar că îl dădu peste cap, ci îi și arătă că două lucruri erau foarte clare.

Unu: ce făcuseră nu era rău. În mijlocul haosului, reușiseră să se găsească unul pe altul și trăiseră cea mai pură și sinceră plăcere pe care o cunoscuse el vreodată. Și doi: asta îl înspăimânta din cale afară pentru că în sfârșit avea ceva la care nu voia să renunțe nici mort. Ceva ce altcineva părea pornit să distrugă.

capitolul 14

Bărbatul ăsta avea în mod clar talente păcătoase.

Kelsey zâmbi, rostogolindu-se pe partea din apropierea ușii închise de la baie, ascultând apa curgând de cealaltă parte. Îi plăcea mult că Hunt era acolo, folosind dușul ei. Îi plăcea că el rămăsese în camera ei toată noaptea. Îi plăcea și mai mult ce făcuseră în acel pat.

Se înroși aducându-și aminte cât de impunătoare fusese în acea noapte. Nu mai fusese așa niciodată cu un bărbat, dar nici nu cunoscuse un bărbat ca Hunt până acum. Îi era ușor să lase garda jos și să fie naturală cu el, mai ales când văzuse cât de excitat devenise când ea preluase controlul, arătându-i ce-i plăcea.

Dușul se opri. Simți fluturi în stomac în timp ce ridică cearșaful peste sâni, dându-și părul pe spate, sperând

că arăta sexy și ademenitor pe pernă, nu împrăștiat, cum cel mai probabil era. Cum Hunt se strecurase din pat înainte ca ea să se trezească, nu știa ce-i trecea prin minte acum, când se făcuse dimineață. Ea își dorea cu disperare ca el să nu regrete ce se întâmplase noaptea trecută, dar știa că exista posibilitatea de a face asta. Mai ales că acum se eliberaseră de tensiunea sexuală dintre ei, iar efectul vinului de aseară trecuse.

„Oh, Doamne, Dumnezeule! Sper că nu vinul a fost motivul..."

Ușa de la baie se deschise încet, iar Hunt păși în dormitor cu un prosop alb legat de mijloc și cu unul în mână, frecându-și părul ud.

– Hei, zise ea, ridicându-se mai sus între perne și încercând să nu se mai uite la acel prosop așezat așa pe talia lui, care îi accentua părul negru din zona abdomenului și care o făcea să o ia razna.

– Hei! Te-ai trezit. Sper că nu din cauza mea.

– Nu, nu.

Ea îi zâmbi, sperând că părea calmă și degajată. Așa trebuia să pară, indiferent ce gândea el în acea dimineață.

– Bun. I-am contactat pe avocații lui Armstrong seara trecută. Mi-au lăsat un mesaj vocal în această dimineață și mi-au zis că se pot vedea cu noi. Aveam de gând să te mai las să dormi un pic, apoi m-am gândit că am putea lua micul-dejun și apoi să plecăm în LA.

Viața reală. Ea încă nu voia să se gândească la viața reală, dar nu mai avea cum să evite asta.

– Da, sună bine.

– Bine.

El aruncă prosopul din mână pe un scaun din colț și o privi cu atenție.

O tăcere stranie umplu camera, una care ei nu-i plăcea. Privi spre mâinile ei, încercând să se gândească la ceva matur. Înaintă către pat, iar ea simți fiori în pântec.

Încă nu știa ce credea el, însă în loc să se îmbrace și să-și culeagă hainele de pe podea ori să-i spună că și ea trebuia să se îmbrace, așa cum se aștepta o parte din ea, el puse un genunchi pe saltea, se înclină, întinzându-se pe burtă lângă ea, și o prinse de mână.

– M-am simțit bine aseară.

Ușurarea pe care o simțea în interiorul ei era mai dulce decât orice vin de vară.

– Și eu.

Ridicându-se în coate, îi prinse ambele mâini într-ale lui, jucându-se cu degetele ei. Era atât de sexy, adorabil și ușor nervos.

Și, Doamne, cât îi mai plăcea că era ușor neliniștit!

– Nu a fost ce m-am așteptat, bineînțeles.

Inima ei sări o bătaie. Oare fusese prea agresivă? Nu avea nici cea mai mică idee ce le plăcea bărbaților.

– Sper că nu te-am forțat să faci ceva ce nu voiai.

El râse și o privi, iar zâmbetul lui i se păru devastator de frumos și rămase fără respirație.

– Nu m-am referit la asta. Nu, mi-a plăcut clar ce a fost. M-a înnebunit, de fapt, și sigur mai vreau.

Oh, slavă Domnului!

El privi mâinile lor împreunate.

– Mă refeream la asta. Tu și eu. Cred că acum pot să-ți spun că am stat departe de tine pentru că...

Cum el nu continuă, ea își făcu curaj și spuse ceea ce gândea el:

– Pentru că asta complică lucrurile.

– Da.

El o privi.

– Le complică mult.

Simți valurile de fericire zburând din ea ca dintr-un balon dezumflat. Îi plăcuse tot ce îi spusese el, îi plăcea modul în care o atingea, dar știa că nu avea să-i placă deloc ce urma să-i spună.

– Fratele tău. Prietenul meu cel mai bun. Frații tăi. Familia ta.

Da. Asta era. Deja îi înșira motivele pentru care asta nu avea să se mai întâmple. Fusese prostuță să creadă că noaptea trecută fusese o idee bună.

– Dar știi ceva? Își trecu degetul mare peste încheieturile ei. Nu-mi pasă deloc ce cred părinții și frații tăi sau Alec despre asta.

Ea clipi, sigură că nu auzise bine.

– Ce ai zis?

El îi zâmbi în cel mai sexy mod.

– Am spus că nu-mi pasă ce cred ei. Și nu vreau să-ți pese nici ție. Știu că asta complică lucrurile cu familia ta într-un milion de moduri și, da, probabil Alec o să se enerveze teribil, dar nici unul din noi nu a plănuit asta. Iar de dimineață, când eram în duș, mă întrebam de ce ar conta dacă alții cred că am plănuit asta sau nu? Nu e vorba despre ei sau despre alții. E despre mine și tine. Și acum, după ce s-a întâmplat, abia aștept să o fac din nou.

– Da?

– Da. O strânse de mână entuziasmat. Da. Ce zici?

Fiecare fibră din trupul lui tremura de entuziasm.

– Și eu vreau. Zâmbind, ea se ridică dintre perne și se întinse către buzele lui. Cu siguranță vreau.

El o sărută, trăgând-o și mai mult în gura lui, în timp ce se rostogoli pe o parte, cuprinzând-o cu brațul și lipind-o de el. Când o sărută mai apăsat, ea îl împinse pe spate, urcându-se pe șoldurile lui, o parte din ea nevrând să creadă că noaptea trecută – și în dimineața aceea – chiar se întâmplase.

Retrăgându-se de pe buzele ei, el își așeză capul pe pernă și o privi.

– Mai este un lucru pentru care sunt ușor îngrijorat.

– Care?

Privirea ei alunecă de la buzele lui la barba scurtă, apoi la linia gâtului și la pieptul sexy. Dumnezeule, bărbatul ăsta era bine făcut! Și acum era întins în fața ei ca o ofrandă.

El îi dădu părul după ureche, făcând-o să se uite în ochii lui.

– Divorțul tău abia s-a finalizat.

Ea clipi, neștiind ce voia să spună.

– Și?

– Și... aseară ți-am spus că simt ceva pentru tine de vreo zece ani. Nu vreau să stric totul pentru că nu e momentul po...

Ea îl sărută. Se aruncă pe el și îl sărută apăsat. Iar când el suspină surprins, ea își trecu limba prin gura lui, gustându-l, dorindu-și mai mult din ce-i oferise noaptea trecută.

Mâinile lui se încleștară în părul ei, trăgând-o aproape ca să poată prelua controlul asupra sărutului. Pe sub prosop, erecția lui creștea, atingându-i pântecul, spunându-i că și el o voia.

Când rămase fără suflare – și ea la fel –, se retrase ca să-i vadă ochii.

– Nu e nimic pentru care să te îngrijorezi.

– Nu?

Îi plăcea la nebunie tonul lui plin de surprindere și de speranță.

– Nimic. Eu și Julian suntem separați de opt luni, dar se terminase cu el de peste un an. Adevărul este că nu ar fi trebuit să mă mărit cu el niciodată.

Privirea lui îi urmări părul care îi căzuse pe sân.

– Asta e bine.

Ea simțea că mai era ceva. Îl cercetă cu atenție.

– Ce mai e?

– De ce crezi că mai e ceva?

– Pentru că am petrecut zece ani urmărindu-te. Nu ești singurul care are tendințe dubioase.

El râse, iar acel sunet atât de ușor îi eliberă din tensiunea pe care o simțea în piept.

– O să-mi aduc aminte asta.

– Așa că spune-mi!

Zâmbetul îi pieri și deveni serios.

– Eu... eu nu sunt așa de grozav în relații. Le evit, ca să fiu sincer. Femeile mi-au spus în trecut că sunt încăpățânat, închis emoțional și fără capacitate de atașament – toate sunt adevărate. Și asta e o parte din motivele pentru care am stat departe de tine. Eu doar... El îi privi din nou părul, jucându-se cu o șuviță buclucașă. Nu mai vreau să te evit. Nu cred că mai pot. Dar nici nu vreau să stric asta.

Cuvintele lui o atingeau așa cum nu o mai făcuse ceva vreodată. Nu doar pentru că le spunea el, ci pentru că vorbea serios. Fostul ei soț nu dăduse doi bani pe relația lor.

– Uită-te la mine!

El o privi, iar în irisurile lui întunecate ea văzu dorință, emoții și foame. Tot ce simțea și ea. Și acea privire îi înfierbântă sângele, spunându-i că, indiferent ce avea să fie, asta – ei – nu era o greșeală pe care s-o regrete vreodată. Alunecând pe trupul lui, ea îi sărută pieptul, apoi se mișcă mai jos, arzător, aruncând sărutări umede pe mușchii abdomenului, fix deasupra prosopului.

– Dacă nu ai de gând să mă oprești acum, nu mai ai cum să strici ceva în momentul de față.

Sentimentul de ușurare îi umplu ochii, dar dispăru repede sub foamea crescândă și întunecată pe care o văzuse mai devreme în privirea lui.

– Cred că îmi place cum sună.

Ea știa că avea să-i placă. Întinzându-se după nodul de la șold, voia să se asigure că avea să-i placă mult mai mult decât noaptea trecută.

Toate emoțiile cu care se luptase Hunt cu o noapte în urmă dispărură când Kelsey se urcă pe el în acea dimineață, răsturnându-i lumea. Și nu era doar din cauza sexului – care fusese extraordinar. Ci era pentru că, în cele din urmă, erau în același ritm, pe aceeași lungime de undă. Amândoi erau pregătiți să vadă unde avea să ducă această legătură.

El o privi cu coada ochiului în timp ce păşeau în liftul modernelor birouri de avocatură din Beverly Hills. Kelsey apăsă pe butonul care urma să îi ducă la ultimul etaj. Spre deosebire de el, ea era cea neliniștită acum. Își putea da seama din modul în care se juca cu bluza și își netezea pantalonii. Dar era încrezător că aceste emoții nu aveau legătură cu el și mai credea – mai ales după noaptea trecută – că doar el o putea calma.

De îndată ce ușile se închiseră, el o prinse de mână și o trase spre el. Ea îl privi surprinsă, apoi privi către mâinile lor și apoi spre chipul lui.

– Ce fa...

El o sărută, lipind-o de peretele ușii din lift. Ea suspină uimită, se încordă, dar apoi, când el îi atinse limba, se înmuie în brațele lui, gemând și cuprinzându-l de mijloc.

Dumnezeule, era înnebunit după gustul ei! Adora să o vadă topindu-se în brațele lui. Și nu se putu abține să nu se simtă victorios când tensiunea din umerii ei ceda, totul datorită lui.

Când ea rămase fără suflare, iar el era gata să apese pe butonul „Stop" și să amețească amândoi complet, se retrase ușor și o privi. Ea clipi cu ochii ei dulci și căprui, înainte de a se întinde către buzele lui și de a-i șterge rujul din colțul gurii.

– Da, punct ochit, punct lovit, domnule O'Donnell.

El rânji, încântat că ea înțelesese exact ce făcuse.

– E doar o întâlnire. O sărută pe vârful nasului, apoi făcu un pas în spate ca ea să-și așeze bluza. Nu o să se întâmple nimic rău.

Ea îi rânji, apoi se concentră asupra ușilor argintii.

– Da, faimoasele cuvinte ale oamenilor care dau colțul.

– Kels...

– Sunt bine. Își așeză din nou părul. Chiar sunt bine, dar mă bucur mult că ești aici cu mine. Trase aer în piept. Promit să nu mă îndepărtez prea tare, în orice caz.

El simți o împunsătură în piept când o văzu îndreptându-și umerii și coloana și concentrându-și privirea. Ceva pentru care nu era pregătit.

Știa că ea se considera slabă, dar nu era. Nu din cauza lucrurilor prin care trecuse toată viața, supraviețuind, așa cum îi spusese și noaptea trecută, ci pentru că nu lăsa nimic să o țină în loc. Fusese respinsă de nenumărate ori. Eșuase de mai multe ori decât învinsese. Iar acum o persoană, un necunoscut, voia să-i facă rău, dar ei încă nu știau cine era acea persoană sau dacă era cu adevărat o amenințare. Dar ea nu se îndârjise din cauza asta. Nu se închisese emoțional, așa cum făcuse el ani întregi. Nu lăsa trecutul să-i dicteze viitorul, așa cum făcuse el în fiecare zi blestemată. Ea risca, mergea înainte, își trăia viața după propriile reguli, fără să dea socoteală altora, așa cum ar fi trebuit să facă și el.

– Kelsey. Degetele lui le atinseseră pe ale ei.

Ea îi aruncă privirea cea mai dulce pe care o văzuse el vreodată.

– Da?

Îi rămăseseră cuvintele în gât. Cuvinte pe care nu era gata să le spună, dar pe care nu le mai putea împiedica să se formeze în mintea lui. Nu era doar atras de ea. Se îndrăgostea. Cel mai probabil era de mult timp îndrăgostit, doar că fusese prea prost ca să-și dea seama. Și acum nu știa ce naiba să facă cu certitudinea asta pentru

că brusc era ca și cum plămânii nu-i mai funcționau și ca și cum o mie de pumnale îl înțepau din toate părțile.

Liftul se opri, iar ușile se deschiseră. Kelsey scoase capul pe hol, uitându-se către birourile de avocatură. Își îndreptă umerii și îi eliberă mâna.

– E timpul pentru acțiune. Haide! Hai să terminăm cu asta!

I se părea că avea mintea în ceață, ca și cum plutea în timp ce o urmări ieșind din lift și traversând holul imaculat către recepția înaltă și elegantă din partea îndepărtată. O recepționeră așezată în fața unei cascade care izvora dintr-un perete pe care erau înșirate cuvintele Lange, Hanson & Asociații ridică privirea și zâmbi.

Inima lui Hunt bătea cu putere de când ieșise din lift, urmărind-o pe Kelsey vorbind silențios cu recepționera. Nu auzi nimic. Tot ce auzea erau pulsul rapid al inimii și o voce undeva în spate care îi spunea că se juca cu focul. Să-i placă de ea și să o iubească erau două lucruri diferite. Să-i placă de ea era ceva încă sigur. Să o iubească îl făcea extrem de vulnerabil. Iar pe ea o transforma într-o slăbiciune pe care nu avea cum să o apere complet niciodată.

Înghiți cu greu în sec, încremenind în mijlocul holului, și își vârî mâinile în buzunarele blugilor. Da, siguranța era afacerea lui și, da, era încrezător că putea să o protejeze de oricine o hărțuia, dar în același timp nu fusese în stare să oprească tot ce i se întâmplase mamei lui. Tatăl lui nu putuse să oprească asta. Nimeni nu putuse. Indiferent ce ar fi făcut, el nu o putea proteja pe Kelsey de toate pericolele – și erau o groază actualmente. Ceea ce însemna că, la un moment dat, avea să o piardă, indiferent ce făcea și cât de mult o iubea. Și deja știa că asta avea să-l distrugă. Știa deja că acest gând îi făcea o gaură fix în mijlocul pieptului. Doar că nu știa dacă avea să supraviețuiască într-un an, cinci ani sau

douăzeci de ani de acum înainte dacă avea să-și permită să se îndrăgostească de ea așa cum era pe cale să o facă.

– Da, îi zise Kelsey recepționerei. La ora 14.00.

Zgomotele de pași erau aproape, iar Hunt clipi, concentrându-se asupra părului mătăsos și blond al lui Kelsey și a chipului ei superb.

– O să dureze câteva minute, îi zise Kelsey. E într-o întâlnire acum. Se încruntă, privind în spate către secretară, apoi se uită din nou la el. Secretara m-a analizat din cap până în picioare, de parcă aveam un calamar uriaș prins de vârful nasului. Nu am ceva pe față, nu?

Emoțiile îi blocară gâtul. Incapabil să vorbească, fără să-i mai pese cine îi vedea, o cuprinse cu ambele brațe de umeri, o trase aproape și o sărută.

Ea se încordă, apoi se relaxă așa cum făcea întotdeauna când o săruta, iar el se înfruptă din asta. Se pierdu. O sărută cu fiecare fibră din trup, nedorindu-și să-i mai dea drumul, temându-se în același timp că brusc nu mai avea încredere în el. Voia asta. O voia pe ea. Înspăimântat că, dacă nu o elibera curând, dacă împingea această relație în ceva mai mult și se întâmpla ceva rău, care să-l sperie, avea să se retragă complet. Și asta nu doar că ar fi rănit-o, ci ar fi amplificat toată respingerea cu care știa deja că ea se lupta și ar fi zdruncinat baza solidă pe care se chinuia să o mențină.

Când în cele din urmă o eliberă, ea îl privi cu ochi încrezători, dulci, moi, care îl făcură să simtă și mai tare acel nod în gât. Dumnezeule, nu voia să o rănească! S-ar fi detestat pentru eternitate dacă ar fi ajuns să o rănească.

– Pentru ce a fost asta? îl întrebă ea.

El nu avea nici un răspuns. Efectiv nu putea să vorbească. Tot ce voia era să o sărute din nou și să o strângă până când era forțat să-i dea drumul.

- Hunt? Kelsey ridică din sprâncene. Ești bine? Ridicând mâna de pe mijlocul lui, își puse palma pe fruntea lui. Ești cam palid. Ești bolnav?

El închise ochii, bucurându-se de căldura palmei ei. „Nu, nu sunt bolnav." Trase aer în piept, încercând să-și calmeze pulsul. „M-am îndrăgostit până peste cap de tine și habar nu am ce naiba *să fac*."

- Doamnă McClane? se auzi o voce în stânga lui.

În fața lui, Kelsey își luă mâna de pe fruntea lui și zise:

- Da?

- Dumnezeule!

Se auziră mai mulți pași, apoi se opriră. Și într-o clipă de tăcere, una în care el își auzi inima bătând din nou, Hunt se forță să deschidă ochii și clipi, căutând persoana care îi atrăsese atenția lui Kelsey.

Un bărbat de vreo 60 de ani, cărunt, mic și îndesat se holba la ea.

- Nu-mi vine să cred. Asemănarea este incredibilă!

Kelsey se uită neliniștită la Hunt, trezindu-l din reveria de emoții și făcându-l să-și aducă aminte motivul pentru care veniseră acolo. Îndreptându-și spatele, își drese glasul, sperând să scape din transa în care se părea că intrase. Bărbatul scutură scurt din cap și întinse mâna.

- Îmi cer scuze. Mi-am uitat complet manierele. Eu sunt Charles Lange. E o plăcere să vă cunosc.

- Mulțumim. Eu sunt Kelsey McClane. Acesta este Hunter O'Donnell. Cred că el a vorbit mai devreme cu asistenta dumneavoastră, la telefon.

- Da, da, desigur. Charles Lange îi strânse mâna lui Hunt, apoi întinse brațul, indicându-le ușa deschisă a biroului. Pe aici, vă rog! În timp ce Kelsey și Hunt se îndreptau în acea direcție, Lange îi zise secretarei: Să-mi rețiii toate apelurile pentru următoarele două ore. Nu trebuie să fim deloc deranjați decât dacă e vorba de știi tu cine. Și trimite-l imediat pe David!

- Da, domnule Lange.

Hunt o urmă pe Kelsey în birou, dar nu rată privirea neliniștită pe care i-o aruncă. Toate acele emoții îl îndemnau să o ia de mână ca să o asigure că totul avea să fie bine.

Totuși, rezistă tentației. Nu pentru că nu era disperat să o atingă, ci pentru că nu avea încredere în el în acel moment. Risca să-și scoată toate emoțiile la suprafață și nu era sigur ce putea declanșa. Oricât de mult își dorea să atingă orice parte din ea, nu voia să intre din nou în acea stare de ceață și să facă vreun lucru prostesc care ar fi făcut-o să se rușineze în fața acestor avocați, cum ar fi fost să o sărute și să nu-i mai dea drumul.

Așa că se mulțumi să-și pună o mână pe spatele ei subțire în timp ce trecu peste pragul ușii în fața lui. Apoi își dori să fie singuri ca să o dezbrace de acei pantaloni mulați, să o arunce pe acel birou și să o devoreze cu gura până când gustul ei avea să-i incendieze mintea, alungându-i toate prostiile din minte.

Lange închise ușa biroului și porni către o zonă de relaxare din partea stângă, unde erau două canapele separate de o măsuță de cafea.

– Vă rog să luați loc! Pot să vă servesc cu ceva?

Hunt clătină din cap, așezându-se pe canapeaua îndreptată către un perete de ferestre, de unde se vedeau clădirile impozante din LA. Așezându-se lângă el, Kelsey zise:

– Nu, mulțumim.

Suspinând, Lange se așeză în fața lor, desfăcându-și sacoul. Punându-și picior peste picior cu pantofii lui Armani, se lăsă pe spate și zâmbi, clătinând din cap.

– E chiar uimitor. Când secretara mea, Melanie, mi-a zis că vreți să ne vedem astăzi, am crezut că am dat iar peste o fundătură. V-am căutat online, doamnă McClane. Fotografiile nu vă fac cinste.

Kelsey încremeni. Era o mișcare subtilă, dar acum, când creierul lui Hunt mergea din nou, o simți repede.

– Mulțumesc, zise ea, neștiind ce să creadă despre acel comentariu.

– Un incident teribil în Portland. La știri au spus că ați fost prinsă între dărâmături. Cum vă simțiți?

Kelsey se uită neliniștită către Hunt înainte de a se concentra din nou asupra lui Lange.

– Bine. Un pic înțepenită, dar putea fi mult mai rău. Mă consider norocoasă.

– Așa și trebuie.

– Amândoi am fost.

De data aceasta, când Kelsey se uită la Hunt, Lange observă. Îl privi și pe Hunt.

– Și dumneavoastră ați fost acolo?

– Da, e o poveste lungă. Și una pe care nu avea chef să o povestească acum. Putea să citească valul de întrebări din ochii lui Lange, dar Hunt le înăbuși pe toate, continuând: Apreciem că ne-ați primit astăzi. Suntem aici pentru că de fapt căutăm să aflăm dacă este vreo legătură între clienta dumneavoastră, Vivienne Armstrong, și un bărbat pe nume Graham Fost...

Se deschise o ușă din partea îndepărtată a biroului și intră un bărbat de vreo 50 de ani. Avea părul negru, cărunt la tâmple. Intră în cameră cu un dosar în mână.

– Îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați. Eu... Se opri când Kelsey privi în direcția lui. Dumnezeule!

Lange chicoti și se ridică în picioare.

– Nu sunt singurul impresionat de asemănare. Doamnă McClane, domnule O'Donnell, acesta este asociatul meu, David Hanson.

Kelsey și Hunt se ridicară în picioare și dădură mâna cu bărbatul. Cum el doar continuă să se holbeze așa cum o făcuse Lange mai devreme, Kelsey se întoarse către Hunt și îșI dădu ochii peste cap. Iar acea reacție potoli un pic din tensiunea pe care o simțea Hunt. Suficient de mult încât să întindă mâna către mâna ei fără a-și pierde controlul.

Hanson se așează lângă Lange pe canapeaua din față și deschise dosarul, așezându-l pe masă.

– Îmi cer scuze. V-am văzut poza online mai devreme, doar că în realitate este mult mai evident.

Lange se așează din nou picior peste picior, lăsându-se pe spate în canapea și zâmbind ca o pisică care tocmai înghițise un canar.

– E incredibil, nu? Aproape că nici nu mai avem nevoie să-i știm trecutul pentru a suna la laborator.

– La laborator? clipi Kelsey.

– E o chestie de rutină, draga mea. Lange făcu un semn cu mâna. Am avut, de-a lungul timpului, mai multe femei care au pretins că ar fi fost fiica pierdută a lui Vivienne, mai ales de când s-au publicat memoriile ei. Și după moartea ei, îți poți imagina câte oportuniste au apărut din neant, în căutare de faimă și de avere.

– Eu nu caut nici faimă și nici avere, credeți-mă! Vreau doar niște informații.

– Ceea ce te face și mai misterioasă în ochii noștri, zise Hanson. Și deja ești o femeie de succes cu afacerea în domeniul designului.

Kelsey privi către Hunt. Își făcuseră temele. Lange își întinse picioarele pe podea.

– Haideți să începem cu începutul și să ne spuneți cum ați ajuns astăzi la noi!

Să înceapă cu începutul era ceva logic, așa că Hunt le explică faptul că investigația lor privind mesajele pe care le primise Kelsey îi adusese în California, în căutarea lui Graham Foster.

Lange și Hanson nu spuneau mare lucru, doar ascultau cu atenție în timp ce el și Kelsey le spuneau povestea lor. La un moment dat, Lange se ridică în picioare și luă un pix și un carnețel, luând notițe în timp ce ei vorbeau, dar, în afară de a încuviința din cap, nu-i întrerupseră și nici nu puseră întrebări. Nu până când Hunt zise:

– Și asta ne-a adus aici.

– Iertați-mă dacă aceasta este o întrebare insensibilă, având în vedere circumstanțele. Hanson își scoase ochelarii și își frecă nasul înainte de a-i așeza înapoi. Ați văzut vreo fotografie cu domnul Foster, doamnă McClane?

– Da. Poliția mi-a arătat una când m-a interogat.

– Și l-ați recunoscut?

– Deloc. Nu l-am întâlnit niciodată.

– Polițiștii l-au dat în urmărire, zise Hunt, dar încă nu au vești despre locul unde poate fi.

Lange notă ceva din nou.

– O să sunăm și noi ca să vedem ce putem afla. O privi pe Kelsey. Biografia pe care ați publicat-o pentru afacerea dumneavoastră spune că ați fost adoptată.

– Am fost.

– Povestiți-ne despre asta! Câți ani aveați? Aveți vreo amintire despre mama dumneavoastră naturală?

Kelsey îl privi scurt pe Hunt. Știind că era neliniștită, el o strânse de mână, deși știa că nu avea nevoie de asta. Era foarte puternică, fie că ea credea asta, fie nu.

– Mă tem că nu sunt chiar atât de multe de spus. Nu-mi aduc aminte de mama mea biologică. Nu aveam nici măcar doi ani când am fost dată la casa de copii. Din ce mi-au spus părinții mei, familia McClane, clarifică ea când avocatul începu să ia din nou notițe, asta s-a întâmplat undeva prin sudul Oregonului. Klamath Falls, cred. Am fost relocată de mai multe ori. Până la vârsta de opt ani trecusem deja prin trei familii și locuiam în Ashland. Dar urma să fiu mutată la altă familie.

– Și de ce se întâmpla asta? întrebă Hanson.

– Pentru că eram foarte dificilă. Nu cred că știa cineva motivele la acea vreme. Eram foarte mică pentru vârsta mea, dar eram și foarte introvertită comparativ cu ceilalți copii de seama mea. Am avut probleme în a mă exprima. Când mă enervam, aveam ieșiri oribile și probleme în a-mi controla reacțiile. Nu înțelegeam

întotdeauna relația dintre cauză și efect, ceea ce mă împiedica să mă încadrez în familiile adoptive.

– Dar, în cele din urmă, ați fost adoptată, zise Lange. De familia McClane. Cum s-a întâmplat?

Kelsey se foi în scaun, stânjenită, dar continuă:

– În anul în care am împlinit opt ani, în Oregon a fost acea primăvară foarte ploioasă. Poate că vă amintiți de la știri. Râurile din partea de sud a statului crescuseră foarte mult din cauza ploilor care nu se mai opreau și erau atâtea pagube, încât guvernatorul a declarat stare de urgență. Hannah McClane, mama mea, este doctor la Urgențe în Portland. Ea s-a oferit să ajute pe timpul dezastrului. Casa în care eu locuiam la acea vreme era în zona de evacuare, iar familia mea de atunci a fost relocată la un adăpost. Hannah era tot la adăpost, oferind sprijin medical când noi eram acolo. Nu am înțeles la acea vreme, dar asistenta mea socială era acolo în acea zi, certându-se cu mama mea adoptivă pentru că nu mai voia să mă țină, iar Hannah le-a auzit. A venit, s-a așezat lângă mine și mi-a vorbit un pic, apoi a mers și a discutat cu ele. Totul s-a întâmplat foarte repede. Tot ce știu e că în clipa următoare mă duceam acasă cu Hannah și Michael McClane.

– Un pic neortodox, zise Lange.

– Foarte.

Kelsey pufni.

– Cei din familia McClane sunt așa. Mai am trei frați mai mari, toți adoptați când aveau 12 sau 13 ani și un frate mai mic, tot adoptat, care încă e în liceu. Fiecare dintre noi are un trecut întunecat, dur, dar familia McClane ne-a dat o șansă de a avea un cămin și o familie adevărată și cumva, nu știu cum, totul a funcționat. Nu ar fi trebuit. Ea zâmbi. Dar așa a fost.

– Pare desprins dintr-un scenariu de film.

Hanson îi aruncă o privire dură lui Lange, apoi privi înapoi către Kelsey.

– Poate. Expresia ei deveni și mai serioasă. Dar nu a fost totul numai din lapte și miere. A fost multă muncă. Am avut noroc. Părinții mei sunt medici. Datorită lor am ajuns unde sunt acum. Nu am fost niciodată diagnosticată oficial pentru că nu m-a examinat nimeni când m-am născut, dar ambii mei părinți suspectează că întârzierile mele de dezvoltare sunt legate de sindromul alcoolic fetal, o formă mai ușoară, sau, având în vedere că nu am avut anomalii faciale ca alți copii diagnosticați cu tulburare alcoolică fetală, aș putea spune că am avut tulburare de neurodezvoltare legată de alcool. Oricum i-ați spune, problemele mele au fost legate de alcoolismul mamei biologice. Iar dacă familia McClane nu m-ar fi adoptat, nu m-ar fi dus la terapie și nu mi-ar fi oferit ajutorul de care aveam nevoie, probabil aș fi trăit pe străzi, chinuindu-mă să-mi găsesc și să-mi mențin un job.

Lange se întunecă la față.

– O să presupun că din acest motiv nu v-ați căutat niciodată mama naturală.

– Ați ghicit. Nu mă aștept să credeți asta, dar nu sunt aici pentru publicitate, faimă sau bani. Nu-mi pasă de aceste lucruri. Sunt aici doar pentru că vreau să aflu cine este Graham Foster și ce legătură are cu mine. Doar atât.

Tăcerea umplu camera. Cei doi avocați se priviră reciproc și discutară ceva în limbajul lor tipic, greu de înțeles pentru ceilalți. Câteva secunde mai târziu, Lange suspină și puse caietelul pe masa din fața lui.

– Graham Foster a fost iubitul din liceu al lui Vivienne. Era cu câțiva ani mai mare decât ea. Au tot ieșit împreună, s-au despărțit și iar au fost împreună vreo trei ani, când ea era adolescentă în Klamath Falls. Și au locuit împreună aproximativ șase luni după ce a terminat ea liceul.

Kelsey se albi la față.

– Sunteți siguri că era Foster? Numele lui nu era în memoriile ei.

– Nu, nu era, zise Hanson. Și sunt sigur. Ea nu a inclus numele în carte intenționat. Nu s-au despărțit tocmai amiabil. Foster nu a fost deloc bucuros când ea a plecat la Hollywood. I-a spus că nu avea să reușească niciodată ca actriță. Cred că o parte din ea l-a urât pentru asta. În același timp, asta a motivat-o să-i arate că se înșela. Din păcate, el nu a iertat-o niciodată.

– Foster obișnuia să o hărțuiască, continuă Lange. S-a mutat în LA exact după ce ea a dat lovitura cu un film și a încercat să forțeze împăcarea. Vivienne nu mai era interesată. Foster nu a ascultat-o, iar de-a lungul anilor, Vivienne a avut mai multe ordine de restricție împotriva lui, în speranța că avea să o lase în pace. El insista că erau destinați să fie împreună. Nu a fost niciodată violent, dar era instabil emoțional, iar de două ori a fost internat pentru evaluări psihiatrice. În ultimii cinci ani din viața lui Vivienne, Foster a fost în mare parte tăcut. I-a trimis câte o scrisoare din când în când, dar nu a mai încercat să o vadă.

Kelsey se întinse spre mâna lui Hunt pe canapea, strângând-o puternic.

– A scris în carte că fata pe care încerca să o găsească de mult timp era dintr-o altă relație. Este adevărat? Sau e o minciună?

– Nu, e adevărat, răspunse Lange.

Kelsey eliberă mâna lui Hunt.

– Fiica lui Vivienne s-a născut la aproape trei ani după ce s-a mutat în LA, continuă Lange. Vivienne a avut o relație scurtă cu un bărbat care s-a mutat în complexul ei de apartamente pentru scurt timp, când se separase de soția lui. Nu a durat mult, și din câte știm, a plecat din viața lui Vivienne destul de repede. Dar Graham Foster sigur nu este tatăl fetei.

Kelsey răsuflă ușurată și îl văzu pe Hunt rânjind. Deși el voia să se simtă la fel de eliberat ca ea, nu putea. Nu încă. Concentrându-se asupra avocaților, zise:

– Și despre moartea lui Armstrong ce știți? Îmi aduc aminte că într-un tabloid scria că nu a fost tocmai supradoză.

Ambii avocați încremeniră. Era pentru prima dată când Hunt îi vedea tresărind. Nici când o văzuseră pe Kelsey pentru prima dată nu păruseră atât de deranjați ca acum. Hanson își așeză ochelarii, apoi privi de-a lungul mesei.

– Ce vorbim în această cameră nu are voie să ajungă nicăieri, clar?

Hunt și Kelsey schimbară câteva priviri, apoi încuviințară către avocați.

Hanson trase aer în piept.

– Eu cred...

– Noi credem, îl întrerupse Lange, aruncându-i o privire.

– Noi credem, se corectă Hanson, încuviințând, că Vivienne a fost ucisă. Nu am putut să demonstrăm asta, dar am angajat un detectiv particular care investighează crima. În ultimele șase luni de la moartea lui Vivienne, a adunat informații.

– Nu e nici un secret că Vivienne a avut o problemă cu alcoolul. Lange se aplecă în față, așezându-și coatele pe genunchi. Dependența ei a fost foarte bine documentată în mass-media. Îi plăcea vinul și îi plăcea să arate că se bucura de vin. Vivienne era o stea de cinema din vechiul Hollywood. Noi glumim des și spunem că ea ar fi trebuit să lucreze prin anii '30 sau '40 de fapt, nu în zilele noastre. Dar nu a fost niciodată un fan înrăit al alcoolurilor tari și nu a luat niciodată droguri recreaționale.

Hanson se foi în scaun.

– Când menajera ei a descoperit-o moartă în casă, amândoi am avut suspiciuni. Autopsia oficială a zis că au găsit un cocktail de medicamente pentru durere și de somn în sângele ei. Dar nici o pastilă din aceea nu se potrivea cu ce știam despre Vivienne. După toți anii

în care lucrasem împreună, nu doar la afacerile ei cu filme, dar și la cele personale, nici unul din noi nu s-a putut mulțumi cu povestea pe care mass-media a spus-o despre moartea lui Vivienne, catalogată drept supradoză accidentală.

Hunt îi privi pe cei doi bărbați.

– Și aveți o teorie despre cine a ucis-o, evident. Altfel nu ați fi angajat un detectiv particular să caute dovezi.

Cei doi bărbați schimbară din nou priviri, apoi Lange continuă:

– Noi am crezut mereu că a fost Foster. Faptul că a devenit tăcut de-a lungul anilor ne-a îngrijorat. Nu era deloc tipic pentru el.

Hanson suspină, sprijinindu-se în scaun.

– Doar câțiva oameni știu asta. Vivienne a păstrat foarte bine secretul. Dar ea s-a căsătorit cu Foster, civil, după ce a terminat liceul. Avea doar 17 ani atunci și a mințit cu privire la vârsta ei. Nu am știut de căsătorie până la moartea ei, când Foster a cerut Curții să-i dea jumătate din proprietatea ei. California este un stat unde proprietatea la comun este ceva obișnuit și cum ei nu au fost niciodată separați legal sau divorțați, asta a pornit o întreagă furtună, după cum vă puteți imagina. Bunurile ei sunt prinse în tot soiul de dispute legale până când Curtea va da o decizie asupra legalității căsătoriei.

Hunt simți fiori pe șira spinării. Asta îl stimula pe Foster.

– Foster e instabil, zise Hanson, uitându-se către Kelsey. E de multă vreme așa. Noi credem că până la urmă Curtea nu va da verdict în favoarea lui, dar vrem să știi tot ce se întâmplă. Știu că nu e de mare ajutor, dar dacă ce ne-ai spus e adevărat, că memoriile lui Vivienne au fost găsite nu departe de poza ta, atunci eu cred că el deja știe că ești fata ei și nu e fericit deloc că ești vie.

Kelsey încremeni, iar de această dată Hunt nu ezită să se întindă după mâna ei. Îi strânse degetele cu posesivitate și continuă hotărât:

– Nu o să ajungă la ea. Aveți vreo idee unde ar fi putut să se ducă?

– Nu, zise Hanson respirând greoi. Singura persoană care s-ar putea să știe – sau nu – e fiul lui.

– Are un fiu? întrebă Kelsey.

Hanson încuviință.

– E doar cu câțiva ani mai mare decât tine. Dintr-o relație anterioară. Lucrează pentru o companie IT din San Francisco. El și tatăl lui au avut o relație dificilă toată viața, dar oricând am avut probleme cu Foster, care o hărțuia pe Vivienne, a fost mereu dispus să ne ajute să-l mai potolim. În ciuda tuturor greșelilor lui, Vivienne nu a vrut niciodată ca Foster să fie arestat. A vrut doar să o lase în pace.

Hunt privi către Kelsey.

– Cred că trebuie să vorbim cu el.

Ea încuviință. Hunt se uită din nou către avocați.

– Și cum rămâne cu bărbatul despre care a scris Vivienne în memoriile ei? Tatăl copilului? Știți pe unde e?

Lange clătină din cap.

– Ea nu ne-a zis niciodată cine era.

– Este cineva care ar putea ști?

Kelsey îi aruncă o privire pe care el n-o rată, de genul „ce naiba faci?", avertizându-l.

Hanson își trecu degetul mare peste buze, gânditor.

– Singura persoană care s-ar putea să știe e prietena ei cea mai bună, Catarina Brunelli.

– Actrița? întrebă Hunt, iar Hanson încuviință.

– Vivienne și Cat au intrat în lumea divertismentului în același timp. Au avut o prietenie lungă.

– Am impresia că am citit undeva că nu se puteau suporta, îi întrerupse Kelsey.

Hanson îi făcu semn cu mâna.

– Oh, au avut suișuri și coborâșuri, dar majoritatea certurilor pe care le-au avut de-a lungul anilor au pornit de la roluri. Primeau des aceleași roluri, pentru că, din păcate, după o anumită vârstă femeile din industrie sunt asmuțite unele împotriva altora. Îl privi pe Hunt. O pot ruga pe secretara mea să dea un telefon, să vedem dacă v-ar putea primi în această după-amiază. Sunt sigur că o să-i facă plăcere să discute cu voi.

– Da, cred că ne-ar plăcea și nouă. Când văzu privirea confuză a lui Kelsey cu coada ochiului, adăugă mai încet: S-ar putea să ne poată da informații pe care ei nu le au.

Ea nu păru tocmai încântată de idee, dar nici nu comentă. Lange scrijeli un nume și un număr de telefon pe o bucată de hârtie, o rupse și i-o înmână peste masă lui Hunt.

– Acesta este numărul lui Trey Foster. Privind-o pe Kelsey, adăugă: Vestea bună e că ești în siguranță acum.

Da, asta era vestea bună. Hunt vârî bucata de hârtie în buzunar. Dar pentru cât timp? Al doilea mesaj pe care Kelsey îl primise arăta clar că Foster nu era gata să renunțe la răzbunare, nu încă. Și până când nu avea să știe mai multe, Hunt era sigur că nu avea să se mai poată relaxa.

– Domnule Lange?

Sună interfonul de pe biroul lui Lange – la celălalt capăt era secretara.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, dar cei de la laborator sunt aici.

– Minunat.

Lange se ridică, traversă către biroul lui, unde apăsă pe un buton și zise:

– Trimite-i înăuntru! Apoi o privi pe Kelsey, care tocmai se ridica. După ce ți-am citit biografia, am sunat la laborator și le-am zis să vină aici ca să ia o mostră pentru

ADN. E de rutină, vă asigur. Doar niște salivă și posibilitatea de a lua niște sânge.

Ea era vădit neliniștită.

– Spuneți că...

– Se prea poate. Da. Tot ce ne-ați spus astăzi coincide cu ce știm despre fiica lui Vivienne, totul până la date și locuri.

Hunt i se alătură și îi puse o mână pe spate. Ea se mută ușor către el.

– Proprietatea lui Vivienne e destul de mare.

Hanson se așeză în stânga lui Lange în timp ce ușile duble se deschiseră, iar doi tehnicieni de laborator își făcură apariția în cameră, cărând instrumente medicale.

– O tot căutăm pe fiica ei de când a murit.

– Dar eu... murmură Kelsey înghițind în sec. Eu nu știu dacă sunt acea fiică.

– Nu încă, rânji Lange. Dar în curând vom ști. Rezultatele de laborator vin în cam două sau trei zile. Dacă se întorc așa cum ne așteptăm, viața ta e pe cale să se schimbe. În bine.

– Oh, dar eu nu vreau să aflu dacă sunt...

– E ceva de rutină, zise Hanson, împingând-o cu delicatețe către tehnicienii de la masă. Promit!

Șovăiala din vocea lui Kelsey îl făcu pe Hunt să devină protector.

– Chiar trebuie să facem asta astăzi? A trecut prin destule recent și...

– Cu cât aflăm adevărul mai repede, cu atât o să fie mai bine pentru toată lumea, interveni Lange, punându-se între Hunt și Kelsey, ca Hunt să nu poată opri testul. Sunt multe probleme legate de proprietate care trebuie rezolvate. Aveți încredere în mine! Îl bătu pe Hunt pe braț într-un mod care nu-l ajută deloc să uite de stres. O să fie totul mai bine când o să avem rezultatele.

Hunt nu era așa de sigur. Iar îngrijorarea de pe fața lui Kelsey îi strânse inima, dar nu din motivele pe care

le presupunea ea. Nu pentru că se temea că lumea ei avea să se schimbe în bine sau în rău, ci pentru că în acel moment înțelese că era în stare să facă orice pentru ea, orice pentru a o proteja. De mama moartă de mult, de fostul soț nemulțumit, de nebunul care o urmărea, de orice.

Era în stare să o protejeze și de el însuși dacă era nevoie.

capitolul 15

Kelsey se holba la tabloul gigantic reprezentând o vie din Toscana care acoperea un perete întreg în livingul Catarinei Brunelli, în timp ce ea și Hunt așteptau ca actrița să li se alăture. Kelsey nu era sigură cum ajunseseră în această vilă din Beverly Hills, care era mai mult un palat, dar abia aștepta ca Hunt să pună ce întrebări voia, ca amândoi să se care naibii de acolo.

Din cealaltă parte a camerei se auzi ecoul unui șuierat, venea din locul în care Hunt stătea cu mâinile în buzunare, cercetând alt tablou la fel de elaborat, care trebuia să fi costat o avere.

– Pare că e un adevărat colecționar de artă.

Îi primise servitoarea, apoi îi lăsase singuri în această cameră în care mobila era albă cu auriu. Așteptau deja de cel puțin cincisprezece minute, iar Kelsey începea să-și piardă răbdarea. Suspinând, se întoarse către el, simțindu-se din ce în ce mai inconfortabil.

El o privi cu îngrijorare, apoi se îndreptă către ea.

– Hei! Ești bine?

– Nu chiar. De ce suntem aici?

El scoase mâinile din buzunare, întinzându-se după brațele ei, și începu să-i maseze mușchii încordați. Când ea înclină capul și se încruntă, el zâmbi.

– Ea a cunoscut-o personal pe Vivienne. Într-un mod în care avocații nu au cum să o știe. S-ar putea

să ne poată oferi mai multe informații despre relația lui Vivienne cu Foster.

– Doar că Vivienne nu o cunoștea pe Catarina când a fost cu Foster.

– Exact, de aceea e cu atât mai important să aflăm ce a zis despre Foster de-a lungul anilor. Se întunecă la față. Și să aflăm cine a fost celălalt tip.

Ea încremeni. Iată adevăratul motiv pentru care el insistase să vină!

– Nu-mi pasă cine e.

– Ești sigură?

– Da, sunt. Se smuci din strânsoarea lui, dorindu-și să nu fie atinsă. Nu e implicat în ce se întâmplă acum, și eu nu am nici un interes să-l găsesc.

– Kels...

Ea își feri mâna când el se întinse după ea, probabil dându-și seama că se comporta irațional, dar neputându-se abține.

– Indiferent ce spun acele rezultate, Vivienne Armstrong nu este familia mea. Acest bărbat însurat cu care ea a avut o aventură acum mai bine de douăzeci și opt de ani nu este familia mea. Familia mea zboară din Florida încoace în timp ce noi vorbim. Ei sunt singura familie pe care o știu și singura familie pe care vreau să o știu. Și nu cred că ar trebui să-ți explic asta.

– Bine. El o privi cu blândețe, iar de această dată, când el se întinse după mâna ei, ea nu se mai retrase pentru că citise în privirea lui că înțelesese. Ai dreptate. Îmi pare rău. Nu am gândit din această perspectivă. M-am gândit doar la...

– Răspunsuri. Da, știu, înțeleg asta.

El își coborî umerii, spăsit.

– Eu doar încerc să te ajut. Dar dacă vrei să plecăm, spune-mi! O ștergem imediat și pornim către Palm Desert.

Ea clătină din cap și se încruntă, știind că, dacă pleca acum, ar fi părut o lașă.

– Deja suntem aici. Putem să stăm.

El se întinse și după cealaltă mână a lui Kelsey.

– Ești sigură?

Ea încuviință.

– Dar, indiferent cine e acest bărbat, nu-l vom vizita.

– Prea bine. El își înclină capul, arătând mult prea sexy pentru binele lui. Știi că ești grozavă, nu?

Ea își dădu ochii peste cap.

– De ce? Pentru că tocmai am avut o izbucnire copilărească?

El își puse un braț pe umerii ei și o sărută pe tâmple.

– Nu, pentru că ești suficient de deșteaptă pentru a-ți ști limitele. Ar fi trebuit să fiu mai atent la felul în care ai gestionat toată situația în loc să mă concentrez la ceea ce voiam eu să aflu.

Ea închise ochii și trase aer în piept, inspirând mirosul lui familiar de citrice și piele, dorindu-și ca acel comentariu să nu o facă să pară atât de slabă. Dar o făcea. Și nu știa ce să creadă despre asta sau ce să facă.

Dinspre arcadă, în spatele lui Kelsey, se auzi sunetul unor tocuri lovind podeaua de lemn, urmat de vocea tăioasă a unei femei.

– Și vreau lista finalizată pe biroul meu în această seară. Nu avem mult timp pentru a transforma în realitate această gală.

Kelsey se întoarse către arcadă și văzu intrând o servitoare și o femeie micuță, de vreo 50 de ani, într-o bluză diafană de culoarea piersicii, cu pantaloni albi trei sferturi și cu tocuri de șapte centimetri. Femeia vorbi cu servitoarea.

– Asta e tot pentru moment, Stella.

Kelsey își îndreptă spatele în timp ce Catarina Brunelli înaintă către ei.

– Îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați. Își aranjă o șuviță din faimoasele ei bucle roșcate, restul părului fiind prins într-un coc foarte îngrijit, și zâmbi. Avea buzele perfect conturate și date cu ruj. Machiajul ei era

impecabil, ținuta era impecabilă, iar unghiile ei lungi erau frumos tăiate și vopsite într-o nuanță delicată de roz. De obicei, nu primesc invitați atât de târziu, dar Charles mi-a zis că aveți câteva întrebări despre... Rămase fără cuvinte în timp ce se apropie, concentrându-se mai bine asupra chipului lui Kelsey. Măi, să fie!

Clipi, holbându-se, așa cum făcuseră și avocații lui Vivienne Armstrong.

Reacția ei nu era tocmai ce-și dorea Kelsey. Din contră, chiar avea din nou acel sentiment de rău, îl simțea adânc în măruntaie. Își drese glasul și întinse mâna.

– Vă mulțumim pentru că ne-ați primit așa din scurt, doamnă Brunelli. Eu sunt Kelsey McClane, iar acesta este prietenul meu Hunter O'Donnell. Am dori să vă punem câteva întrebări despre Vivienne Armstrong, dacă nu vă deranjează. Promitem că nu va dura prea mult.

Catarina Brunelli le strânse orbește mâinile, fără a-și lua privirea de la fața lui Kelsey. Câteva secunde mai târziu, clipi și clătină din cap, murmurând:

– Bineînțeles. Vă rog, luați loc!

Le făcu semn către o pereche de canapele albe, imaculate, care nu păreau să fi fost folosite vreodată. Kelsey se îndreptă către cea mai apropiată, iar Hunt o urmă.

– Cred că e remarcabil, zise Catarina, clătinând din cap, așezându-se în fața lor și continuând să o privească pe Kelsey. Charles mi-a zis că semeni cu ea, dar nu m-am așteptat... Își linse buzele. Ochii. Ochii sunt exact ca ai lui Vivienne. Și nasul. Bărbia și maxilarul sunt diferite, dar ochii sunt izbitor de familiari.

– După cum știți, am venit direct de la biroul avocaților.

– Și? Catarina își îndreptă postura. Au putut să vă trimită la testare? Când Kelsey ezită, Catarina zise: Nu te îngrijora, draga mea! Știu foarte bine ce se întâmplă cu proprietatea lui Vivienne. Eu și Vivienne am fost cele mai bune prietene. Ne spuneam totul. Charles și David

o caută neîncetat pe copila dispărută a lui Vivienne de șase luni, iar eu i-am ajutat cât am putut. Eu sunt executorul testamentar. Așa că, spune-mi, te-au trimis la testare?

– Da. Adică tehnicienii de la laborator au venit la biroul avocaților.

– Foarte bine. Se sprijini pe perna din piele. Asta înseamnă că ți-au verificat povestea și cred că ai de câștigat. Era și timpul ca lucrurile să se rezolve cu proprietatea lui Vivienne. Își așeză mâinile în poală. Acum, ce pot să fac pentru tine?

Comentariul i se păru straniu lui Kelsey. Nu simți deloc ușurarea cuiva care se bucura că fiica pierdută a prietenei era în fața ei, ci doar ușurarea cuiva care acum știa că problema proprietății lui Vivienne avea să fie rezolvată în curând. Hunt se înclină în față, sprijinindu-se pe genunchi.

– Noi mai mult speram că ne puteți oferi câteva informații mai personale despre relațiile lui Vivienne. V-a spus ceva vreodată despre un bărbat pe nume Graham Foster?

Catarina se încruntă.

– De multe ori. Bărbatul acela era un pericol. Ar fi trebuit băgat la pușcărie de mult, mult timp. Mereu îi spuneam lui Vivienne să nu mai fie atât de înduioșată și să ceară să fie închis undeva. Dar nu m-a ascultat niciodată. Era cam prostuță când venea vorba de bărbați. Întotdeauna a fost așa. Fiecare bărbat cu care s-a încurcat vreodată fie s-a folosit de ea, fie a ruinat-o. Se uită insistent către Kelsey. Ascultă un sfat, draga mea! Să nu fii ca mama ta! În bărbați nu e bine să ai încredere. Ia-ți un câine mai bine! Sunt însoțitori cu mult mai buni și loiali.

Kelsey se înroși și se abținu să nu zâmbească în timp ce se uita la Hunt, care se chinuia la rândul lui să nu-și dea ochii peste cap, apoi o privi pe Catarina. Bine,

poate că nu era insensibilă, ci doar foarte directă, afurisit de directă.

– Mulțumesc frumos. O să țin minte asta. Dar nu știm încă sigur că este mama mea.

– Charles nu v-ar fi trimis aici dacă nu credea asta.

Gândul acesta o făcu pe Kelsey să se simtă din nou rău.

– Doamnă Brunelli, zise Hunt, am auzit speculații cum că moartea lui Vivienne nu a fost un accident. Dumneavoastră aveți vreun motiv să credeți asta?

Catarina suspină.

– Mă întrebați dacă eu cred că a fost ucisă? Răspunsul este da. Eu și Charles am discutat pe larg despre asta. Am fost prima persoană în care el și David au avut încredere și mi-au cerut părerea când s-au gândit să angajeze un detectiv particular care să ancheteze moartea ei. Nu cred nici o secundă că moartea ei prin supradoză a fost accidentală. Vivienne avea atâtea lucruri pentru care merita să trăiască! Oh, știu că unii oameni credeau că îmbătrânise prea mult pentru a mai putea lucra, dar încă primea destule roluri și era chiar foarte fericită, trăind din milioanele ei. Știți că avea un amant tânăr în Italia? Un student la Arte, de vreo 20 și ceva de ani, pe care-l întâlnise când plecase în vacanță la vila ei cu câteva luni înainte de moarte. Suspină din nou. Vreți să cred că o femeie de 50 și ceva de ani s-ar fi grăbit să ia o supradoză când avea un armăsar tânăr gata să-i încălzească patul?

Kelsey rânji. Se părea că, în opinia Catarinei Brunelli, bărbații erau ceva ce trebuia folosit, ceva de care să te bucuri, dar în care să nu ai încredere. Îl privi pe Hunt și își puse în gând să nu uite ceva.

El îi văzu expresia neastâmpărată și o privi nedumerit.

– În plus, continuă Catarina fără a observa comunicarea nonverbală dintre ei, dintotdeauna Vivienne a fost atentă la pastile și la alcool. Da, îi plăcea un vin bun, dar nu le amesteca niciodată. Și cred cu îndârjire că Graham

Foster a avut de-a face cu moartea ei. Avea o obsesie pentru Vivienne. Și, pentru numele lui Dumnezeu, a făcut o petiție pentru jumătate din proprietatea ei la scurt timp după ce ea a fost găsită decedată!

Hunt o privi din nou pe actriță.

– Da, ni s-a spus asta. Însă nu e tocmai un caz solid.

Ea pufni.

– Sper că nu. Nu mi-ar plăcea ca acel bărbat să primească vreun cent din banii ei. Catarina se concentră asupra lui Kelsey, aplecându-se în față. Nu știu ce ți-au spus oamenii despre Vivienne, draga mea, dar majoritatea zvonurilor din tabloide nu sunt adevărate. Hollywoodul este un loc murdar, iar paparazzi sunt niște jegoși. Vivienne era un spirit liber care și-a trăit viața fără reguli, fără a-i păsa de ce credeau oamenii despre ea. Pentru asta am admirat-o mereu. Singurele cuvinte pe care ar trebui să le crezi sunt ale ei. A scris în biografia ei cât de rău i-a părut că te-a dat. Asta e adevărat. Și-a dorit cu disperare să te găsească.

– Atunci de ce nu a făcut-o? Kelsey simți un nod în gât, urmat de o doză bună de resentiment, una pe care nu-i plăcea că o simțea. Îmi pare rău, însă nu cred că m-a căutat cu adevărat. Biografia ei a fost publicată acum cinci ani. Dacă voia chiar atât de tare să mă găsească, ar fi putut să angajeze un detectiv particular ca să mă caute. Eu am găsit-o căutând-o doar o zi.

Catarina se schimbă la față.

– Ai dreptate. Bineînțeles că ai dreptate. Oftând, se sprijini din nou pe perna canapelei. Probabil te-ar fi găsit dacă te-ar fi căutat. Nu știu de ce nu a făcut-o, în afara faptului că s-a temut. Fantezia era mai ușor de suport decât realitatea că putea fi respinsă. Oricât de liberă ar fi fost Vivienne, cred că în sufletul ei s-a temut mereu că nu avea să fie suficient de bună pentru tine. E mai ușor să joci rolul unei mame decât să fii mamă, înțelegi? Sau așa mi s-a spus. Nu am copii.

Era pentru prima dată când Kelsey chiar simțea că avea ceva în comun cu Vivienne Armstrong. Resentimentele cedară un pic.

– Oricum, zise Catarina, mă bucur că ești aici acum. Mă bucur că i-ai găsit pe Charles și pe David și că avem șansa să aflăm dacă ești cu adevărat fiica lui Vivienne. Ar fi minunat dacă am putea să scăpăm o dată pentru totdeauna de această poveste. Se ridică în picioare. Îmi cer scuze că trebuie să pun punct conversației noastre, dar mă duc la o petrecere și trebuie să mă pregătesc. Când Kelsey și Hunt se ridicară, ea continuă: Dacă mai aveți alte întrebări, mă puteți căuta oricând prin avocații lui Vivienne.

Kelsey îi strânse mâna, simțindu-se un pic mai bine de când intraseră în această casă.

– Mulțumim. Apreciem mult asta.

Ea și Hunt porniră către treptele care duceau către intrare.

– Oh, încă ceva, zise Hunt, întorcându-se. Nu se întâmplă să știți cine este tatăl copilului lui Vivienne?

Catarina Brunelli tresări. Pentru prima dată părea neliniștită. O privi cu îngrijorare pe Kelsey.

– Ba da, știu.

Kelsey și Hunt așteptară un răspuns.

– Dar îmi pare rău, nu vă pot spune. Trebuie să înțelegeți că este un bărbat foarte bogat, care are o familie. Vivienne nu a vrut ca aventura lor scurtă să-i distrugă reputația. Și i-am promis lui Vivienne că nu o să-i dezvălui niciodată identitatea.

– Nici măcar fiicei lui? întrebă Hunt.

Ea căzu pe gânduri.

– Când se întorc testele și avem confirmarea că ea este fiica lui Vivienne, atunci îmi puteți pune din nou această întrebare. Până atunci, trebuie să-mi respect jurământul.

Kelsey putea să respecte asta. Încuviință și îl privi pe Hunt, ridicând din sprâncene.

– E de bun-simț.

El nu păru atât de convins, dar îi mulțumi Catarinei Brunelli încă o dată și o urmă pe Kelsey către ușile duble și masive. Afară soarele se îndrepta către ocean. Hunt își puse ochelarii de soare, cuprinzând-o pe Kelsey de spate și conducând-o către mașina parcată pe stradă în acel cartier foarte pretențios.

– Deci? Cum ți s-a părut?

– Cred că este o prietenă loială, care nu se teme să spună ce gândește.

– Sunt de acord. Deschise portiera pentru ea. Și ce părere ai despre ce a avut de zis despre Foster?

– Nu e ceva ce nu știam. Kelsey rânji, așezându-se pe scaunul pasagerului. Cu excepția comentariului despre câini, care sunt mai loiali decât bărbații.

El se încruntă, apropiindu-se să închidă portiera.

– Foarte amuzant.

Ea era într-o dispoziție mult mai bună decât înainte. Când el se așeză la volan, ea vru să-i spună asta. Se întinse spre mâna lui, o duse la gură și o sărută. El o privi surprins.

– Pentru ce a fost asta?

– Pentru că ești tu. Îți mulțumesc că m-ai adus aici.

El avea o privire foarte blândă.

– Cu plăcere. Nu a fost așa de rău cum ai crezut, nu?

Ea chicoti și îi eliberă mâna pentru ca el să poată porni mașina.

– Nu. Nu a fost.

În timp ce ieșeau din parcare, știu de ce. Pentru că acum Vivienne Armstrong era o persoană reală pentru ea, nu doar o starletă de la Hollywood care își abandonase fiica pentru faimă și glorie. Catarina Brunelli o făcuse pe Vivienne reală pentru Kelsey doar povestindu-i despre teama pe care o trăise gândindu-se să își

caute fiica. Și în acel moment Kelsey găsi toate motivele pentru a renunța la resentimentele vechi de douăzeci și șapte de ani.

Hunt o privi pe Kelsey în timp ce traversa cafeneaua modernă din Palm Desert cu paharele în mână, îndreptându-se către masa pe care el o alesese, din spatele restaurantului, ușurat că părea cu mult mai relaxată în acea seară decât fusese dimineață. Trebuia să recunoască faptul că fusese destul de îngrijorat înainte de întâlnirea lor cu avocații lui Armstrong. Ea îi păruse gata de fugă în orice moment.

Prin ferestrele mari, soarele dispărea în spatele munților, aruncând în văzduh lumina apusului, și în timp ce ultimele raze de soare alunecară pe chipul ei, ea îi zâmbi și se întinse după una dintre băuturile din mâna lui.

– Mulțumesc.

– Sper că am nimerit-o.

El ocoli masa și trase un scaun lângă ea, lângă perete, ca să poată cerceta restaurantul pentru orice fel de amenințare. Păcat că tot ce voia era să se uite la ea. Dumnezeule, era atât de frumoasă! Știa că trebuia să se concentreze asupra investigației și asupra lucrurilor care se întâmplau în jurul lor, dar ar fi preferat să se concentreze asupra ei toată ziua. Pentru el, ea nu arăta precum o celebritate. Pentru el, ea era fata de care fusese îndrăgostit mereu.

– Chiar dacă nu ai nimerit-o, cofeina tot e bună. Ea sorbi o înghițitură din băutura ei, iced latte, și suspină. Da, ai nimerit-o.

Sorbi și el din iced coffee, ușurat că nu era supărată pe el. Poate că nu ar fi trebuit să o forțeze să se întâlnească cu Brunelli, dar acum se bucura că o făcuse. Era un calm în ea care nu fusese acolo înainte, iar el știa că acesta era efectul direct a ceva ce le spusese actrița.

– Ai fost foarte tăcută pe drumul de întoarcere.

– M-am tot gândit.

El încuviință și sorbi iar din cafea.

– A fost o zi plină.

– Da.

– E în regulă să ne vedem cu fiul lui Foster acum?

– Da. Abia aștept să aflăm ce avem nevoie ca să putem pleca acasă.

El știa că era neliniștită din cauza plecării acasă. Dornică să-și vadă familia. Și el era cumva. Dar o altă parte din el aprecia intimitatea de care aveau parte aici. Odată ce se întorceau în Oregon, aveau să revină la viața reală. Privi în jur prin cafenea. Totul părea în ordine.

– Nu știu dacă i-ai auzit pe avocați când vorbeau cu mine în timp ce tu îți făceai testele ADN, dar Vivienne Armstrong era foarte-foarte bogată.

– Mi-am dat seama. Catarina a zis ceva despre o vilă în Italia. Dar cât de bogată să fie?

– Foarte. Valorează peste 250 de milioane de dolari. Are o proprietate în Beverly Hills, pe Cliffside Drive în Malibu, cu vedere la Pacific, o zonă pe Columbus Circle cu priveliște către Central Park și o vilă modestă în Napoli, pe malul Mediteranei. Sunt foarte multe motive ca Foster să vrea să o ucidă. Mai ales dacă nu intenționa să împartă nimic cu el.

– Presupunând că el a ucis-o, crezi că de asta a făcut-o? Din cauza banilor? I-ai auzit pe avocați. Ei nu cred că îi va da câștig de cauză Curtea. Căsătoria lor nu e validă pentru că ea era minoră.

– Se poate. Însă dacă el consideră că nu există un moștenitor, crede că are o șansă. Probabil știe că avocații ei îi caută fata.

– Ceea ce-i oferă toate motivele să vină după mine. Da, înțeleg logica. Doar că nu înțeleg de ce ar pune o bombă. Sunt atâtea căi mai simple să scape de mine. Numai un sociopat ar pune o bombă.

Hunt se întinse după mâna ei, cuprinzându-i degetele reci.

– Se potrivește cu ce știm despre reputația lui de singuratic. Cine știe de ce a ales o bombă? Poate că a vrut să transmită un mesaj în timp ce ar fi făcut ca moartea ta să pară un accident. Ideea e că a greșit. Îi strânse mâna. Un bărbat ca el nu se poate ascunde la nesfârșit.

Ea încuviință, apoi îl privi pătrunzător.

– Deci, spune-mi, domnule O'Donnell, care este ultima ta teorie? Că Foster a pus acea bombă? Cu 24 de ore în urmă erai convins că Julian este marele răufăcător.

El se încruntă.

– Benedict e un tip rău. Nu l-am exclus complet. Dar Occam Razor spune...

– Că explicația cea mai simplă e cel mai des cea corectă. Da, am auzit și eu această teorie care rezolvă toate situațiile. Înclină capul și îi zâmbi, împreunându-și degetele cu ale lui. Doar că pare o teorie atât de optimistă pentru tine.

El simți valuri de căldură.

– Nu face asta!

– Ce să nu fac?

– Nu te uita așa la mine!

Ea îi zâmbi mai larg.

– De ce nu?

El se aplecă spre ea, șoptindu-i:

– Pentru că mă faci să vreau să te am aici, acum.

Ea se aplecă spre el și îl sărută peste masă.

– Nu m-ar deranja absolut deloc.

Se juca cu el și, la naiba, lui îi plăcea! Prinzând-o de gât, o trase aproape pentru un sărut înfocat, umed, pe care-l simți cu fiecare fibră a corpului. Cineva își drese glasul. Kelsey se retrase din sărutul lui Hunt înainte ca el să fie pregătit să o elibereze.

– Îmi cer scuze că vă întrerup, zise de deasupra lor o voce de bărbat.

La naiba! Iar își pierduse complet capul în loc să fie atent. Hunt o eliberă imediat și se ridică în picioare. Un bărbat de vreo 30 de ani, îmbrăcat în blugi și într-un tricou polo mototolit, stătea lângă masa lor. Bărbatul își trecu degetele prin părul negru.

– Nu sunt sigur că am găsit cuplul potrivit. Tu ești Hunter O'Donnell?

Hunt privi dincolo de bărbat, cercetând din nou cafeneaua. Nu erau nici o amenințare, nici un semn de pericol sau că îi urmărea cineva. Apoi îl privi pe bărbat.

– Trey Foster?

– Da.

– Mulțumesc că ai acceptat să te vezi cu noi. Ea este Kelsey McClane.

– Mă bucur să vă întâlnesc.

Trey Foster trase al treilea scaun și se așeză. Părea cam dărâmat. Sau așa i se păru lui Hunt când se sprijini în scaun. Avea hainele mototolite, părul răvășit și o barbă de una sau poate două zile, care arăta că nu se mai bărbierise recent.

– Vrei ceva de băut? îl întrebă Hunt.

– Nu, mulțumesc. Am băut cafea cât să-mi ajungă o săptămână. Și jur că ce mi-au dat la secție era cofeină pură!

– Ai fost la poliție? întrebă Kelsey.

– Da. Am încercat să ajut cât de mult am putut. Încă nu-mi vine să cred că tata a fost implicat în acel atac cu bombă din Portland.

Hunt nu știa ce să-i zică.

– Erați apropiați?

El clătină din cap.

– Nu prea. Tatăl meu poate fi cam... dificil. E genul care spune „Faci ca mine sau zbori!" Acum ne vedem foarte rar. Mereu a fost foarte încăpățânat, cu opinii greu de schimbat, dar pe măsură ce a îmbătrânit, a devenit din ce în ce mai greu de discutat cu el despre orice.

Are impresia că toată lumea vrea să-l distrugă, în special guvernul.

Asta se potrivea cu ce li se spusese la poliție.

– Când l-ai văzut ultima dată? îl întrebă Hunt.

Trey Foster suspină.

– Dumnezeule, cred că de Ziua Recunoștinței! Am stat câteva ore cu el atunci, atât. Ridică privirea. Polițiștii mi-au spus că ați fost prinși între dărâmăturile clădirii din Portland.

– Da. Hunt o privi pe Kelsey, aducându-și aminte de țipetele și de haosul de dinaintea prăbușirii și cum se întunecase totul, așternându-se tăcerea. Și cât de ușurat se simțise când îi văzuse fața acoperită de praf ieșind din moloz. Mulți oameni au fost. Unii, însă, nu atât de norocoși ca noi.

Trey încuviință, apoi se uită către masă.

– Am auzit că numărul morților crește.

– A ajuns la patru persoane, din ce am auzit în această dimineață, răspunse Hunt, urmărindu-l atent pe bărbat. Iar mulți sunt încă în spital.

Trey clătină din cap.

– Ce oribil! Cu o privire neliniștită, Trey se uită la Hunt, apoi la Kelsey. O cunoșteați pe vreuna dintre victime?

„Ce întrebare stranie!"

– Eu, nu, răspunse Hunt privindu-l pătrunzător.

– Nici eu, răspunse Kelsey. Deși unul dintre prezentatori și asistenta de producție cu care am lucrat în acea dimineață sunt în spital, recuperându-se.

Foster privi din nou către masă.

– Să sperăm că o să fie bine.

– Da, zise Kelsey încet. Sper că da.

Hunt nu știa ce să creadă despre acest bărbat. Părea copleșit, dar Hunt nu-și putea da seama dacă voia să afle alte informații sau dacă pur și simplu era curios.

– La naiba! Trey Foster suspină. Îmi pare tare rău pentru ce s-a întâmplat. Îmi pare tare rău că acei oameni au fost răniți și mai ales îmi pare rău pentru cei care au murit. Mult timp am tot încercat să mă conving că el nu este violent. Un copil nu vrea să creadă așa ceva despre tatăl lui, nu? Dar... Privi către un punct fix de pe masă, apoi clătină din cap șocat. Continuă cu vocea tremurândă: Ar fi trebuit să-mi dau seama că asta avea să se întâmple.

– De ce zici asta? îl întrebă blând Kelsey.

El își drese glasul.

– Pentru că este bipolar. Trecându-și o mână prin păr, se foi în scaun, apoi adăugă pe un ton mai hotărât: Ori de câte ori nu-și ia pastilele, are episoade maniacale și un comportament total impredictibil. De ani întregi mă lupt cu rahaturile astea, deși nu cu unele atât de extreme ca în aceste ultime zile. Ridică privirea către ei. Știu că ați vorbit cu avocații lui Vivienne Armstrong. Cu șase luni în urmă, exact după ce a murit ea, a încetat să-și mai ia medicamentele. A fost complet distrus de moartea ei. Am încercat să-l conving să le ia din nou, dar a refuzat. Am încercat să-l duc la psihiatru, dar a refuzat și asta. În trecut, ori de câte ori avea un asemenea episod, încerca să o contacteze pe Vivienne și de obicei o hărțuia, era săltat de polițiști sau mă punea pe mine să îndrept lucrurile cu avocații ei. De această dată însă... Clătină din cap. De această dată, cred că obsesia lui pentru ea l-a învins.

– Avea fotografii cu mine în tot biroul lui, zise Kelsey. Ți-a zis ceva vreodată de mine?

– Nu. Și chiar îmi pare rău că ai fost trasă în toată treaba asta. Până ieri, nici nu știam cine ești. Nu vorbește cu mine despre Vivienne pentru că știe ce părere am despre obsesia lui. Ce pot să presupun e că ți-a văzut recent fotografiile în ziare și a fost convins că ești fiica ei. Trebuie să înțelegi că tatăl meu nu doar că a fost îndrăgostit

de Vivienne, ci a crezut că ea era sufletul lui pereche. Când l-a părăsit ca să-și încerce șansa la Hollywood, a fost distrus. Totul după acea zi a fost tortură pentru el. Fiecare film pe care ea l-a făcut, fiecare bărbat cu care ea a ieșit, fiecare poveste despre viața ei care a continuat fără el. Iar fiica pierdută este cireașa de pe tort din viața ei fără el.

– Avocații ne-au spus că a făcut petiție ca să primească jumătate din proprietatea lui Armstrong, zise Hunt.

– Da, suspină Trey. Am aflat ieri. Nu aveam nici cea mai mică idee că a făcut asta.

– Asta îi oferă un motiv să vină după Kelsey. Mai ales dacă e convins că ea este fiica lui Armstrong.

– Așa e. Ceea ce doar mă îngrijorează mai tare. Se auzi o sonerie, iar Trey zise: Îmi cer scuze, trebuie să verific asta. Își scoase mobilul, citi mesajul, apoi apăsă câteva taste și îl băgă din nou în buzunar. Era avocatul meu. Trebuie să mă întâlnesc cu el după ce plec de aici. Oftând, o privi pe Kelsey. Știu că oamenii o să-ți zică că el a făcut toate astea pentru bani, dar nu sunt convins că așa e.

– Ce te face să spui asta? îl întrebă Kelsey.

– Tatălui meu nu i-a păsat niciodată de bani. Ai văzut unde locuiește. Casa lui e o dărăpănătură, dar el nu este sărac. Are bani la bancă, are o pensie bună din care să trăiască; doar că nu o cheltuiește așa cum o fac oamenii normali. Polițiștii mi-au spus că i-au verificat finanțele și au găsit foarte multe chitanțe pentru detectivi particulari pe care i-a plătit de-a lungul anilor ca să o găsească pe fiica lui Armstrong.

– Deci o căuta ca să scape de ea, zise Hunt.

Trey se încruntă.

– Dacă m-ai fi întrebat asta acum șase luni, aș fi zis nu. Aș fi zis că o căuta ca să i-o prezinte lui Vivienne ca pe un cadou. Singurul lucru pe care nimeni nu reușise să i-l dea. Dar acum...

Kelsey se încordă, iar Hunt îi ghici gândul. Acum se părea că doar voia să șteargă orice urmă, orice dovadă că ea existase.

– Ai vreo idee pe unde ar putea fi? îl întrebă Hunt.

– Nu, din păcate. Nu m-a contactat. Le-am dat polițiștilor niște adrese la care s-a mai dus în trecut – un loc din apropiere de Tahoe, acolo îi place să campeze, un sătuc de pescuit în Mexic, unde obișnuia să evadeze. Oricum, toate astea o să ajungă la știri astăzi sau mâine-dimineață și, când o să se întâmple asta, chipul lui o să fie peste tot. Dacă încă e în Oregon, nu o să se mai poată ascunde.

Asta era singura consolare în toată această mizerie pe care Hunt o putea întrezări.

– O știi pe prietena lui Vivienne, pe Catarina Brunelli? îl întrebă Hunt.

– Nu personal. De ce?

– L-a menționat pe tatăl tău astăzi când am vorbit cu ea. Părea că ea a ajutat-o pe Vivienne să se descurce cu tatăl tău de-a lungul anilor.

– Mă bucur să aud. Dar eu nu am fost implicat în asta. Eu nu am avut nici un contact cu Vivienne sau cu prietenii ei. Ori de câte ori a trebuit să intervin, am discutat doar cu avocații lui Vivienne.

– Ești căsătorit, domnule Foster? îl întrebă Kelsey, iar Hunt o privi, surprins de întrebare.

– Nu, zise el rânjind către ea. Nu dacă nu se pune faptul că sunt însurat cu jobul meu.

Întrucât ea nu mai insistă, Hunt zise:

– Și ce faci?

– Am o companie mică. Scoatem pe piață software de securitate.

– E un domeniu în creștere.

– Întotdeauna. Și de fiecare dată când stau departe de muncă, devine mai greu la serviciu.

– Și mama ta? zise Kelsey. Sunteți apropiați?

Trey Foster clătină din cap.

– Mama a murit când eram copil. Cancer.

– Îmi pare rău.

El făcu semn cu mâna, foindu-se în scaun, ca și cum subiectul îl făcea să se simtă inconfortabil.

– Mulțumesc. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Am fost foarte supărat ani buni, mai ales după ce a trebuit să locuiesc cu tatăl meu și am înțeles că lui nu i-a păsat niciodată de ea, dar am trecut peste asta.

– Trebuie să fi fost greu, zise Kelsey.

– Da, păi... respiră el îndelung. Când nici unul din ei nu găsi ce să spună drept răspuns, el așeză mâna pe masă și se ridică, uitându-se de la Kelsey la Hunt. Deci voi doi... rămâneți în California sau plecați înapoi în Portland?

Hunt o privi pe Kelsey și ridică din sprâncene, iar în ochii ei citi ceea ce nu știa dacă era regret sau ușurare la gândul de a pleca. Kelsey îl privi lung.

– Hm...

– Ne ducem acasă, zise Hunt, știind că era timpul. Încă nu avea nici cea mai mică idee ce urma să le spună alor ei, dar mai avea o noapte în care să-și dea seama. Nu mai avem de ce să stăm acum. Cred că am aflat tot ce se putea afla.

– Da, cred că așa e. Foster se ridică de la masă. Dacă vreunul din voi vrea să mă contacteze, aveți numărul meu. Îi strânse mâna lui Hunt când acesta se ridică, apoi pe cea a lui Kelsey. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc și vă doresc numai bine.

Ei îl priviră îndepărtându-se și ieșind pe ușa cafenelei, punându-și ochelarii de soare și plecând. După plecarea lui, Hunt o privi pe Kelsey.

– Ce crezi?

Ea înclină capul, urmărindu-l.

– Cred că nu mi-ar plăcea să fiu în locul lui acum. De îndată ce mass-media o să afle de această poveste, viața lui o să fie un coșmar.

– Și a ta, dacă te pomenește.

– Nu cred că o s-o facă.

– De ce nu?

– Vivienne a fost foarte atentă și nu a menționat numele tatălui lui. Nu l-a scris nici în carte. Foarte puțini oameni știu de trecutul lor și de faptul că o hărțuia. Asta a ținut numele lui Trey departe de presă. De ce ar vrea să mă menționeze acum? Ar atrage mai multă atenție decât are nevoie.

Inima lui era răvășită.

– Nu toată lumea e ca tine, să știi.

El îl privi.

– Ce vrei să spui?

– Altruistă.

– Nu sunt altruistă.

– Ba ești. Și ai o inimă foarte mare și foarte iertătoare, Kelsey McClane. Îndreptându-se către ea, îi cuprinse fața între mâini, sărutând-o ușor pe buze. Puțini oameni ar fi putut să stea aici și să asculte toată povestea fără să se supere.

– Supărarea nu va schimba nimic. Am încercat asta aseară și nu m-a dus nicăieri.

– Te-a adus aici. Cu mine.

Ochii ei se aprinseră.

– Adevărat. Dar îmi place să fiu aici cu tine.

– Și mie îmi place să fiu aici cu tine. Punându-și un braț în jurul umerilor ei, el o întoarse spre ușă. Și pentru că asta este ultima noastră noapte aici împreună, cred că ar trebui să profităm la maximum de ea înainte ca familia ta să înceapă să ne pună întrebări despre noi.

Zâmbetul ei se lărgi.

– La ce te gândești?

El împinse ușa cafenelei.

– Speram la o sticlă de vin, un mic room-service, iar tu goală și la mila mea toată noaptea.

– Cred că ai putea să mă convingi.

– Bun. Îi apăsă un sărut pe tâmplă. Pentru că în seara asta ești tot ce vreau.

Și tot ce nu avea de gând să piardă.

capitolul 16

Kelsey se bucura să fie acasă. În timp ce-l urma pe Hunt, ieșind din aeroportul din Portland și traversând podul care ducea către parcare, acolo unde lăsaseră mașina cu câteva zile în urmă, inspiră îndelung aerul umed al Pacificului de Nord-Vest, nerăbdătoare să-și vadă părinții.

Hunt aruncă geanta pe umăr și privi la telefonul din mâna liberă, încruntându-se.

– Fratele tău mi-a trimis zece mesaje, întrebându-mă când ajungem.

Strângându-l de cealaltă mână în timp ce intrară în parcare, ea întrebă:

– Care dintre ei?

– Alec.

Ea rânji și se dădu laoparte ca să treacă o femeie care împingea un cărucior.

– Tipic. E neliniștit.

Hunt pufni.

– Spune-mi ceva ce nu știu. O trase de mână, oprind-o la câțiva metri de SUV, și aruncă geanta pe jos, la picioarele ei. Stai aici cât verific mașina, să mă asigur că totul e în regulă.

Kelsey își dădu ochii peste cap, dar făcu așa cum îi zise, știind că el doar era prevăzător. Deja îi spusese, de îndată ce aterizaseră, să nu se îndepărteze prea mult de el. Ea nu era tocmai îngrijorată că îi aștepta cineva

în Portland, dar îl urmări pe Hunt cu sufletul la gură cercetând mașina și uitându-se prin ferestre pentru a detecta orice semn că se umblase unde nu trebuia, apoi răsuflă ușurată când el îi făcu semn să se apropie.

Îi luă geanta de jos și se duse la el. Pe fața lui se citea îngrijorarea în timp ce deschise portbagajul și aruncă gențile în interior.

Amuzamentul se juca cu colțurile buzelor ei.

– Ești cam neliniștit.

– Din cauza mașinii? El îi aruncă un zâmbet care părea să zică nu. E în regulă.

Ea rânji și mai tare când el se îndreptă către locul pasagerului și se întinse după mânerul portierei.

– Nu, din cauza fraților mei.

El pufni, ținând ușa deschisă pentru ea.

– Nici gând.

Ea se așeză pe scaun.

– Chiar ești neliniștit.

Ea fu impresionată de asta, dar voia să-l calmeze.

– Care dintre ei te neliniștește? Rusty? O să vorbesc cu el înainte să le spunem ceva celorlalți.

El își dădu ochii peste cap ca și cum ea se comporta prostește, dar deveni mai blând când se apropie de ea, sărutând-o pe obraz și șocând-o când îi zise:

– Cred că e egalitate între Rusty și tatăl tău.

El închise portiera și ocoli mașina, iar ea se bucură că el recunoscuse așa ceva, deși știa că nu ar fi trebuit să se bucure. Poate că era copilăresc, dar îi plăcea că era neliniștit. Însemna că era real ce era între ei.

Dacă era sinceră, și ea era un pic agitată. Nu știa ce avea să le spună părinților și fraților ei, mai ales lui Rusty. El avea să presupună imediat că Hunt profitase de ea când fusese vulnerabilă. Era clar că replica „Bună, tuturor, știu că tocmai am divorțat și că Hunt e teoretic garda mea de corp, dar acum ne culcăm împreună" nu era tocmai cea mai bună prezentare.

Îi sună telefonul exact când Hunt urcă în mașină, așezându-se lângă ea și pornind motorul.

– Minunat. Alec mi-a dat și mie mesaj.

– Trebuie să oprim treaba asta.

– Și o să-i spui să se oprească?

– Da!

Hunt se încruntă din nou, uitându-se în spate, peste umăr, ca să vadă cum să iasă din parcare.

– După ce ne dăm seama ce naiba o să le spunem tuturor, bineînțeles.

Ea chicoti și se uită la ecranul telefonului, apoi încremeni.

„Vorbești despre mine? Cred că da. Cred că ai fost foarte ocupată, vorbind cu mulți oameni despre mine. În curând însă nu o să mai vorbești deloc. Bucură-te de noul tău iubit cât mai poți, starleto, pentru că vin după tine în curând!"

Pe ecran îi apăru o fotografie exact după mesaj. O fotografie cu ea, Hunt și Trey Foster stând la masă împreună. O fotografie care fusese făcută prin ferestrele acelei mici cafenele. Kelsey suspină șocată și duse mâna la gură. Lângă ea, Hunt o privi alarmat.

– Ce e?

Ea ridică telefonul tremurând. El apăsă pe frână, oprind mașina în mijlocul drumului, și îi luă telefonul.

– Nenorocitul! A fost în fața cafenelei? În tot acel timp?

Nu doar în fața cafenelei, își dădu ea seama. El știuse că ei se aflaseră în Palm Desert din momentul în care aterizaseră acolo. I se făcu rău gândindu-se că el ar fi putut să-i spioneze și prin ferestrele de la hotel. Oare lăsase draperiile trase? Oare când fusese intimă cu Hunt el fusese acolo, urmărindu-i? Avea un gust amar în gură.

Hunt avea fiecare mușchi încordat și rigid în timp ce-și scoase propriul telefon și sună. Ducându-l la ureche, zise:

– Davies? Da, eu sunt. Am nevoie să urmărești un nou mesaj de pe telefonul lui Kelsey. O să ți-l trimit imediat și apoi vreau să afli cum naiba a făcut rost de numărul ei. E un telefon sigur pe care noi l-am setat. Nimeni nu are numărul în afară de noi și de familia ei. Nenorocitul se joacă cu noi și vreau să-l localizăm *acum!*

Kelsey nu mai fu în stare să audă ce-i răspunse Davies, dar furia din vocea lui Hunt nu se putea compara cu nimic, în afară de momentul în care Julian o atacase în acea dimineață, iar el aproape că îl omorâse pentru asta pe fostul ei soț.

– Caută tot ce poți și dă-mi repede de veste! Dacă o urmărește cu propriul telefon, atunci vreau să știu.

Apăsă pe „Închide" și vârî telefonul în buzunar. Pe al ei îl închise de tot și îl aruncă în suportul mașinii. Kelsey privi către ecranul negru în timp ce el porni mașina, demarând în trombă din parcare. Era nervos. Și avea tot dreptul să fie. Dar ea se simțea ușurată, știind că acum erau din nou în Oregon, la sute de kilometri depărtare de Foster.

– Ești bine? întrebă ea în timp ce ieșeau din parcarea aeroportului.

– Sunt bine.

Strânse de volan și se concentră la pavajul umed. Plouase în ultima oră, iar traficul era mai aglomerat decât de obicei din cauza condițiilor nefavorabile.

– Bine, repetă ea încet.

Nu părea bine, dar nu avea de gând să-i spună asta. Dacă se considera responsabil că nu-l observase pe Foster spionându-i, ea i-ar fi spus că nu era vina lui. El pur și simplu nu ar fi fost de acord.

Ea se uita pe geam când ieșiră pe I-205, îndreptându-se către sud. Lui îi sună telefonul, îl ridică, se uită la ecran, apoi i-l dădu ei.

– Uite! E fratele tău iar. Spune-i că o să ajungi în treizeci de minute.

Ea tastă repede un mesaj și apăsă pe „Trimite", apoi așeză telefonul lui lângă al ei în suport.

– Sunt sigură că o să se liniștească de îndată ce o să vadă că sunt bine.

– O să se liniștească atunci când o să te știe în siguranță în casa părinților tăi. Va trebui să stai acolo cel puțin toată săptămâna viitoare. Băieții nu au terminat de instalat noul sistem de securitate de la depozitul tău, așa că nu te poți întoarce acolo. Casa părinților tăi e foarte bine securizată. Chiar eu am făcut sistemul.

Ea se simțea foarte confuză.

– Vrei să stau cu părinții mei? Aseară, când am discutat despre ce ar trebui să fac după ce ajungem acasă, ai spus că vrei să stau cu tine.

Scrâșni din dinți. Privi în oglinda retrovizoare, apoi din nou spre autostradă, ferindu-se de privirea ei.

– Ești mult mai în siguranță în casa părinților tăi. În mod clar, eu nu mă pot concentra în prezența ta. I se încordară umerii. O să pot să-mi dau seama mai bine ce rahat face Foster dacă sunt singur. O să-l trimit pe unul din băieții mei ca să stea cu tine și părinții tăi până ce îl prindem pe Foster.

Oh, nu! Nu avea să-i permită să o dea laoparte așa. Se foi în scaun, pregătindu-se pentru o ceartă serioasă.

– Hunt, știu că ești nervos acum din cauza acelui mesaj, dar...

– Dar nimic, Kelsey. Am fost angajat ca să te protejez. Asta fac. Asta ar fi trebuit să fac de la început. Nu să mă prostesc și să-ți pun viața în pericol.

– Chiar nu cred...

– Am încheiat discuția.

Ea închise gura văzându-i hotărârea. Auzise acel ton și în trecut. Nu la Hunt, ci la Julian. Încremeni, concentrându-și atenția asupra priveliști de afară, clocotind de furie pentru că cedase în fața lui Julian de atâtea ori, încât pierduse șirul și chiar nu avea de gând să facă asta și cu Hunt.

El nu mai voia să stea cu ea? Totul din cauza unui mesaj tâmpit? Bine. Nici ea nu mai voia să stea cu el. Nu avea să cerșească vreodată atenția acestui bărbat.

Petrecură în tăcere restul călătoriei lor către casa părinților ei din Lake Oswego. În secunda în care Hunt opri în fața porții părinților ei, coborî geamul ca să introducă codul de securitate, apoi privi către casă, ea se simți mai mult decât pregătită să coboare din mașina lui și să se îndepărteze cât mai repede de el.

Poarta se deschise ușor, iar Hunt își croi drum către proprietate. Aleea era dreaptă și apoi cotea ușor. Odată ajunși la cotitură, Kelsey văzu Audiul mamei ei, Range Roverul tatălui, jeepul fratelui ei mai mic Thomas și toate cele trei mașini ale fraților mai mari parcate în fața garajului. Singurul lucru bun era că acum nici unul dintre ei nu mai trebuia să se preocupe de ce aveau să le spună familiei despre ei.

El opri mașina. Kelsey deschise imediat portiera și coborî.

– Kels, așteaptă un pic!

Ea trânti ușa și ocoli vehiculul. Înainte ca Hunt să apuce să coboare, ușile duble ale casei se deschiseră, iar Alec, Rusty, Ethan și Thomas ieșiră afară într-un suflet, ridicând-o în brațe și râzând.

Ea avea lacrimi în ochi. Lacrimi și un sentiment de ușurare că era acasă pe care nu crezuse că avea să-l mai simtă. Îi lăsă pe toți să o îmbrățișeze și îi asigură că era bine. Apoi le spuse:

– Gata, destul, că mă sufocați! Nu pot să respir.

Fraţii ei râseră, dar o ascultară şi îi dădură drumul. Apoi ea auzi glasul mamei şi îi simţi braţele îmbrăţişând-o, în timp ce tatăl o sărută pe creştetul capului, simţindu-i-se şi lui în glas bucuria că ea era acasă.

– Da, îi asigură şi pe ei, chiar sunt bine. Fără traume vizibile. Nu s-a întâmplat nimic ce nu poate fi şters de o săptămână bună de somn.

– Oh, draga noastră, suntem aşa de fericiţi! Hannah McClane o îmbrăţişă din nou strâns. Dar fără interviuri de dimineaţă de acum înainte, da?

Kelsey zâmbi fără tragere de inimă.

– Bine.

În spatele mamei ei se auzi o voce foarte entuziasmată, iar Kelsey privi într-o parte, aplecându-se la timp pentru a o prinde în braţe pe Emma, fetiţa de cinci ani a fratelui ei Alec.

– Mătuşă Kelsey! Ai pierdut *toată* distracţia de la Disney World. Am fost la Muntele Spaţial şi la Piraţii din Caraibe, iar tati nu a vrut să mă lase să merg cu Peter Pan pentru că a vrut să facă poză cu Rapunzel.

În spatele lui Kelsey, Alec oftă.

– Emma! Acela era micul nostru secret. Nu trebuia să-i spui despre asta.

– Ce? E adevărat, tati. O privi pe Kelsey, dându-şi peste cap ochii mari şi albaştri. M-a făcut să stau la rând ca să mă întâlnesc cu toate prinţesele.

Alec pufni. Lângă el, soţia lui, Raegan, râse.

– Oh, nu te mai plânge atât! Ştii prea bine că aceea a fost partea ta preferată din toată excursia.

– Singura parte bună din excursia aia blestemată, bolborosi Alec.

– Chiar aşa a fost, admise Thomas cu seriozitate. Rapunzel era foarte sexy.

Kelsey se ridică în picioare şi le îmbrăţişă pe Raegan şi apoi pe Sam, soţia lui Ethan. Cu coada ochiului

îl văzu pe Hunt lângă Alec cu cheile în mână, dar nu se uită la el.

– Bine, haideți, zise Hannah, făcând un pas în spate. Toată lumea în casă! Cred că o să plouă din nou.

Kelsey o așeză pe Emma pe șoldul ei și se întoarse către casă, fără a se mai sinchisi să vadă dacă Hunt avea de gând să rămână sau să plece. Nu se aștepta să plece de îndată, dar nici nu avea să-l implore să rămână.

Ea se liniști când păși în casă. Casa părinților ei se afla pe două hectare înconjurate de apă. Cumpăraseră casa cu mulți ani înainte să-i adopte pe vreunul dintre ei și o modernizaseră, adăugând spații noi de-a lungul anilor pe măsură ce familia se mărise. Astăzi, totul era din lemn, cu tavane cu grinzi, pereți din sticlă care dădeau spre o priveliște ce îți tăia respirația către Lacul Oswego. Kelsey iubea această casă. Îi plăcuse mult copilăria de aici. Și își tot repeta că avea să fie bine aici în următoarea săptămână, chiar dacă nu era ceea ce plănuise noaptea trecută.

Sam și Raegan o urmară pe Kelsey în living cu Emma.

– Suntem foarte bucuroși că ești acasă, zise Raegan când Kelsey o lăsă pe Emma pe covor ca să se joace cu jucăriile ei. Am fost atât de îngrijorați! Alec a luat-o razna când a auzit știrile din Portland.

– Nici Ethan nu era prea bine, zise Sam. Voia cu disperare să vină aici.

Asta nu o surprinse deloc pe Kelsey. Frații ei erau foarte protectori.

– Cred că a fost înspăimântător pentru tine. Sam își duse o mână la gât. Să stai atât de mult în întuneric! Nu știu de unde ai avut forța de a trece prin asta. Eu cred că muream din cauza emoțiilor.

– Oh, mi-am tot zis că ajutorul e pe drum, că va veni cineva.

Însă de îndată ce scoase pe gură cuvintele, știu că erau o minciună. Simți un junghi în piept înțelegând

adevărul. Trecuse prin tot datorită faptului că Hunt fusese acolo cu ea. Pentru că el o ajutase să se calmeze și nu renunțase la ea. Privi către bucătărie, unde el vorbea cu frații și cu tatăl ei. Doar că nu părea prea interesat de conversația lor. Se tot uita către ea îngrijorat.

„Ei, bine, lasă-l să-l fiarbă un pic!" Evită să-l mai privească și le zâmbi cumnatelor ei. Nu avea de gând să mai suporte să i se spună ce să facă. El încercase asta cu o zi în urmă, în California, programând acea întâlnire cu Catarina Brunelli. Da, se dovedise o idee bună, dar nu asta era ideea. Ar fi trebuit să o întrebe, să se consulte cu ea înainte să organizeze blestemăția. Și în nici un caz nu trebuia să ia decizii în privința ei fără să le discute cu ea.

– Îmi pare rău. Ce? zise Hunt în bucătărie.

– Te-am întrebat unde îți stă mintea, zise Alec. Ai o mare vânătaie pe frunte, într-o parte, acolo. Dar cred că mi-am dat seama singur. Privi către tatăl lor. Are creierul afectat. Ți-am zis că nu e inteligent să-l lași pe tipul ăsta să aibă grijă de singura ta fiică.

– Nu-l asculta, îi zise tatăl lui Kelsey lui Hunt. E încă supărat pentru că i-au pierdut bagajul cei de la compania aeriană.

– Normal că sunt supărat. Și încă nu a apărut.

– Cum e capul tău? Acum serios, întrebă mama lui Kelsey. E o vânătaie urâtă.

– E în regulă.

– Și piciorul? Kelsey ne-a spus că ai avut nevoie de copci.

De data aceasta, Kelsey nu se mai abținu și privi către bucătărie. Hunt încă o urmărea. Nu era deloc atent la întrebările părinților și fratelui ei.

– Piciorul meu este bine. Nu e mare lucru.

Thomas se strecură în spatele lui Hunt și deschise frigiderul.

– Când mâncăm? Mi-e foame deja.

– Ție mereu îți este foame. Hannah trecu pe lângă soțul ei, îndreptându-se către ușa frigiderului, unde fiul cel mic cotrobăia prin rafturi. Thomas, lasă aia și nu o mânca! O să-ți strici pofta de mâncare. Rusty, te rog să pornești grătarul înainte ca Thomas să devoreze tot ce nu e bătut în cuie.

– Măsline! Emma sări în picioare când văzu borcanul din mâinile lui Thomas și porni către bucătărie.

– Emma, o strigă Raegan, doar trei. Thomas, să nu-i dai prea multe. O să se simtă rău după aceea.

Haosul își intrase în drepturi, așa cum se întâmpla de fiecare dată când familia McClane se aduna, dar de această dată Kelsey nu se mai simți neliniștită, din contră, era relaxată. Alec intră în living și o prinse pe Kelsey de umăr. Ethan înaintă către soția lui și o prinse de mijloc.

– Deci spune adevărul! Alec făcu semn peste umărul lui, unde Hunt încă stătea în bucătărie. Cât de bucuroasă ești că ai scăpat de tipul ăla urât mirositor? Nu a încercat nimic cu tine, nu? Dacă a făcut ceva, acum îl bat.

Kelsey se încordă, dar nu rată modul în care Rusty privi prin cameră, apoi se concentră asupra ei, lăsând în jos cartea la care se uita.

– Da, suntem specialiști la asta.

Thomas se opri pe partea cealaltă, înfulecând o măslină. Își umflă pieptul și bătu cu pumnul în stern, icnind:

– Ca oamenii cavernelor!

Kelsey râse neliniștită și se strecură de sub brațul lui Alec, dorindu-și să dea ceva în vileag. Poate că Alec o necăjea, dar ea putea să vadă clar că Rusty devenise brusc foarte atent la tot, iar ea nu voia să spună ceva sau să facă vreun gest care putea să-l incite.

– De ce ai crede așa ceva?

– De ce te comporți atât de straniu? întrebă Alec, uitându-se după ea. E doar o întrebare.

Din fericire, tatăl ei salvă situația, trăgând-o către bucătărie, astfel că evită să răspundă.

– Gata, gata! Lăsați fata să respire. A trecut printr-o experiență traumatizantă.

Asta așa era. Doar că situația ei nu se îmbunătățți cu mult pentru că tatăl ei o opri doar la câțiva pași de Hunt, care încă o urmărea ca un șoim. Doar că în ochii lui căprui nu mai vedea flacăra mâniei de mai devreme, din mașină, ci multă vinovăție.

– Acum, voi doi, zise tatăl ei. Spuneți-ne ce se întâmplă cu adevărat! Am văzut știrile despre acest bărbat pe nume Foster. Ce legătură are el cu ce s-a întâmplat în Portland? Și ce s-a întâmplat mai exact în California?

Kelsey se încordă cu totul nu doar din cauza întrebării, ci și a privirii lui Hunt. O privire care îi spunea că el știa că o dăduse în bară.

Doar că ea nu știa dacă acea privire era din cauza celor întâmplate în mașină, a situației cu Foster sau a relației lor.

Dacă Hunt avea de gând să plece, Kelsey nu înțelegea de ce prelungea inevitabilul.

Luară cina, iar la masă le explicară rațional părinților ei tot ce se întâmplase în Portland cu bomba și cu Julian. Povestiră și tot ce aflaseră în California despre Foster și Vivienne Armstrong. Evitând, bineînțeles, orice discuție despre ce se întâmplase personal între ei.

Kelsey nu știa exact dacă se simțea ușurată în această privință sau foarte iritată. Îl lăsă pe Hunt să povestească despre California, curioasă să vadă ce avea să spună. Și cum pe moment nu-și vorbeau, probabil era un lucru foarte bun că el nu recunoscu nimic. Dar în același timp situația o făcea să devină tot mai nerăbdătoare să-l vadă plecând.

Frații și tatăl ei se lansară imediat într-o discuție cu Hunt despre ce era mai bine pentru ea. Nemaiputând

să suporte ideea că bărbații din viața ei îi decideau viitorul, ea se ridică de la masă, privind către Emma, care se juca pe podea în living cu două camioane și o păpușă Ken dezmembrată.

– Hei, Em! Vrei să cobori cu mine la parter și să jucăm cărți?

Emma sări în picioare în rochița ei roz, strigând:

– Daaa! Grăbindu-se către locul în care stăteau adulții, o prinse de mână pe Kelsey și o trase către scara ce ducea spre pivnița bine luminată. Știu unde ține Thomas cărțile lui speciale. O să-ți arăt. Erau în camera lui. Unele dintre ele au sâni goi pe ele.

Alec, Rusty și Ethan izbucniră în râs. Din celălalt capăt al mesei, Ethan îi zise lui Thomas:

– În calitate de fost consilier personal, pot să-ți zic oficial că ai încurcat-o.

– Ethan McClane! începu Hannah.

– Îmi pare rău, mamă, dar e adevărat.

Thomas se înroși și sări din scaun, urmărindu-le pe Kelsey și pe Emma.

– Ți-am spus să nu-ți mai bagi nasul în lucrurile mele, Em! Acum ai încurcat-o.

Kelsey o lăsă pe Emma să o tragă la parter, în timp ce restul familiei reluă subiectul hărțuitorului ei nebun. Cum Thomas alesese să aibă camera la nivelul cel mai de jos al casei, zona de aici era cu adevărat o cavernă. În partea stângă era un bar mic, care nu era niciodată aprovizionat cu alcool, dat fiind că Thomas avea doar 18 ani. O masă de biliard se afla în mijlocul camerei, o canapea și câteva scaune erau în partea mai îndepărtată, orientate către un televizor cu ecran mare, înconjurat la rândul lui de rafturi cu jocuri Xbox. Un alt perete de oglinzi dădea către curte și către lac. Și ce fusese înainte camera de sport a tatălui era acum dormitorul lui Thomas în dreapta, printr-un culoar.

Emma îi eliberă mâna lui Kelsey de îndată ce ajunseră pe ultima treaptă a scării și porni repede, chițăind, către dormitorul lui Thomas.

– O să-ți arăt unde ține cărțile.

Trecând în grabă pe lângă Kelsey, Thomas porni în urma ei.

– Să nu îndrăznești să-mi atingi lucrurile, Em!

Kelsey privi în urma lor, încrucișându-și brațele la piept și clătinând din cap. Crezuse că, dacă avea să se îndepărteze de discuțiile de sus, putea să se simtă mai bine, dar nu era așa. Singurul lucru la care se gândea era că Hunt se afla în casa lor de ore bune și că nu-i spusese nimic, nici un cuvințel blestemat. Oare tot ce se întâmplase în California fusese o minciună?

– Kelsey.

Îi tresăltă inima când auzi vocea lui Hunt în spatele ei și în același timp simți un mic fior, unul care doar o scoase din sărite, pentru că știa că, dacă el ar fi atins-o atunci, ar fi cedat ca o femeie slabă, așa cum era, dar nu mai voia să fie.

Ea lăsă mâinile în jos și îl înfruntă.

– Du-te înapoi...

Țipetele Emmei îi făcură pe amândoi să întoarcă capetele.

– Jur, Em, strigă Thomas, dacă nu ieși din camera mea, nu o să te mai las să te joci niciodată pe Xbox!

Din capătul scării, Alec strigă:

– Ce naiba se petrece acolo?

Kelsey trase aer în piept și privi în sus, pregătită să-i spună că ar face bine să coboare și să intervină, dar înainte să apuce să scoată vreun cuvânt, Hunt se aplecă, o ridică în brațe și o aruncă pe un umăr.

Ea icni când aerul îi părăsi plămânii și camera se răsturnă cu susul în jos.

– Ce mama naibii, Hunt? Începu să-l bată cu mâinile pe spate, încercând să scape din strânsoarea lui. Lasă-mă jos!

Câteva secunde mai târziu, era în pivnița de vinuri – sau ceea ce fusese înainte o pivniță, înainte ca Thomas să devină șeful subsolului, iar părinții ei să transforme spațiul într-o cămară cu bunătăți –, unde el o așeză pe pământ. Hunt închise ușa în urma lor, rămânând în întuneric.

– Ce crezi că faci...

O sărută, înghițindu-i cuvintele. Ea nu-l putea vedea. Nu vedea nimic în întuneric. Dar îl simțea. Îl simțea peste tot, cuprinzând-o din partea din față, punându-și mâinile pe mijlocul ei, lipind-o de rafturi, apoi devorând-o până când o ameți.

Mai avea un pic și era pe cale să-l sărute înapoi, era pe cale să-i cedeze și să-i ofere ce voia, dar apoi își aminti de toate momentele în care cedase cu Julian, iar asta îi oferi forța necesară să ridice mâinile pe pieptul lui și să-l împingă.

– Nu mă poți săruta așa, iar după aceea să te aștepți ca asta să îndrepte tot.

– Ai dreptate. Îmi pare rău.

Era atât de aproape de buzele ei! Încins și atât de tentant, încât era o tortură să nu-l tragă înapoi.

– Nu te sărut ca să fac lucrurile în regulă. Te sărut pentru că sunt un idiot. Cel mai mare bou de pe planetă. Ai tot dreptul să fii supărată pe mine pentru ce ți-am zis în mașină. Nu am nici o scuză decât că m-am speriat. M-a speriat de moarte gândul că el a fost atât de aproape de tine, iar eu n-am știut. Pe drumul către casă, m-am gândit încontinuu la ce s-ar fi putut întâmpla dacă avea altă bombă sau dacă, Doamne ferește, ar fi avut un pistol. Nu aș fi putut să-l opresc pentru că, în tot timpul acelei blestemate conversații cu Trey Foster, eu mă gândeam cum să te bag înapoi în patul meu.

Inima lui Kelsey bătea cu putere. Nu știa ce să-i zică. Nu se așteptase ca el să fie atât de sincer cu ea. Sau atât de deschis. Iar faptul că el tremura îi confirmă că încă era speriat. Înghiți în sec, știind că el nu-și dorise să o supere, dar în același timp știind că ea nu mai putea să permită așa ceva.

– Nu poți lua decizii pentru mine.

– Știu asta.

– Și nu o să te las să-mi spui ce să fac. Frații mei au făcut asta ani întregi. La etaj, acum tot asta fac. Și Julian obișnuia să-mi facă asta mereu. Nu am de gând să mai am o astfel de relație.

– Nici eu nu vreau așa ceva. Și n-o să-ți mai spun ce să faci. Promit!

Toată furia ei dispăru și își înfipse degetele în cămașa lui gri.

– Și pe mine m-a speriat. Amândoi am fost în acea cafenea, iar tu ai fost în pericol, la fel ca mine. Dacă Foster făcea ceva și erai rănit, cum crezi că m-aș fi simțit? El nu încearcă să te prindă pe tine. Mă vrea pe mine. Nu ai dreptul să fii doar tu înspăimântat sau să te simți vinovat.

– Știu. Își lipi fruntea de fruntea ei. Iartă-mă, șopti el. Iartă-mă pentru că m-am comportat ca un nenorocit!

Disperarea din vocea lui îi alungă complet furia. Ridicând gura, îl sărută. Poate că gestul o făcea slabă, dar nu-i păsa. Nu mai voia să se certe cu el. El gemu și se deschise în fața sărutului ei, vârându-și limba în gura ei. În timp ce el o lipi mai tare de raft, ea îl cuprinse de gât pentru a-l trage mai aproape, ridicându-se pe vârful degetelor pentru a-l săruta mai mult. Dar ceva ascuțit din raft o zgârie pe spate, făcând-o să tresară.

– Au, stai un pic! Încercă să se întoarcă ca să vadă ce o zgâria. Dă-mi drumul un pic. E ceva...

Ușa se deschise larg, iar lumina invadă mica încăpere, orbindu-i pe amândoi. Kelsey închise instant ochii și ridică mâna pentru a bloca lumina.

– Ce naiba...

– Nenorocitule! Vocea lui Rusty umplu camera. Știam eu că nu ești de încredere!

Lucrurile se petrecură atât de repede, încât Kelsey nu avu timp să reacționeze. Cât ai clipi, Rusty îl împingea pe Hunt în rafturile din partea îndepărtată a cămării, ridicând mâna și trântindu-i una în față lui Hunt, izbindu-l de raftul din spatele lui. Kelsey țipă și interveni între fratele ei și Hunt, cu ochii mari și complet șocată.

– Rusty! Îl împinse cu mâinile pe piept. Oprește-te!

De afară, se auzeau zgomote de pași pe scară. Thomas întreba frenetic ce se întâmpla. Ethan și Alec strigau la Rusty să se calmeze naibii, chinuindu-se să-l scoată din cămară. Dar singurul lucru la care Kelsey se putea gândi era Hunt, care stătea pe un morman de cutii cu bomboane și biscuiți, cu buza spartă.

– Oh, Dumnezeule, îți curge sânge! Ea apucă repede un șervețel dintr-o rolă aflată în stânga ei și i-l duse la gură. Ești bine?

– Da, sunt bine.

Ea îi cercetă privirea, încercând să descopere vreun semn că nu era bine. Da, sângera, dar nu tare. O păți și mai rău luptându-se cu Alec la wrestling, era sigură de asta. Dar nu părea supărat. Nu părea gata să sară la bătaie așa cum ar fi făcut Julian în această situație. Ea se enervă din nou, de această dată pe fratele ei. Se întoarse și îl fixă cu privirea pe Rusty, care stătea în pragul de la cămară, încercând să scape din strânsoarea lui Ethan și a lui Alec.

– Ce naiba a fost asta?

Rusty încremeni. Avea părul zburlit, ochii de obsidian mai calmi, dar încă agitați, dar în continuare gata să răbufnească.

– Știi exact ce a fost asta. Te-am auzit.

Alec mijì ochii albaștri.

– Ce ai auzit?

Rusty scrâșni din dinți tare.

– Am auzit-o spunându-i acestui nemernic să se oprească și să-i dea drumul, apoi am deschis ușa. L-am văzut cum o ținea lipită de perete în timp ce i-a băgat limba în gură.

Alec și Ethan se încordară, gata să se înfurie. Chiar și Thomas, în spatele lor, devenise foarte protector, ceea ce nu avea să ajute deloc în situația aceea.

– Drăcia naibii, O'Donnell! Alec era oripilat. Ce naiba ai făcut?

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Kelsey își pierdu și ultima fărâmă de răbdare. Află că sunt o femeie matură și, la naiba, pot să hotărăsc pentru mine! Nu am nevoie de aprobarea ta.

– Deci ce se întâmplă aici? întrebă Ethan calm, încercând să fie împăciuitor, așa cum făcea mereu.

Kelsey privi peste umăr către Hunt. Dar el nu ridică ochii. Nu-i privi nici pe frații ei. Privea doar în jos, cu o expresie vinovată pe chip. Una care îi spunea clar lui Kelsey că nu voia să aibă acea conversație. Ea mijì ochii, nevenindu-i să creadă că el nu avea să spună nimic. Mai ales după discursul minunat pe care i-l servise. Oare avea să tacă tocmai când fuseseră descoperiți? Hunt oftă în cele din urmă și își trecu o mână prin păr.

– Kels, lasă-mă un minut cu frații tăi!

„Lasă-mă un minut." Ceea ce, de fapt, însemna „Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Fără ajutorul tău" Scrâșni tare din dinți pentru că tocmai avuseseră această conversație. Scuturând din cap, se întoarse cu spatele la el și trecu dincolo de frații ei.

– Bine, fie! Omorâți-vă dacă vreți, nu-mi pasă!

Tatăl ei era în capătul scărilor, privindu-i cu îngrijorare.

– Ce se întâmplă?

– Bărbații se comportă ca niște idioți.

Emma se grăbi să o prindă pe Kelsey de mână.

– Așa, spune-le, mătușă Kelsey! Vrei să trecem peste Ken cu camioanele mele?

– Da, de ce nu, Em? Sună mai distractiv decât tot ce am făcut toată ziua.

capitolul 17

Hunt nu arăta prea bine când în cele din urmă urcă la etaj după aproape treizeci de minute.

Kelsey îl privi de unde stătea, de pe covorul din fața șemineului, unde se jucase cu Emma. Ieșiseră și frații ei, toți foarte încruntați. Expresia tatălui ei era greu de descifrat. Iar Hunt, urcând scările în spatele tuturor, părea palid și de-a dreptul stânjenit.

Emma începu să scoată zgomote de explozie în timp ce izbea camionul Tonka peste păpușa Ken, dar Kelsey abia dacă o observa. Buza lui Hunt nu mai sângera și nu avea alte semne care să arate ce s-ar fi putut întâmpla după ce ea plecase, dar expresia lui neliniștită îi spunea clar că orice le spusese nu le picase bine.

Ea nu se bucură deloc știind că probabil fusese interogat așa cum nu fusese în viața lui. Privi din nou către Emma, care era pe podea în fața ei. Dacă nu ar fi fost atât de încăpățânat și nu ar fi trimis-o la etaj, ar fi putut să-l ajute.

– Oh, ce bine, zise mama lui Kelsey, ridicând privirea de la mașina de spălat vase în care punea farfurii. Nu are nimeni nevoie de atenție medicală. Începusem să mă îngrijorez.

– Te-aș fi strigat dacă situația devenea sângeroasă. Alec intră în bucătărie și o sărută pe mama lui pe obraz. Hunt a știut că e mai bine să nu riposteze.

Ethan chicoti și se prăbuși în scaun lângă Sam, care stătea în apropierea ferestrelor cu o revistă în mână, cuprinzând-o de umăr. Thomas se îndreptă țintă la frigider și îl deschise, ca și cum nu mâncase cu o oră în urmă. Rusty, care părea mai calm decât mai devreme, deși nu cu mult, merse către scaunul preferat din piele al tatălui, din partea opusă a camerei, departe de grup, și ridică cartea pe care o citea mai devreme.

Tatăl lui Kelsey o cuprinse pe soția lui de mijloc și o mângâie liniștitor pe braț.

– Totul e bine. Bărbații sunt bărbați.

– Îhî, răspunse ea rânjind. De ce nu te cred, Michael McClane?

Hunt păși cu atenție pe covorul pe care stătea Kelsey, cu mâinile băgate în buzunarele blugilor uzați, cu umerii încordați. Kelsey continuă să se joace cu Emma, nedorindu-și să întrebe ce se întâmplase acolo. Insistase să se descurce singur? Păi, să se descurce cu toate dacă așa voia.

De lângă Kelsey, Raegan, care șezuse și ea pe covor, îl privi pe Hunt, apoi se ridică în picioare.

– Cred că ăsta e semnul că trebuie să-l bat măr pe soțul meu. Îl strânse ușor pe Hunt de braț când trecu pe lângă el. Nu te îngrijora! O să vorbesc eu cu el.

– Am vorbit deja. Deși sunt dispus să accept orice ajutor pot să primesc.

Kelsey nu înțelegea ce voia să spună, dar nici nu avea chef să întrebe. Și nici nu mai avea chef să se certe.

În cameră se auzeau șușoteli în timp ce ea repara păpușa, punându-i înapoi brațele și picioarele și așezând-o din nou, pentru ca Emma să o poată distruge cu camioanele ei. Câteva secunde mai târziu, Hunt se așeză pe podea lângă Kelsey, sprijinindu-se de canapea, atent însă să nu o atingă. Iar ea nu știa ce se înțeleagă din asta, dacă trebuia să înțeleagă ceva.

– Ar trebui să știi, începu el șoptind în timp ce Emma scoase tot felul de sunete de explozie, atacând păpușa Ken, că tatăl tău este singurul motiv pentru care încă respir.

Kelsey pufni și prinse capul păpușii înainte să se rostogolească sub canapea.

– E un pacifist convins. Ar fi putut să-l dea afară pe Julian din această casă cu mulți ani în urmă și m-ar fi salvat de un divorț urât, dar nu a făcut-o pentru că el nu crede în violență. Să nu te simți special.

Hunt oftă și o privi.

– Ești foarte amuzantă, știai? I-am spus, Kelsey.

Mâna ei încremeni pe brațul distrus al păpușii, simțind un nod în gât.

– Ce i-ai spus?

El se întinse după brațul și capul păpușii Ken și i le dădu înapoi Emmei.

– L-am spus lui și fraților tăi că sunt înnebunit după tine, că sunt de mult timp și că sunt un idiot că aproape am distrus asta.

– Mulțumesc, zise Emma, apoi începu să cânte *Ring Around the Rosie* în timp ce-l asambla înapoi pe Ken.

– De ce ai zis asta? întrebă Kelsey, privindu-l uimită.

– Pentru că e adevărat. O cuprinse de gât și o trase aproape, sărutând-o de față cu toată lumea, ca și cum era un gest normal, ceva ce se întâmpla în fiecare zi, apoi o eliberă. Și pentru că sunt. Privi către Emma, continuând: Și cine te-a învățat pe tine să calci păpușile așa, Em? Tatăl tău? Deja te învață să urăști bărbații?

Emma lăsă capul pe spate și râse, arătându-și dinții albi.

– Tati nu m-a învățat. Eu m-am învățat. Ridicându-se din locul ei, apucă pieptul lui Ken și unul dintre camioanele ei, apoi se trânti în poala lui Hunt. Uite, Ken nu încape în scaun cu picioarele lui. E prea mare. Trebuie să le tai ca să încapă.

Încă mult prea uimită pentru a vorbi, Kelsey o urmări pe Emma lansându-se într-o conversație cu Hunt despre inutilitatea picioarelor, iar Hunt îi permise să facă pe șefa cu el, așa cum îi plăcea să se poarte cu toți bărbații din familia McClane.

Kelsey ridică privirea și își dădu seama că toată lumea îi urmărea – Ethan și Sam din cealaltă parte a camerei vădit amuzați, Alec și Raegan de lângă masa de bucătărie, cu brațul pe umărul ei și cu o privire resemnată, ea zâmbind larg în timp ce-l cuprinse de mijloc. Rusty încă era în scaunul lui, dar nu mai părea să vrea să-i spargă fața lui Hunt, acceptând situația. Iar în bucătărie, părinții ei nu păreau deloc surprinși. Mama ei rânjea, iar tatăl ei stătea în spatele ei, masându-i umerii și șoptindu-i ceva la ureche, ceva ce Kelsey nu putu să audă. Nici măcar Thomas, care mânca înghețată dintr-o cutie, nu părea uimit de ceea ce făcuse Hunt. Ceea ce, după scena din pivniță, din urmă cu câteva minute, nu doar că i se părea bizar lui Kelsey, ci îi spunea clar că tot ce le spusese el bărbaților din familia ei îi convinsese că vorbea serios.

– Ce e?

Hunt privi într-o parte și rânji.

– Pari confuză, Kels.

– Eu...

Chiar era nespus de confuză. Pentru că știa că ea nu ar fi putut să-și împace membrii familiei așa cum tocmai o făcuse el. Telefonul din buzunarul lui Hunt sună. Se mută într-o parte și îl scoase. Însă când încremeni, Kelsey înțelese că se întâmplase ceva rău. Adrenalina ei crescu, iar pulsul îi vâjâia în urechi.

– Ce e?

Hunt se aplecă în față, mutând-o cu atenție pe Emma de pe piciorul lui, apoi îi întinse telefonul ca ea să vadă ecranul.

Apăru o imagine. Inima lui Kelsey se opri când văzu că imaginea era cu ei doi, șezând unul lângă altul pe podea, cu Emma în poala lui Hunt.

Era clar că fotografia fusese făcută cu doar câteva secunde în urmă prin ferestrele mari ale casei părinților ei.

Hunt nu-i spusese lui Kelsey ce să facă.

Avusese grijă. Nu voia să facă din nou aceeași greșeală. Tăcuse mâlc în timp ce familia ei hotăra ce era bine pentru Kelsey acum, când știau că Foster încă o urmărea. Se simți însă extrem de ușurat când ea recunoscu că ideea cea mai bună era să plece cu el înapoi la casa lui de vacanță.

Trecuse prin fiecare răscruce de drumuri dintre Lake Oswego și coastă, făcând tot posibilul pentru a-l induce în eroare pe urmăritorul lor. În timp ce Hunt semnalase poliția locală și FBI-ul despre cel mai recent mesaj primit de Kelsey înainte de a pleca de la părinții ei, frații ei făcuseră o tură de lac, de unde se părea că fusese făcută fotografia. Nu-l găsiseră pe Foster – deși Hunt nu s-ar fi așteptat ca el să stea acolo așteptându-i –, dar găsiseră o cameră instalată în copacii de peste apă, care cel mai probabil era controlată prin telefon, de la distanță, printr-o aplicație, folosindu-se de un semnal wireless nesecurizat.

Poliția verifica acum toate camerele de supraveghere din aeroportul din Portland, căutând orice semn că Foster trecuse printr-un aeroport local, fie normal, fie deghizat. Dacă cu o zi în urmă fusese în California făcând fotografii cu ei în acea cafenea, atunci trebuie să fi zburat și el. Dar tot nu ar fi putut să conducă și să aranjeze totul în Oregon în timp util. Trebuia să aibă un complice.

Gândul că ticălosul lucra cu cineva îl făcu pe Hunt să simtă un nod în stomac exact când coti cu mașina pe aleea casei lui de vacanță. De când plecaseră

de la casa părinților ei, după cină, se întunecase și pornise o furtună puternică, cu stropi mari de ploaie care loveau în parbriz, care îl deprima și mai tare. Cu toate acestea, era încrezător că, de îndată ce avea să o ducă pe Kelsey în casă, totul urma să fie bine. Casa de vacanță era mai securizată decât Fort Knox. Cum era deținută de compania lui și folosită doar când unii clienți aveau nevoie de un refugiu sau voiau să evadeze câteva zile pentru a-și limpezi mintea, locul nu era cunoscut de mulți. Și în cazul în care cineva reușea să treacă de protocoalele înalte de securitate – ceea ce nu urma să se întâmple –, avea camera de siguranță, care era complet impenetrabilă.

Coborî geamul de la mașină pentru a tasta codul de acces la poarta principală, apoi intră pe proprietate, uitându-se atent ca poarta să se închidă în urma lui. O alee lată, pavată îi ducea după o jumătate de kilometru spre casă. El se folosi de aplicația securizată de pe telefon pentru a deschide garajul, apoi trase mașina în mijlocul culoarului și închise ușile în urma lor.

Kelsey nu vorbise prea mult pe drum. El știa că probabil ea era speriată, încă procesa tot ce se întâmplase în casa părinților ei și încerca să-și controleze emoțiile. Dar el ar fi vrut ca ea să se bazeze pe el. Simțea nevoia ca ea să facă asta, mai ales că știa că încă era puțin supărată pe el din cauza a ceea ce se întâmplase mai devreme. Se întâlni cu ea în spatele mașinii. Ea deja deschisese portbagajul, dar înainte să apuce să mai facă vreun gest, el îi luă bagajele și le aruncă pe umăr.

Ea se încruntă.

– Să știi că îmi pot cără și singură bagajele.

– Știu că poți. Iar eu sunt un susținător al feminismului, dar mama m-a învățat să fiu un gentleman. Închizând portbagajul, îi făcu semn către treptele care duceau în casă. Haide! Hai să intrăm! Mă poți certa și acolo, la fel de ușor cum o poți face aici, doar că acolo

e mai cald. Trecu pe lângă ea și deschise ușa casei. Cum casa era construită pe un deal, iar ușa garajului se deschidea la nivelul principal, el îi luă bagajele și le așeză în camera de oaspeți în care ea stătuse anterior. Își dorea mai mult decât orice ca lucrurile ei să fie în camera lui, dar nu avea de gând să forțeze lucrurile și să riște să o dea iar în bară. Îi așeză bagajele pe banca de la capătul patului, apoi privi către ușă, unde ea stătea cu mâinile încrucișate la piept și cu o expresie obosită. E târziu. O să te las să te schimbi și să dormi. Eu trebuie să verific sistemul de securitate și să mă asigur că totul merge bine.

Kelsey nu spuse nimic când trecu pe lângă ea. Nu încercă să-l oprească sau să i se alăture, iar el încercă din răsputeri să nu fie dezamăgit de asta. Ea fusese de acord să vină aici, admisese că era cel mai sigur loc pentru moment. El nu o forțase să rămână singură cu el. Când fratele ei Rusty o întrebase dacă se simțea în siguranță cu Hunt, ea nu ezitase să răspundă „Da" în fața întregii familii. Dar el nu putea scăpa de gândul că ea nu-l sărutase în cămară. Nu se întinsese după el și nici nu-l ținuse de mână în mașină pe drum până aici. Și nu păruse deloc încântată de faptul că își exprimase sentimentele față de ea și față de toată lumea.

Era încordat la maximum în timp ce cerceta casa, verificând tot sistemul și toate ecranele. Își puse o haină pe el și ieși în ploaie ca să verifice perimetrul, încercând să nu se gândească la Kelsey și la ce naiba se întâmplase între ei, simțindu-se mizerabil pentru că gândurile legate de ea refuzau să-i părăsească mintea. Intrând înapoi, își scutură haina de apă și se îndreptă către birou pentru a-l suna pe Davies, sperând că o împrospătare a situației lor avea să-i limpezească mintea. Dar când află că nu era nici o informație concretă și că nimeni nu știa unde naiba plecase Foster, adrenalina lui crescu din nou.

Trase puternic aer în piept. Își repeta că erau în siguranță în casa lui. Se îndreptă către bucătărie pentru a lua două sticle de apă reci din frigider.

Se opri în fața ușii dormitorului lui Kelsey. Privi în interior și văzu că ea nu despachetase nimic. Nu-și scosese papucii, nu se schimbase în pijama. Deși nu mai stătea în pragul ușii, nu era prea departe. Stătea pe marginea patului, holbându-se la valiza nedesfăcută ca și cum în ea erau toate misterele lumii.

I se strânse stomacul. Atent să nu o sperie, intră în cameră și îi așeză o sticlă de apă pe noptieră.

– E totul OK, Kels?

– Nu, zise ea, clătinând din cap repede. Nu sunt bine.

El se încordă. La naiba! Ea nu se pierduse cu firea când se prăbușise clădirea, când Julian o atacase sau când Foster făcuse poze cu ea în California. Dar era pe cale să o ia razna pentru că frica o ajunsese în cele din urmă. El înaintă către ea, disperat să o consoleze.

– Kels, ești în siguranță aici. Totul o să fie bin...

Ea se întoarse către el.

– Ce naiba le-ai spus fraților mei și tatălui meu?

El încremeni. Clipi pentru că nu se așteptase să spună asta. Apoi clipi din nou pentru că în ochii ei căprui nu era teamă sau instabilitate emoțională, ci era confuzie.

– Ți-am zis deja.

– Le-ai spus că ne-am culcat împreună în California?

El roși brusc.

– Nu, nu am intrat în astfel de detalii. Chiar nu a fost nevoie.

– Ce înseamnă asta?

Strânse sticla de plastic cu putere, iar aceasta pocni sub degetele tremurânde pe care el spera ca ea să nu le observe.

– Adică nu a fost nevoie.

– De ce nu?

La naiba de două ori! Nu era doar confuză, era și supărată.

- Pentru că tatăl tău și frații tăi nu sunt proști.

- Deci ce le-ai spus? Că ești nebun după mine, le-ai dat de înțeles că ne-am tras-o, iar ei au fost pur și simplu mulțumiți cu asta?

El icni.

- Nu spune asta!

- De ce nu? Asta am făcut, nu?

- Asta a fost pentru tine? Atât?

Ea îl privi câteva secunde în tăcere, iar el își simți pieptul strângându-se din nou pentru că nu putea să-i deslușească gândurile. Nu avea nici cea mai mică idee dacă ea își amintea de nopțile petrecute împreună în California sau dacă acum regreta tot ce se întâmplase între ei.

„Dumnezeule, să nu regrete ce a fost între noi..."

Ea își feri privirea înainte ca el să găsească un răspuns, împinse valiza de pe bancă și se așeză. Cuprinzându-și fața cu mâinile, murmură:

- E un dezastru.

El nu era sigur la ce se referea – la situația cu Foster, la ce se întâmplase în casa părinților ei sau la ei –, iar instinctul îi spunea să iasă din cameră înainte ca ea să aibă timp să clarifice tot, înainte să-i frângă inima pentru totdeauna. Doar că nu-și putea mișca picioarele. Nu voia să lase loc de îndoieli. Dacă ea avea dubii, voia ca ea să știe că el nu avea.

Așezând sticla de apă pe noptieră, el ocoli patul, îngenunche pe podea în fața ei ca să se privească în ochi și îi ridică delicat mâinile de pe chip. Ea clipi de mai multe ori și îi întâlni privirea, însă el nu zări furie în ochii ei. Văzu teamă. O teamă care îi dădea putere pentru că era aceeași teamă pe care o simțea și el.

- Kels. Îi coborî mâinile în poală și îi atinse obrazul cu degetul. Le-am spus că sunt îndrăgostit de tine.

– De ce ai făcut asta? șopti ea.

– Pentru că e adevărat. Își trecu degetul peste bărbia ei. Și pentru că știu că și tu ești îndrăgostită de mine.

Ea închise ochii și respiră încet. Începu să tremure, dar nu negă. Iar acest semn era toată încurajarea de care avu nevoie.

– Uite, știu că ești speriată. Și mai știu că nu te-am ajutat deloc când m-am speriat de acel mesaj. Ți-am spus în California că nu mă pricep deloc la relații. O să fac greșeli, așa cum am făcut astăzi. Și îți garantez că o să vrei să mă plesnești în multe ocazii pentru că sunt un idiot. Dar nu o să te rănesc niciodată. Nu intenționat. Și dacă îmi dai o șansă, pot să-ți dovedesc. Știu ce vreau, iar ce vreau ești tu.

Ea deschise ochii și îl privi – îl privi cu adevărat –, iar emoția din privirea ei era atât de sinceră, încât el se simți ca și cum ea citea direct în sufletul lui.

– Îmi este greu să te cred. Nu pentru că nu am încredere în tine, ci pentru că am încetat cu mult timp în urmă să am încredere în alți oameni în afară de familia mea. Niciodată nu am crezut nimic din ce mi-a spus Julian, mai ales când venea vorba de emoțiile lui. Primeam afecțiune doar când avea el chef, când făceam ceva care îi plăcea lui sau când voia să le arate altor oameni că eram perfecți, că eram cuplul perfect și fericit. În public era soțul iubitor, dar în privat era tăcut, rece și obsedat de control, iar eu nu știam niciodată ce avea să-l scoată din sărite sau să-i producă o criză de furie.

– Eu nu sunt așa. Știi că nu sunt.

– Știu. Ea privi către mâinile lui din poala ei. Dar am nevoie să înțelegi de ce uneori se pare că mă înspăimânt din nimic. Îi întâlni privirea din nou; îl străfulgerau ochii ei deschiși, sinceri, vulnerabili. Pentru mine nu e din *nimic*. Julian nu m-a iubit. Mi-a zis că mă iubește, dar nu mă iubea. Nu cu adevărat. Nu te comporți cu o persoană pe care o iubești așa cum m-a tratat el.

În mintea lui apăru imaginea cu ea țintuită la podea de Benedict, în depozitul ei, făcându-l să se încordeze.

Ea îi strânse mâinile.

– Știu la ce te gândești și am nevoie să știi că atunci a fost cel mai oribil lucru pe care mi l-a făcut vreodată, fizic cel puțin. În majoritatea timpului nu făcea mare lucru. Mă prindea de braț sau mă împingea de perete pentru a-mi atrage atenția. De câteva ori m-am trezit cu vânătăi, dar nu de obicei. Și de cele mai multe ori, când își pierdea cumpătul, se întâmpla dacă ne certam sau urlam la el.

Hunt strânse din dinți.

– Asta nu e o scuză. Nici un bărbat – soț, iubit sau orice – nu ar trebui să te apuce, să te împingă sau să te rănească indiferent de ce spui. E inacceptabil, așa că nu mai căuta scuze pentru asta.

– Știu. Se uită în jos la mâinile lor. Acesta este unul dintre principalele motive pentru care în final mi-am făcut curaj să-l părăsesc. Dar cel mai rău e că... Își mușcă buzele. Cele mai rele lucruri nu erau fizice. Erau verbale și puternic emoționale și mi-au făcut rău. Știu că e ușor să spui că tot ce a zis el a fost o minciună, dar el știa cum să-mi trezească cele mai mari frici și nevroze și le-a folosit împotriva mea. Era bun la asta. Știa cum să mă facă să simt că nu eram niciodată destul de bună, iar acele sentimente au rămas la mult timp după ce am scăpat de el. Chiar și când nu vreau ca asta să se întâmple.

Ea suspină, continuând să se uite la mâinile lor. Iar el se simți cuprins de o mie de emoții diferite, cele mai puternice fiind cele legate de nevoia de a o consola și de foamea de a-l pocni din nou pe Benedict.

– Părinții mei m-au învățat să fiu o femeie puternică, independentă, continuă ea, și în 90% din timp sunt chiar așa. Pentru numele lui Dumnezeu, sunt o femeie educată! Nu sunt proastă. Dar cu Julian m-am simțit proastă. Și nu am fost puternică sau independentă

cu el. L-am lăsat să mă controleze, să-mi controleze starea de bine. Dacă el era fericit, eram și eu fericită. În toată relația cu el am funcționat fals, încercând să ne prefacem că totul era perfect în public, în timp ce acasă călcam pe coji de ouă. Nu am fost niciodată puternică. L-am lăsat pe el să dea tonul și să ia deciziile. Nu am fost un partener. Eram proprietate.

El avu o senzație de rău când își dădu seama ce voia ea să spună.

– Eu nu sunt așa. Nu te-aș trata așa. Când am făcut prostia să spun să rămâi în casa părinților tăi, am făcut-o pentru că îmi era teamă de ceea ce plănuia Foster...

– Știu. Își strânse mâinile din nou și îl privi. Părea neînfricată, superbă și puternică – mult mai puternică decât știa ea că era. Știu că nu ești ca el și nu mai sunt supărată pentru ce mi-ai zis în mașină. Îți spun asta pentru că am nevoie să înțelegi. Am stat cu el mult timp – mai mult decât ar fi trebuit – pentru că m-am gândit că, dacă l-aș putea face să mă iubească, atunci aș demonstra că merit, că am valoare, că nu sunt un nimic, așa cum mi-a zis de atâtea ori. Și într-un mod foarte straniu, am crezut că aș putea să demonstrez că faptul că mama mea naturală m-a părăsit nu are legătură cu mine. Mi-a luat foarte mult timp să am încredere în Hannah și în Michael. Și mult mai mult să am încredere în frații mei. Și indiferent câtă încredere am în tine și deși știu că nu ești ca Julian, încă mă... tem. Ce fac dacă te răzgândești? Sau dacă te saturi de reacțiile iraționale? Sau dacă pur și simplu decizi că nu merit efortul? Nu știu ce aș face dacă s-ar întâmpla asta.

Lacrimile îi umplură ochii. Clipi repede ca să le alunge forțat. Dar simplul fapt că îi povestea asta, că avea încredere în el, că nu se ascundea sub cochilie îl făcea să fie și mai îndrăgostit de ea.

El ridică mâinile către fața ei.

– Nu am nici o garanție pe care să ți-o ofer. Nu știu ce o să se întâmple mâine, anul următor sau în zece ani. Singurul lucru de care sunt sigur e că te iubesc. Te iubesc așa cum ești. Pe tine, cea puternică, cea bătăioasă, cea neliniștită, chiar și cea speriată. Și ce simt pentru tine nu are legătură cu ce s-a întâmplat în ultima săptămână. Sunt îndrăgostit de tine de cel puțin zece ani. Te iubesc pentru toate lucrurile prin care ai trecut și cărora le-ai supraviețuit. Te iubesc pentru că, deși tu crezi că ești slabă, nu ești. Ești cea mai puternică femeie pe care o știu. Și te iubesc pentru că nu ai lăsat trecutul – durerea, furia și dezamăgirile – să te urâțească, așa cum s-ar fi întâmplat cu alți oameni. Ai făcut ca toate astea să te șlefuiască în femeia incredibilă, talentată, grozavă care ești.

Lacrimile îi curgeau printre gene și pe obraji. Lacrimile ei îl făceau să simtă fiori în interior. Luând-o ușor de ceafă, o trase încet spre el, lipindu-și fruntea de a ei.

– Știu că te temi, șopti el. Și eu mă tem, dar nu să te iubesc. Nu aș putea să mă tem vreodată din cauza asta, pentru că sunt convins că e singurul lucru bun. Mă tem că o să stric asta așa cum aproape că am făcut-o azi și că o să te pierd pentru totdeauna. Pentru că asta m-ar distruge. Mai mult decât a făcut-o moartea mamei. Mai ales acum, când mi-am dat seama că tu ești singurul lucru care contează pe lumea asta.

Ea suspină, ridicându-și mâinile pe coatele lui și depărtându-se de fruntea lui.

– Nu o să mă pierzi, șopti ea. Cât timp o să mă iubești așa, nu o să pierzi niciodată. Îl sărută și îl cuprinse de gât. Și eu te iubesc. Te-am iubit mereu.

El simțea că nu putea să respire. Era aproape sigur că nu auzise bine. Dar când se deschise în fața sărutului ei, iar ea îi vârî limba în gură, făcându-l să geamă

în timp ce-l gustă, știu că era a lui. Oricât voia el. Pentru totdeauna.

Și tot ce trebuia să facă era să o apere de acel nebun.

capitolul 18

Kelsey nu se putea apropia suficient de Hunt. Nu-l putea atinge suficient de repede. Nu-i putea arăta suficient de repede ce însemnaseră cuvintele lui pentru ea.

Prinzându-l mai strâns de umeri, își desfăcu picioarele pentru a-i face loc, căci îngenunchease între coapsele ei. Sânii i se lipiseră de pieptul lui tare când se trase mai aproape. Tânjind să-l simtă – cu totul – își ridică pelvisul către șoldurile lui, torturându-i pe amândoi.

El gemu. Îi mușcă buza, apoi începu să sugă locul până când ea gemu.

– Am nevoie de tine, Kelsey. Trebuie să fiu în tine.

– Da.

„Oh, Dumnezeule, da!" Cu degetele tremurându-i, apucă nasturii de la cămașa lui și îl desfăcu pe primul.

– Și eu am nevoie de tine. Îl sărută apăsat, cu disperare, și îi șopti: Acum. Chiar acum!

Drept răspuns el mârâi încet, cuprinzând-o în brațele lui și ridicând-o de pe bancă. Ea se prinse de umerii lui, sărutându-l iar și iar în timp ce el o căra către pat, așezând-o pe saltea.

Îl trase peste ea, sărutându-l cu foame în timp ce degetele i se năpustiră din nou asupra nasturilor lui. Avea nevoie să-i simtă pielea, voia ca el să fie dezbrăcat. El se ridică, așa că ea fu nevoită să se arcuiască pentru a-l săruta în continuare, în timp ce el își alunecă mâna pe piciorul ei, scoțându-i pantoful de pe piciorul drept, apoi cel de pe piciorul stâng. Se prăbușiră pe cuvertură. El își vârî degetul mare în partea de sus a ciorapilor ei, îl smulse pe primul, apoi pe al doilea.

Ea își propti picioarele goale în pat, în timp ce el se așeză din nou deasupra. Întinzându-se, ea îi scoase cămașa din pantaloni, apoi suspină, privindu-i abdomenul sculptat. El se îndepărtă de ea suficient de mult ca să scape de mânecile cămășii, iar ea își trecu vârful degetelor peste pieptul lui, adorând să vadă cum tremura la fiecare atingere a ei. Aruncându-și cămașa în spate cu mișcări frenetice, el se aplecă și o sărută cu înfocare, un sărut umed și fierbinte, apoi o cuprinse cu brațul de mijloc și o ridică mai sus pe pat.

Ea gemu când o sărută în colțul gurii, pe obraz, pe maxilar, coborând pe gât și ridicându-i puloverul moale în sus. Aerul rece îi făcu sfârcurile deja întărite să se întărească și mai tare sub dantela subțire. Se retrase un pic, devorând-o din priviri. Își linse buzele ca și cum abia aștepta să o guste. Și știind că o voia atât de mult, știind că era al ei, simți un incredibil val de dorință în interior, care creștea cu fiecare clipă mai ales între picioarele ei.

Își simțea pântecul arzând sub privirea lui fierbinte. Apucând de marginea puloverului ei, Hunt i-l trase peste cap, aruncându-l pe pat. Și fără să mai piardă timp, îi desfăcu partea din față a sutienului, îi cuprinse sânul cu mâna și apoi, coborându-și gura, începu să se joace cu limba pe sfârcul ei până când ea gemu.

– Hunter... Își arcui spatele și își băgă mâinile în părul lui, disperată să guste mai mult, disperată să-l simtă peste tot. E atât de bine!

– Nu, iubito, tu ești atât de bună!

Trecu la celălalt sân, lingând-o, sugând-o și chinuind-o până când se zvârcoli sub el. Își flexă șoldurile contra pieptului lui, apăsându-l în coaste cu genunchii, înfigându-și unghiile în umerii lui, tânjind după mai mult. El îi simți dorința și începu să o umple de sărutări de-a lungul abdomenului. Cu o mână se juca, frecându-i între degetul mare și arătător sfârcul stâng.

Cu cealaltă, se jucă cu sfârcul drept până când ea se arcui și mai mult, urlând de plăcere. Apoi o linse de-a lungul abdomenului, dar mai jos, desfăcând cu dinții nasturele blugilor.

– Și în câteva secunde o să te fac să te simți extraordinar.

El îi eliberă sfârcurile, se ridică din nou în genunchi, îi apucă betelia blugilor și îi trase în jos, apoi făcu la fel cu lenjeria.

Ea gemu și se eliberă repede de bretelele de la sutien, scoțându-le de pe brațe și aruncându-l peste umăr. Apoi, sprijinindu-se în coate, îl urmări coborând pe podea, prinzându-se cu brațele de coapsele ei și trăgând-o către marginea saltelei cu cea mai sexy, înfocată, superbă privire pe care i-o aruncase vreodată. Îi desfăcu picioarele larg. Îi oferi acel rânjet fermecător pe care ea îl îndrăgea atât de mult. Apoi privi în jos, răsuflând peste vaginul ei încins.

– Îmi era atât de poftă de asta.

Ea își ținu respirația și își mușcă buza, anticipând acea primă atingere. Apoi o simți privindu-l cum se juca pe miezul ei cu limba, țipând și arcuindu-se pentru a-i întâlni buzele, dorindu-și mai mult, dorindu-și plăcerea, emoțiile și perfecțiunea pe care doar el i le putea oferi.

– Oh, da, Hunter! Exact așa.

Strânse puternic așternuturile de sub ea când îi atinse clitorisul cu limba, făcând-o să simtă extazul cu gura. Ea se cutremură sub atingerea lui, gemând și cerșind pentru mai mult. El o devora, trăgând-o mai aproape și făcând-o să înnebunească de dorință cu fiecare răsucire a limbii. Când o penetră cu două degete, lingând-o în același timp, ea se pierdu complet, uitând tot ce se întâmplase în ultimele zile, explodând într-un orgasm care îi consumă fiecare centimetru din trup.

Se prăbuși pe pat, umedă, răvășită, încă tremurând. Dar el îi oferi doar câteva momente ca să respire. Începu din nou să o sărute pe corp, apoi îi găsi gura și o devoră

ca un bărbat înfometat, ca și cum nu se putea sătura, ca și cum ea era totul.

Dorința se aprinse din nou în ea. Pofta se transformă într-o nevoie apăsătoare de a-l simți peste tot. Ridicând o mână către fața lui, ea își apăsă limba de a lui, întinzându-se ca să-l ajute să-și scoată blugii. El i-o luase oricum înainte. Dezbrăcat și aproape rupând prezervativul. Se întinse către el, dorindu-și mai mult, dar el se retrase din sărutul lor, prinzând-o de șolduri, și o întoarse pe burtă.

Ea se lăsă pe saltea suspinând și încercă să se ridice în mâini. Se auzi un foșnet în spatele ei, apoi el fu în ea, picioarele puternice atingându-i interiorul coapselor. O prinse cu mâinile de șolduri, așa că ea se propti în genunchi, iar el o penetră cu degetele, tachinându-i vaginul umed până când o simți fierbinte și dornică pentru mai mult, împingându-se în el și gemând.

– Îmi place că tremuri când te ating.

El îi împinse genunchii și mai mult, desfăcându-i coapsele, apoi penetrându-i ușor vaginul umed. Ea își ținu respirația în timp ce el se aplecă pe spatele ei și o sărută pe colțul gurii. Apoi se flexă încet și o penetră iar, până când ea gemu lung.

– Da *iubesc* ce sunete scoți când sunt în tine.

O penetră până la capăt, încet și apăsat, strângând-o până când vaginul ei se relaxă în jurul lui. La fel de încet se retrase, făcând-o să se strângă ca să nu-l elibereze. O prinse cu degetele de șolduri. Suspină și o penetră iar, de această dată mai tare, gemând când ea se strânse din nou.

– Kelsey...

Crescu viteza penetrărilor. O pătrunse iar și iar, făcând-o și mai umedă cu fiecare alunecare, simțindu-i dorința crescând. Apoi își vârî degetele între picioarele ei, găsindu-i clitorisul, frecându-l în timp ce o penetra până când o simți împingându-se în el, unindu-și

ritmurile într-un dans frenetic și mai disperat cu fiecare secundă.

– Oh, da!

Simțea plăcerea prin toți porii, întărindu-i sfârcurile, făcându-i pielea să se înfierbânte și să transpire, ghidându-i fiecare gând doar la locul dintre picioarele ei pe care el îl mângâia și îl umplea.

Gemu în urechea ei. O penetră mai adânc. Cuprinzându-i mijlocul cu mâna, o ridică de pe saltea, rotind-o și lipind-o de pieptul lui. Ea suspină și își desfăcu picioarele și mai tare ca el să-i poată tachina clitorisul, să o poată penetra și mai adânc cu fiecare alunecare. Cuprinzându-i fața între mâini, se îndreptă către gura ei. Respirația lui îi gâdila buzele.

– Dumnezeule, iubesc să fiu în tine!

Îi luă buza de jos în gură și i-o supse până când ea gemu, apoi își vârî limba între buzele ei și o devoră ca un bărbat posedat. O penetra frenetic acum. Intră din nou în ea, masând apăsat acel loc care o făcea să înnebunească.

– Kelsey! O sărută pe buze și îi netezi părul umed, dându-i-l pe spate și cuprinzând-o în brațe. Asta e real. Suntem făcuți să fim împreună. Știi că așa e, așa cum știu și eu.

Lacrimile curgeau din ochii ei. Lacrimi nu doar pentru că el o iubea, ci pentru că el o iubea în ciuda tuturor defectelor ei. Îi bătea inima atât de tare, încât risca să rămână fără respirație. Sprijinindu-și capul pe umărul lui, îl sărută îndelung și profund, strângându-se în jurul penisului ca el să simtă ce era în inima ei și ca să-l ducă în extaz odată cu ea.

– Știu. Ea se prinse cu mâna de brațul cu care o ținea de mijloc, pentru mai multă stabilitate. Doar să nu-mi dai drumul!

– Niciodată. Nu-ți dau drumul niciodată. Promit! El crescu în interiorul ei, gemând pe buzele ei. Dă-ți drumul odată cu mine! Umple-mă cu savoarea ta!

Tot corpul îi tremura sub forța orgasmului, iar gândul că el se simțea atât de bine o făcu să explodeze, iar în acel moment se simți cuprinsă de o stare de împlinire cum nu mai trăise niciodată. Forța propriului orgasm o făcu să țipe. Îl savură, spunându-și că avea să facă totul ca asta să funcționeze. Că *ei* aveau să reușească împreună. Tot ce trebuia să facă era să creadă. Chiar dacă a crede era cel mai greu lucru pentru cineva ca ea.

Nu-și amintea când se prăbușise pe saltea, dar când clipi, simți greutatea lui Hunt în spatele ei, încă tremurând. Ea zâmbi. Se bucura de sentimentul corpului lui lipit de al ei. Se întinse după mâna lui așezată pe saltea lângă capul ei.

El gemu și se rostogoli. Dar nu ajunse prea departe – stătea pe o parte, lipindu-se și mai mult de ea cu trupul ud, dulce, ademenitor.

Ea suspină când el își trecu vârful degetelor peste șira spinării ei. O sărută încet pe frunte și îi șopti:

– Ți-am spus că ești înnebunită după mine.

Ea zâmbi, sprijinindu-și fața pe pieptul lui, adorând ideea că el știa mereu ce să spună.

– Ești mândru de tine, nu?

– Pentru asta? Nu. Pentru că te-am făcut să-mi strigi numele mai devreme? Al naibii de mândru!

Ea nu se mai putu abține și începu să râdă. Și, oh, cât de bine era să râdă! Nu prea râsese în ultimele luni. În ultimii ani, de fapt.

– Nu am strigat.

– Bine, ai urlat.

Ea îl bătu în joacă peste braț.

– Nu am urlat.

– Bine, poate că a fost mai mult ca un țipăt. Îi înclină bărbia și îi zâmbi. Dar pariez că te mai pot face să urli de câteva ori înainte ca noaptea să se termine.

Văzu în privirea lui o căldură care o înfierbântă, iar de această dată nici măcar nu mai încercă să nege – era exact ce își dorea.

– Aș vrea să te văd încercând.

Zâmbind, o împinse pe spate și o sărută din nou.

– Asta e o provocare la care nu o să spun nu niciodată.

Kelsey suspină în întuneric și se cuibări lângă Hunt sub așternuturi. Afară furtuna își făcea de cap, foșnind copacii și iarba, dar în patul uriaș al lui Hunt ei îi era cald și bine și era liniște. Într-adevăr, buzele ei tăceau, însă creierul ei era cu totul altă poveste.

După ce o satisfăcuse de mai multe ori, o dusese în baia cu duș mare din dormitorul principal și săpunise fiecare centimetru al pielii ei. El încercase să-i stârnească din nou dorința, penetrând-o cu degetele în baie, însă ea îl oprise, spunându-i că avea nevoie de mâncare înainte ca el să o extenueze, așa că el o târâse în bucătărie, o așezase pe un scaun și îi făcuse o omletă. Și după ce-i potolise foamea, o posedase din nou chiar acolo, pe masa din bucătărie, înainte de a o duce în dormitorul lui și de a o devora complet în patul lui. Ea nu-și putea aminti când fusese ultima dată când un bărbat gătise pentru ea.

Nu-și putea aminti ultima dată când se simțise atât de relaxată. Nu era sigură că fusese vreodată atât de fericită ca acum. Dar era absolut sigură că nu avusese niciodată atâtea orgasme într-o singură noapte. Și doar gândindu-se la toate modurile delicioase în care el o putea face să geamă, își mai dorea un orgasm chiar atunci.

Mușcându-și buza, întinse mâna pe pieptul lui musculos. Lângă ea, acolo unde el se sprijinea cu capul pe pernă, el gemu încet.

– Cum naiba nu ești deloc obosită? Fiecare mușchi din mine e terminat.

Ea îi zâmbi, amintindu-și de acrobațiile din timpul ultimei partide.

– Pentru că ai fost foarte creativ. Și tot ce a trebuit să fac a fost să stau acolo.

El își trecu mâna peste brațul ei.

– Da? Data viitoare, să faci tu toată treaba!

Ea simțea din nou dorința între picioare. El suspină și o sărută pe frunte.

– Lasă-mă să dorm, iubito, măcar un pic. Și apoi îți promit că o să te duc în extaz iar. Amândoi avem nevoie de un pic de odihnă.

El avea dreptate. Știa că avea dreptate. Probabil era mult prea obosită pentru încă o rundă. Oftând, închise ochii, permițând gândurilor să alerge libere, mușchilor să se relaxeze, iar grijilor să dispară.

Nu era sigură cât timp trecuse sau cât timp dormise, dar când Hunt se foi lângă ea, se trezi brusc. Clipind de mai multe ori, ea se ridică, sprijinindu-se în mâini în timp ce el coborî din pat.

– Ce e?

– Nu se aude ventilatorul mergând.

El se duse la dulap și se îmbrăcă într-o pereche de blugi.

Clipind pentru că era încă pe jumătate adormită, confuză pentru că nu știa cât era ceasul sau cât timp dormiseră, Kelsey se holbă la ventilatorul care nu se mișca.

– Nu l-ai închis înainte să mergem la culcare?

– Nu l-am închis. Nu-l închid niciodată. Am nevoie de zgomot de fundal ca să dorm. El deschise sertarul de jos al noptierei, introduse un cod în seiful mic din interior și scoase un pistol de 10 mm. Stai aici! Verifică încărcătorul. Îmbracă-te, pentru orice eventualitate. O să verific sistemul de supraveghere.

Creierul ei se trezi pe loc și se ridică din pat.

– Hunt, Dumnezeule!

El se întoarse spre pat și o prinse de ceafă, sărutând-o.

– Probabil e doar furtuna. Cred că s-a oprit curentul. Eu mă trezesc foarte repede din somn. Sunt sigur că în orice secundă o să intre în funcțiune generatorul de rezervă, dar tu stai aici și așteaptă-mă doar ca să fim siguri. Și să închizi ușa de îndată ce ies eu.

Îi bătea inima nebunește când îl văzu ieșind în hol și închizând ușa în urma lui. Chinuindu-se să coboare din pat, ea își găsi valiza în colțul camerei, acolo unde Hunt o aruncase când deciseseră că ea avea să stea în camera lui. Se îmbrăcă într-un tricou și o pereche de pantaloni de pijama, apoi traversă dormitorul și închise ușa, așa cum îi spusese el.

Secundele se transformară în minute, iar nervii ei erau pe cale să cedeze. În întuneric, mergea dintr-o parte în alta a camerei și își spunea că nu plecase chiar de atât de mult timp și că totul era în regulă, că avea să se întoarcă în orice moment. Dar cu fiecare clipă în care el lipsea, pulsul îi creștea, iar palmele îi transpirau.

– Haide, haide, haide, murmură ea.

Un bâzâit o făcu să tresară. Rotindu-se încet, porni țintă către pat. Lumina telefonului lui Hunt arunca umbre stranii în toată încăperea. Cu inima în gât, se întinse după el, sigură că Hunt suna de pe linia fixă de la parter pentru a-i spune că totul era bine. Dar în secunda în care duse degetele pe telefon și citi mesajul îi îngheță sângele în vene.

„Arăt eu ca un bărbat căruia îi plac câinii mici?

„Chiar și câinii de vânătoare ca Princess trăiesc între zece și treisprezece ani. Nu e chiar puțin.

Dar nici mult nu e. Ce rost are să te atașezi de ceva dacă o să dispară în zece ani?"

Erau propriile cuvinte. Și ale lui Hunt. Și le spuseseră cu zile în urmă în acea casă. Când ajunseseră prima dată, iar ea îl văzuse jucându-se cu Princess pe plajă după

ce alergase. Înghiți în sec. Cumva știa că mesajul era de la Foster trimis pe telefonul lui Hunt, nu pe al ei. Dar nu înțelegea cum. Sau cum știa el ce-și spuseseră în acea casă. Telefonul vibră iar și apăru un nou mesaj. Doar că acesta nu mai era despre vreo conversație.

„Sărmana Princess nu mai apucă zece ani. Cred că iubitul tău o să fie dezamăgit. Ar trebui să se obișnuiască cu dezamăgirea, mai ales că el e următorul."

Frica puse stăpânire pe Kelsey, sufocând-o atât de tare, încât îi era greu să respire. Se grăbi către ușă, roti încuietoarea și se avântă în întunericul din living.

– Hunt!

Neputând să-l găsească, căută prin bucătărie, pe tot nivelul principal, apoi porni către scări, sperând că el nu ieșise afară ca să verifice generatorul. Sperând și rugându-se ca ea să-l poată opri înainte să o facă el.

– Hunter!

Panica îi urcase până în gât când ajunse la nivelul pivniței, iar el nu-i răspunse.

– Hunter O'Donnell, răspunde-mi!

Nimic. Nimic în afară de sunetul pulsului galopându-i în urechi în bătăi frenetice.

Un nou sentiment de teamă o consuma. Tremurând, se dădu cu spatele spre unul dintre colțurile întunecate ale pivniței și încercă să respire, să gândească și să nu o ia razna.

Și, așa cum o mai făcuse, o simți din nou. Acea teamă care îi spunea că era pe cale să se întâmple ceva oribil. Doar că acest sentiment era așa de puternic, încât ea știu că nu era o alarmă falsă.

Hunt apăsă pe butonul generatorului, confuz pentru că blestemăția nu pornise automat.

Așa cum crezuse, furtuna întrerupsese curentul în toată această porțiune de coastă și nu se vedea nici o lumină în depărtare pe o rază de câțiva kilometri.

Cu lanterna în mână, căuta dovezi că se umblase la generator, dar nu găsi nici una. Nu erau fire tăiate sau bucăți rupte. De fapt, toată proprietatea era în siguranță. Totul era în ordine, ceea ce însemna că o speria pe Kelsey fără motiv.

Așteptă se pornească generatorul, iar când acesta o luă din loc cu un vuiet constant, porni către garaj, aprinse lumina și privi camera luminându-se. Generatorul mergea din nou, așa cum trebuia, fapt pentru care era recunoscător.

Înaintă către panoul de control și verifică toate butoanele ca să se asigure că totul era în regulă. Exact când închidea panoul, auzi un țipăt înfundat din casă. Țipetele lui Kelsey. Care veneau de jos.

Cu inima în gât, apucă pistolul de la spate, țâșni în casă și coborî într-un suflet în pivniță. În cameră era beznă, cu excepția unei licăriri argintii. Încremeni de îndată ce ajunse pe covor și mijii ochii pentru a vedea dincolo de echipamentul sportiv din stânga lui. În tăcere se auzea un respirat precipitat, făcându-l să intre în alertă.

I se strânse stomacul când scoase pistolul. Cineva stătea în colț, în umbră. Cineva pe care nu-l putea vedea. Adrenalina era la cote maxime.

– Kelsey?

– Hunt?

Brusc simți că putea respira din nou. Apăsă pe siguranța pistolului și îl vârî din nou la spate, mergând către ea.

– Ce faci aici? Ți-am spus să stai în dormitor. Ești bine?

– Oh, Dumnezeule, am crezut că...

Alergă spre el, cuprinzându-l în brațe și lipindu-și chipul de pieptul lui într-un mod care îi făcea pulsul să crească și mai mult.

– Mi-a fost atât de teamă!

– E în regulă. El o mângâie pe spate. E doar furtuna. Generatorul a început să funcționeze. Putem să aprindem lumina și...

– Nu! Ea clătină din cap și se îndepărtă, iar frica îi făcu vocea să tremure și să fie mai pițigăiată. Nu înțelegi. Telefonul tău a vibrat. Tocmai a intrat mesajul. Ea îi trânti telefonul în mână și apăsă pe buton ca să se lumineze ecranul. Lumina alb-albăstruie strălucea în cameră. Uite!

Hunt scană mesajul, simțindu-și sângele clocotind când își aminti conversația lor.

– De unde știe ce am spus? șopti Kelsey. Oare a fost aici atunci? Și sărmana Princess... Își duse mâna la gură. Dacă...

– Nenorocitul!

Nu se putea ca nenorocitul să fi fost acolo zilele trecute. Nu avea cum să intre în casă fără ca sistemul de securitate al lui Hunt să nu pornească. Ceea ce însemna doar un singur lucru. Un lucru la care el nu se gândise până acum.

– A intrat în sistemul telefonului tău. Apăsă pe butonul de oprire al telefonului și îl băgă în buzunarul din spate. Nenorocitul îl folosește pe post de microfon ca să ne asculte conversațiile.

– Dar acesta e telefonul tău.

– Dacă a intrat în al tău, ar fi putut la fel de ușor să obțină și numărul meu și să intre în telefonul meu. Ce canalie!

Avea nevoie de o șurubelniță ca să scoată bateria din telefonul ei, ca nenorocitul să nu-l mai poată folosi împotriva lor. Dar mai întâi trebuia să o ducă pe Kelsey undeva unde avea să fie în siguranță.

– Poate cineva să facă asta? întrebă ea temătoare.

– Da, hackerii pot face tot felul de lucruri în zilele astea.

– Dar cum? Nu înțeleg. Tu mi-ai dat telefonul după atacul cu bombă. Ai spus că e sigur.

El își trecu o mână prin păr, încercând să fie calm când nu se simțea deloc așa. Nu voia să o sperie mai tare, dar o cunoștea deja pe Kelsey și știa că nu avea să facă ce urma să-i ceară dacă nu-i explica asta.

– Îți aduci aminte de camerele de la depozitul tău? Ai avut telefonul nou cu tine atunci, când te-ai întors în dimineața de după atacul cu bombă. Eu cred că acolo a avut acces la telefonul tău, prin rețeaua ta deja compromisă. Îți aduci aminte de hackerul care le-a povestit celor de la FBI cum se sparge un iPhone după atacul terorist de la San Bernardino? Nici măcar Apple nu știa să facă asta. Un hacker bun găsește mereu o cale de a intra în orice, chiar și în dispozitivele mele sigure. Își trecu din nou mâna prin păr, încă neînțelegând cum făcuse Graham Foster asta. Nimic din ce aflaseră despre bărbat nu-l descria ca fiind un hacker de geniu. Încremeni, conștientizând ceva la care nu se gândise, amintindu-și de fotografia pe care Kelsey o primise când coborâseră din avion în Oregon.

– Oh, rahat!

– Ce? Ce mai e acum?

Hunt se întoarse către ea.

– Trey Foster produce software online de securitate. El știe sigur cum să intre în telefonul tău.

Își aminti brusc de un detaliu de la întâlnirea lor cu Trey Foster din acea cafenea. Bărbatul făcuse o pauză pentru a tasta ceva în telefonul lui. Probabil atunci activase o cameră care făcuse poza în care fuseseră surprinși toți trei.

– Trey? Fiul? Dar...

– Ascultă-mă! O cuprinse de umeri hotărât. Am nevoie să mergi în camera de siguranță și să stai acolo până vin să te iau.

– Ce? Nu. Ar trebui să vii cu mine.

– Nu pot. Trebuie să verific perimetrul și să-mi sun echipa să vină aici.

– Hunt...

Vocea ei era plină de teamă.

El își folosi toată stăpânirea de sine pentru a-i vorbi calm.

– Nu cred că e aici. Cred că se joacă cu noi așa cum a mai făcut. Dar trebuie să mă asigur de asta. Și nu o să-mi pot face treaba dacă sunt îngrijorat pentru tine.

– Dar...

O cuprinse de gât, iar cu cealaltă mână îi mângâie obrazul, forțând-o să se uite la el.

– O să vin la tine dacă văd că a fost spart vreun sistem și o să așteptăm polițiștii împreună. Dar trebuie să faci asta pentru mine. Te rog să te duci în camera de siguranță!

Ea îi căută privirea în lumina palidă, apoi îi șopti:

– Bine.

Mai ușurat decât ar fi vrut să pară, o trase aproape și o ținu strâns, bucurându-se de trupul ei cald și de inima ei care bătea cu forță când ea îl cuprinse de mijloc.

– O să fie bine. Nu cred că este aici. Și probabil Princess e bine. Încearcă să ne sperie. Bine?

Dar în mintea lui nu era sigur. Nenorocitul deja pusese o bombă și încercase să-i ucidă pe ei și pe alți oameni. Hunt nu avea nici cea mai mică idee ce avea să facă data viitoare. Ea se agăță de el și încuviință. Și deși tot ce voia el era să o țină în brațe, voia ca incertitudinea să se termine. Se îndepărtă de ea, întinzându-se după mâna ei.

– Haide!

Intrarea în camera de siguranță se făcea printr-un dulap de la cel mai de jos nivel. Nu părea altceva decât o suită de rafturi obișnuite, dar când Hunt apăsă pe un buton special de pe marginea unui dulap, întreaga unitate se mișcă, descoperind o ușă de oțel, impenetrabilă. După ce tastă un cod de acces, își așeză mâna pe ecran

pentru verificarea amprentei. Se auzi un clic, iar el întoarse mânerul și deschise ușa grea de oțel.

Cum casa era ridicată pe un deal, camera de siguranță era făcută din beton, armătură de oțel și fibră de sticlă rezistentă la gloanțe. Putea să suporte fără probleme ploi torențiale, o tornadă, o căruță de gloanțe și chiar un atac cu bombă. De îndată ce ușa se deschise, luminile se aprinseră singure, iar el se dădu din drum ca ea să treacă pe lângă el și să intre în cameră, în timp ce el cerceta partea din spate, asigurându-se că nu era nimeni în întuneric.

În camera de siguranță nu era nimic special. În stânga lor erau o canapea, o măsuță de cafea, câteva scaune și un televizor pe perete.

Arătând spre ușa de lângă televizor, Hunt îi zise:

– Acolo e o baie cu duș. Din cadrul ușii, el îi făcu semn către un blat lung de 6 metri: Acolo ai apă, alimente neperisabile și un frigider. Îndreptându-se către dulapul de metal de dincolo de blat, trase de ușă și îi arătă proviziile de care spera ca ea să nu aibă nevoie – pături, haine, lanterne și baterii, alături de o trusă de prim ajutor. Tot ce ai mai putea avea nevoie e aici.

Cu ochii mari, Kelsey îi făcu semn cu capul spre dreapta, unde un dulap din oțel din tavan până în podea adăpostea alt blat plin cu monitoare.

– Și ăsta?

– E centrul de comandă. Înaintă către acea zonă, apăsă un buton pe tastatură și introduse un cod. Toate cele douăsprezece monitoare porniră în același timp, prezentând imagini din diferite camere și locuri din afara proprietății.

– Camera asta are propriul generator, așa că, indiferent ce se întâmplă afară, aici totul o să meargă. Când ea se apropie mai mult, el îi arătă cum să facă trecerea de la o cameră la alta pentru a le accesa pe rând. De aici poți să vezi tot ce se întâmplă în casă și în jurul casei.

Camerele de luat vederi monitorizează fiecare încăpere. Dacă vrei să schimbi temperatura aici sau în afară, o poți face de la acest panou. Ai și un sistem tip interfon care îți permite să vorbești cu oricine s-ar putea să fie afară, dar să nu-l folosești. Dacă e cineva acolo nu vreau să știe că te afli aici.

Ea încuviință, dar era palidă, dându-i de înțeles că probabil era prea șocată ca să rețină tot ce-i spunea el. Îndreptându-se către dulapul din stânga, tastă un cod, iar ușa se deschise, arătându-i un șir de pistoale și tot soiul de alte arme albe. Decise că un pistol mic de 9 mm era cea mai bună alegere pentru ea. Scoase încărcătorul gol de la acel Ruger LC9, înlocuindu-l cu unul nou.

– Știi să folosești așa ceva?

Kelsey se albi și mai tare la față, apoi făcu un pas în spate, ridicând mâinile.

– Nu vreau așa ceva.

– Nu o să-l folosești, e doar o măsură de precauție. Închise ușa de la dulap și se auzi un nou clic când aceasta se bloca. Îndreptându-se spre ea, ridică pistolul ca să-l vadă. Asta e siguranța. Nu te poate răni dacă e trasă siguranța. După ce ridici siguranța, singurul lucru pe care trebuie să-l faci este să îndrepți pistolul și să tragi. E ușor, iar reculul nu e atât de puternic. Doar să nu-l îndrepți către tine și să nu mă împuști când mă întorc.

I-l întinse, dar ea nu-l luă, doar se holbă la el, privindu-l neliniștită. Nedorindu-și să o forțeze, așeză pistolul pe blatul din apropierea tastaturii, apoi apucă una din cele două stații radio și și-o prinse de curea.

– Dacă trebuie să vorbesc cu tine, o s-o fac prin asta. A ta e aici. O să mă întorc și o să te iau de îndată ce știu că perimetrul e liber.

Trecu dincolo de ea către ușă, dar ea se întinse spre mâna lui, oprindu-l.

– Așteaptă! Doar... Ea se lipi de el și îl cuprinse de mijloc cu brațele. Să ai grijă, da?

El o strânse cu forță, știind că era speriată. Și el era, dar se simțea mult mai bine știind-o în siguranță.

– O să am. Și o să mă întorc repede. Cu un deget sub bărbia ei, îi ridică privirea și adăugă: Stai aici și așteaptă-mă! Și să nu ieși indiferent ce auzi. Poți să faci asta pentru mine?

Ea încuviință.

– Bine. Totul o să fie în regulă.

Sărutând-o repede, se retrase și porni iar către ușă. Privind în spate, îi văzu chipul înspăimântat, înțelegând că nu o convinsese.

– Asta e profesia mea, Kels. Și indiferent ce crezi tu acum, chiar mă pricep la ce fac.

– Știu.

Zâmbi de dragul ei și se întinse către mânerul ușii.

– Liniștește-te! Închide tot după mine și uită-te la ceva la televizor. O să mă întorc în câteva minute.

Ușa scârțâi în spatele lui și dintr-odată el nu mai auzi nimic, iar în scurt timp rafturile se închiseră automat, ascunzând din nou camera de siguranță. Pentru că încăperea era antifonată, el nu o mai putea auzi, însă era sigur că ea avea să facă tot ce o rugase. Știa asta pentru că acum era motivată de frică, ceea ce, oricât detesta el, pe moment avea să-i salveze viața.

Răsuflând ușurat, porni către pivniță. Verifică fiecare colțișor în căutarea semnelor neobișnuite. Încrezător că nivelul de jos era sigur, Hunt porni către biroul lui, se îmbrăcă într-o jachetă subțire și deschise un nou telefon. Apoi îl sună pe Davies.

– Eu sunt, zise el când Davies îi răspunse. Sun de pe un număr nou. Telefonul meu a fost compromis. Am nevoie aici de o echipă ASAP.

– Ai probleme?

– Nu știu. O să verific perimetrul. S-a oprit curentul, iar generatorul nu a pornit. Sistemul nu s-a alertat, dar vreau ca mai bine să fiu sigur decât să-mi pară rău.

În telefon, pe fundal, se auzea sunet de taste.

– O să trimit niște băieți în cel mai scurt timp. Cu elicopterul e cel mai repede.

– E bine. Ai găsit ceva?

– Despre Foster? Nu. Dar, de curiozitate, am făcut niște căutări legate de Vivienne Armstrong și Catarina Brunelli.

Hunt privi către ușă neliniștit, dorindu-și să iasă afară ca să verifice perimetrul.

– Spune repede! Am treabă.

– Cel mai probabil nu are legătură cu Foster, dar Armstrong și Brunelli s-au certat rău cu câțiva ani în urmă. Am făcut niște săpături și se pare că toată gâlceava a pornit de la un bărbat – Royce Sloane.

– Știu numele acesta.

– Ar trebui. Este un producător foarte cunoscut de la Hollywood. El i-a dat lui Armstrong primul rol într-un film de mâna a doua, foarte prost, horror, care s-a filmat în perioada în care a fost concepută Kelsey McClane.

– La naiba! Crezi că tipul e tatăl ei?

– Așa aș zice.

– În autobiografia ei vorbea despre o relație cu un tip care nu era din lumea filmelor.

– Probabil îl proteja, nu crezi? De bunăvoie sau pentru că el o avertizase să nu-i folosească niciodată numele. Știi cum sunt unii producători de la Hollywood. Se cred zei.

– Avocații ei ne-au spus că tipul era căsătorit.

– Da, are sens acum.

– Poate. Dar ne-am întâlnit cu Brunelli acum două zile. Este executorul testamentar al lui Armstrong. Dacă Brunelli se culca cu fostul ei iubit, iar cele două s-au certat, de ce i-ar fi încredințat lui Brunelli proprietatea?

– Nu știu. Poate că s-au împăcat. Femeile se comportă straniu. Dar este ceva mai interesant. Brunelli

nu doar că este executorul testamentar al lui Armstrong, ci și beneficiar.

– Glumești.

– Aș fi vrut eu. Și e în datorii până în gât acum. E de ceva timp așa, dar situația s-a înrăutățit. Cheltuiește mai mult decât câștigă. E la un pas de faliment.

– La naiba! Asta îi dădea toate motivele să o vrea moartă pe Armstrong.

– Da. Și pe fiica pierdută a lui Armstrong, care ar urma să moștenească tot.

Mintea lui Hunt luase foc, gândindu-se din nou la toată conversația cu actrița din Beverly Hills. Îi crescu pulsul.

– Nu putea să facă asta singură.

– Nu. Nu putea. Acesta a fost primul lucru la care m-am gândit. Doar e actriță, nu? Nu e savant, mai ales că e așa de aproape de faliment. Așa că m-am uitat la filmele ei din ultima perioadă. Dacă îți vine să crezi, cu câțiva ani în urmă a jucat în *Revenge* un thriller despre un sociopat pornit să distrugă mai mulți oameni pe care i-a trecut pe o listă. Și ca să ascundă comiterea acestor crime, de fapt...

– Plantează bombe. Hunt își simți stomacul strângându-se. La naiba! Îmi aduc aminte de acel film.

– Eram sigur că o să-ți amintești. După ce am aflat asta, m-am gândit să văd ce a mai făcut doamna Brunelli în ultima perioadă. Dacă a gândit toată această schemă, ar fi avut nevoie de ajutor, să recruteze oameni ca să-i facă treaba murdară, nu? Așa că am săpat un pic mai mult, am sunat niște oameni și am aflat care sunt locurile ei preferate, unde îi place să fie văzută – sau nevăzută – și dacă iese cu cineva. Și am găsit ceva la un mic bar din Malibu. Nu e genul de loc în care să vezi oameni de teapa celor de la Hollywood, nu? Probabil s-a gândit că era sigur. Se pare că acolo s-a întâlnit cu un tip între 20 și 30 de ani de câteva ori în ultimele luni. Am reușit

să fac o copie după o fotografie cu el de pe unul din sistemele de securitate. Nu e foarte clară și nu se vede fața bărbatului, dar mărimea și forma sunt izbitor de asemănătoare cu cele ale fiului lui Graham Foster, Trey.

Hunt strânse telefonul mai tare.

– Du tot ce ai găsit la Brett Callahan de la poliție chiar în seara asta. S-ar putea să nu fie suficient pentru a o aresta pe Brunelli, dar s-ar putea să fie de ajuns pentru un interogatoriu.

– Deci nu crezi că e o exagerare?

– Pe naiba, în nici un caz! Sunt destul de sigur că Trey Foster este cel care ne-a spart telefoanele. Kelsey a mai primit un mesaj, de data aceasta pe numărul meu. S-a jucat cu noi în tot acest timp. Și totul are mai mult sens acum. Brunelli este cea care a recunoscut-o pe Kelsey în acele poze din revistele de modă. Femeia era foarte dichisită când ne-am întâlnit cu ea. A adus în discuție compania lui Kelsey înainte ca noi să menționăm care este profesia ei.

– Bine. Mă ocup. Și cum rămâne cu bătrânul Foster? Graham?

– Crezi că mai e viu? Nu a mai fost văzut de când a explodat bomba din Portland. Tu l-ai lăsa în viață dacă ai plănui să-i înscenezi o crimă și nu orice fel de crimă, ci un atac terorist?

– Sărmanul nenorocit!

– Hai să ne facem griji pentru cei care mai au o șansă! Sună-l pe Callahan! Apoi sună-mă când ai vești!

– Bine.

Treizeci de minute mai târziu, Hunt stătea pe veranda acoperită din fața bucătăriei, convins că Trey Foster își bătea joc de ei. După o cercetare amănunțită a proprietății, constatase că nu avusese loc nici o încălcare a sistemului de siguranță. Nimic care să indice că se umblase la sistem și nu era nici un semn că ar fi fost mort câinele vecinului.

Simți un fior pe șira spinării pe sub jachetă. Dându-și de pe față părul răvășit de vânt, tastă numărul vecinului său și ridică telefonul la ureche. Telefonul vibră, indicându-i că liniile încă erau deconectate. Cum știa că vecinul lui folosea telefonul prin internet, faptul că nu-i mergea telefonul nu era tocmai o surpriză, mai ales că el deja sunase la compania de energie electrică și primise confirmarea că rețeaua căzuse în acea zonă din cauza furtunii.

Vârî telefonul în buzunar, deschise ușa și începu să traverseze bucătăria întunecată. Cu doar câteva clicuri, reactivă sistemul de securitate, respirând mai ușurat cu fiecare secundă. Dimineață, când furtuna avea să se potolească, urma să-i verifice pe Princess și pe vecinii lor pentru a se asigura că sunt bine. Și sigur aveau să fie. Nu avea nici cea mai mică îndoială că Trey Foster nu voia decât să-i sperie. Și spera ca până atunci doamna Brunelli să fie interogată...

Îi sună telefonul. Îl scoase repede din buzunar, îndreptându-se către scările care duceau spre locul în care îl aștepta Kelsey.

– Bună, Brett. Ți-a dat Davies tot ce a găsit?

– Da. A trimis totul mai departe către FBI, iar polițiștii din Beverly Hills ar trebui să fie pe drum.

– Bine.

– Voiam să-ți zic că tocmai am vorbit cu Departamentul de Poliție din Palm Desert. Niște alpiniști au dat de trupul lui Graham Foster într-o prăpastie, la 8 kilometri de casa lui. Se pare că e mort de mai bine de o săptămână.

Exact cum crezuse.

– L-au identificat deja?

– Mașina lui a fost găsită la câțiva kilometri depărtare. Identificarea oficială va dura câteva zile, dar semnalmentele se potrivesc.

– La naiba! I-a înscenat totul. Să pară că el este atacatorul cu bombă. Știa deja că în trecut se dovedise instabil.

– Da, așa se pare. Ce copil cuminte, nu?

Da, o bomboană. Care le spusese în față lui Hunt și lui Kelsey că nu-l plăcea pe tatăl lui.

– Am tot verificat camerele de la aeroport în căutarea vreunui semn că Trey Foster a venit cu avionul aici în ultimele două zile. Până acum nu avem nimic, dar o să fim vigilenți în continuare.

– Mulțumesc. E pe undeva. Dacă nu e deja aici, e pe drum.

Telefonul lui Hunt bâzâi din nou.

– Stai puțin, că primesc un mesaj.

Callahan bălmăji ceva despre faptul că trebuia să se întoarcă la treabă, dar Hunt îl ignoră și lăsă jos telefonul de la ureche, apoi încremeni când citi cuvintele de pe ecran.

„Mulțumesc că ai adus-o la mine. A fost mult mai ușor decât am plănuit. Nu știi cât de simplu este să păcălești o amprentă digitală cu niște lipici, o cameră digitală și un pahar? Din fericire, am avut destul de mult timp cât am stat și v-am așteptat aici. Gata sau nu, aici sunt."

Inima stătea să-i explodeze, apoi se simți ca și cum înghețase. Își dădu seama că sistemul de alarmă nu se activase pentru că el îi spusese lui Kelsey cum să-l armeze și cum să-l dezarmeze când fusese acolo prima dată, cu câteva zile în urmă. De fiecare dată când îi dăduse ei instrucțiuni, avusese telefonul cu ea. Telefonul care fusese spart de Trey Foster, care se folosise de dispozitiv pe post de microfon. Și nenorocitul avea dreptate. Analiza amprentei digitale din camera de siguranță era ușor de spart de orice persoană care știa cum să creeze o amprentă falsă cu lipici uscat, o cameră digitală și propriile amprente pe care le lăsase pe ceașca de cafea din bucătărie înainte să plece în California. Și tot ce avea nevoie cineva să facă era să aibă acces la ele și să fie

deja în casă. Porni într-un suflet spre scări, cu un singur gând în minte.

– Brent? Vino cu o unitate de poliție aici cât de repede poți!

– De ce? Ce s-a întâmplat?

– E aici. Îl cuprinse frica, strângându-l ca un șarpe boa până când fu sigur că durerea avea să-l arunce în iad. E aici și o are pe Kelsey.

capitolul 19

Așezată în fața ecranelor din camera de siguranță, Kelsey porni altă cameră – aceasta era poziționată către ușa de la bucătărie cu vedere către veranda întunecată și pustie.

Cum Hunt tocmai fusese acolo, iar ea nu apucase să-l vadă trecând, nu avea nici cea mai mică idee dacă intrase în casă sau dacă era în altă parte pe afară.

Oftând, trecu la camera de la bucătărie, doar că și aici era întuneric.

Nerăbdarea creștea în interiorul ei. Deja dura prea mult. Îl urmărise prin casă cât de mult putuse prin intermediul camerelor, dar se mișca prea repede pentru ea, nu-l putea urmări constant și nu cunoștea sistemul atât de bine, încât să știe ce cameră să acceseze în continuare. El nu descoperise nimic neobișnuit, ceea ce era un semn bun. Ea spera ca el să se întoarcă în câteva minute, ca să urce în patul lui uriaș și să uite complet de acel mesaj.

Trecu la camera din living și îl văzu.

– Iată-te!

Stătea în mijlocul camerei, holbându-se la noul lui telefon. Însă, pentru că nu aprinsese luminile – din motive de siguranță –, camera era întunecată, iar fața lui era luminată doar de acea lumină albastră, stranie de la telefon. Ea nu putea să vadă ce era atât de interesant

la telefonul lui, dar iritarea doar îi crescu, pentru că el pierdea timpul în timp ce ea era blocată în acea cameră claustrofobică.

Suspină când el înălță capul și duse telefonul la ureche. Ceva din expresia lui îi făcu stomacul să se strângă.

Ea se îndreptă în scaun. Mijì ochii. Dar el țâșni către scări și dispăru din raza de acoperire a camerei înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplase.

Își auzea pulsul în urechi. Înghiți în sec și se ridică în picioare, spunându-și că totul avea să fie bine, că ea probabil interpretase greșit expresia lui și apăsă cu frenezie pe butoane cu degetele tremurându-i, trecând la camerele din holul de la etaj și de pe holurile de la etajele inferioare, căutându-l.

Nu era pe scări. Nu era în camera de sport. Trecu de la o cameră la alta și îl văzu în cele din urmă când ajunse în dreptul încăperii de siguranță.

Unitatea de rafturi se mișcase, dar ușa de oțel nu se deschidea de pe partea ei. Mijind ochii ca să vadă mai bine, își dădu seama că el bătea la ușă, dar ea nu putea să audă nimic de unde era. Ea privi către ușă exact când stația radio de pe blat hârâi, atrăgându-i privirea din nou către ecrane.

– Kelsey, zise Hunt înnebunit. Kelsey, răspunde-mi!

Ea se împletici către stația radio și o trase aproape.

– Sunt aici. Ce e?

– Kelsey, la naiba! Răspunde-mi!

O cuprinse panica. Privi către stația radio, întrebându-se de ce nu mergea, apoi își dădu seama că trebuia să apese pe buton ca el să o audă.

– Sunt aici, zise ea din nou, de data aceasta apăsând butonul. Țâșni către ușă ca să-i dea drumul. Ce e?

– E în casă. Vocea frenetică se auzea întrerupt. Dă-mi drumul! Trebuie să plecăm de aici.

I se făcu inima cât un purice.

– Oh, Dumnezeule, adică vrei să spui că el e în ca...

– Te-am prins, zise o voce în spatele ei. O voce familiară. O voce care nu ar fi trebuit să fie în cameră cu ea. Cred că în final am fost deconspirat și mi-ați găsit ascunzătoarea.

Teroarea se instală în carnea lui Kelsey; i se ridicase fiecare fir de păr de pe corp. Încet, se roti și privi oripilată către Trey Foster, care stătea în mijlocul camerei de siguranță, urmărind-o cu ochii lui reci, albaștri și amenințători. Opusul a tot ce le arătase la cafenea în California.

– Kelsey! strigă Hunt prin stația radio.

Inima îi galopa. Respira anevoios. Înainte să apuce stația radio și să răspundă, Foster i-o smulse din mână și o aruncă. Se izbi de perete, prăbușindu-se pe jos.

– Nu cred că mai avem nevoie de asta.

Kelsey se feri, adrenalina fiindu-i la cote maxime.

– Dar tu... De ce?

El nu înaintă, ci doar o urmări ca un leu care se pregătea să-și atace prada, așezându-se între ea și ușă.

– De ce? Simplu. Bani. Bani pe care îi merit pentru toți anii de căcat pe care i-am petrecut cu acel bărbat.

Kelsey nu părea să înțeleagă ce voia să spună, dar știa că trebuia să-i distragă atenția ca să-și dea seama cum să deschidă ușa și să-i dea drumul lui Hunt. Se simțea copleșită și se lupta cu groaza care amenința să o consume. Hunt îi spusese că totul era controlat din tastatură. Se mișcă foarte puțin către blat, încercând să-și amintească ce îi arătase înainte să plece din cameră. Tot ce-și amintea era legat de interfon, dar nu-și putea aminti ce buton îl pornea. Întinzându-se în spatele ei, căută un buton – orice buton.

– Ce crezi că faci?

Foster înclină capul și o privi.

– Nimic.

Ea apăsă la întâmplare pe câte taste putu, sperând că avea să se întâmple ceva.

– Îndepărtează-te de acolo!

El porni către ea. O apucă de umăr și o împinse într-o parte. Kelsey se împiedică și se lovi tare de perete, ridicând mâinile în ultima secundă pentru a-și feri fața.

O înțepau palmele. Suspină și se pregăti, apoi se întoarse pentru a-l înfrunta. Îi tremurau picioarele. Abia dacă putea să respire. Văzu mult prea târziu pistolul pe blat, acolo unde îl lăsase Hunt. Pistolul pe care ea refuzase să-l ia. Trebuia să pună mâna pe el. Era singura ei șansă. Înghiți în sec.

„Adună-te! Rămâi puternică! Poți să treci peste asta."

Mantra ei veche îi reveni în minte și se agăță de ea, chiar dacă îi tremurau picioarele și brațele din cauza fricii.

– De ce faci asta, Trey? Ce vrei? Poți să iei orice vrei.

El rânji malefic.

– Ce vreau e viața mea înapoi. Poți să-mi dai asta?

Ochii lui nu mai erau reci, ci plini de furie, ceea ce îi spuse că era nu doar criminal, ci și sociopat.

– Nu știu ce vrei, șopti ea, alunecând de-a lungul peretelui și îndepărtându-se de el.

– Nu, nu ai de unde să știi, nu? Pentru că tu ești exact ca ea. Egoistă și răsfățată. Putredă. Își trecu o mână prin păr, râzând, dar fără umor. Am citit despre tine, să știi. După ce ai fost adoptată, ți-a fost ușor. Am văzut casa aia simandicoasă în care trăiește familia ta adoptivă. E foarte modernă. Știi unde am crescut eu? În dărăpănătura aia în care ați intrat tu și iubitul tău. Vrei să știi cum a fost copilăria mea? Izbi cu forță lampa de pe masa de lângă canapea, iar aceasta ateriză jos, făcându-se bucăți. A fost o tortură. Bătrânul își petrecea fiecare clipă plângându-se că ea l-a părăsit. Și când nu se plângea, urla vrute și nevrute despre guvernul care îi lua banii, urla că ea fusese o curvă sau o bețivancă și mă bătea, spunând că eu sunt motivul pentru care ea a plecat.

Kelsey nu reușea să-l înțeleagă, dar înțelese un lucru. Un comentariu îngrozitor pe care nu voia să-l creadă.

– Ea... Vivienne a fost mama ta?

Pe chipul lui se citea dezgustul.

– Acum ți-ai dat seama. De ce crezi că s-au căsătorit? Din cauza mea. Doar că ea și-a dat seama repede că un soț, un copil și o viață de căcat într-o rulotă nu aveau să-i aducă un premiu Oscar. Așa că ne-a părăsit și a fugit către strălucirea și farmecul Hollywoodului. Oh, dar când ai venit tu... Oh, s-a schimbat. Atunci și-a dorit să fie mamă, nu? Toată lumea știe că și-a schimbat părerea. Asta până când blestematul de producător care a lăsat-o însărcinată nu a vrut să o ia de nevastă.

– Eu... nu am cunoscut-o. Kelsey știa că ar fi trebuit să simtă ceva, orice față de chinurile prin care trecuse Trey, dar singurul lucru la care se gândea era că acest bărbat nu putea fi rudă cu ea. Eu nu am cunoscut-o. Nici nu știu dacă sunt rudă cu ea.

– Ești. Cat și-a dat seama. Ți-a văzut fotografia în media. Ce ironie că faima este cea te-a adus pe radarul nostru, nu?

Cat? Doar nu vorbea despre Catarina Brunelli? Kelsey era șocată și nu-i venea să creadă.

El râse patetic.

– Dacă ar trebui să știe cineva cu cine ești rudă, ar trebui să fie ea. Mai ales că și ea s-a culcat cu tatăl tău. Dar asta ne-a ajutat. Am pus în acțiune planul perfect. Toți alergați dintr-o parte în alta, căutându-l pe tatăl meu. A fost foarte distractiv, trebuie să admit.

Kelsey nu înțelegea complet ce spunea, dar înțelese că el și Catarina Brunelli erau în spatele atacului cu bombă, că tot ce i se întâmplase ei era din cauza lor și că făcuseră toate astea pentru a pune mâna pe banii lui Vivienne Armstrong.

– Eu nu vreau banii ei.

Ea cerceta frenetic camera, căutând ceva ce putea fi folosit pe post de armă. La naiba, de ce nu vârâse acel pistol la spate? De ce era această cameră atât de curată?

- Minunat, pentru că nici nu-i primești. După ce mori tu, o să fie ai mei sau ai lui Cat. Depinde cui îi dă Curtea proprietatea.

Ea îl privi pătrunzător.

- Cum rămâne cu tatăl tău?

- Oh, dar cum am uitat de partea asta? E deja mort. El se apropie și mai tare de ea, încolțind-o între el și micul blat de bucătărie. Scoase o funie și un ac din buzunarul jachetei. Acum putem să facem să fie ușor sau greu. O opțiune o să te doară. Nu-mi pasă pe care o alegi, rezultatul o să fie la fel. Supradoza e mai ușoară. Rânji iar malefic. Funia e însă mult mai distractivă.

Kelsey se concentră asupra obiectelelor din mâinile lui, și tot trupul i se cutremură. În acel moment, înțelese că moartea lui Vivienne Armstrong nu fusese o supradoză accidentală.

Cu coada ochiului, Kelsey îl văzu pe Hunt bătând frenetic în ușă, încercând să găsească o cale de intrare. Dar de această dată pe ecranul îndepărtat din partea dreaptă văzu și echipaje de poliție îmbrăcate în echipament special, strecurându-se în casă cu armele ridicate.

Inima i-o luă la trap. Palmele îi transpirară de frică. Nu mai avea timp. Dacă nu încerca acum, nu mai avea altă șansă.

„Te iubesc chiar dacă tu crezi că ești slabă când, de fapt, nu ești. Ești cea mai puternică femeie pe care o știu."

Cuvintele lui Hunt îi dădeau putere. Se simți îmbărbătată. Plină de curaj și de speranță. Se năpusti către tastatură. Trupul ei se lovi de blat. Apăsă pe mai multe butoane pentru a deschide ușa, rugându-se ca unul dintre ele să fie cel corect înainte ca el să o ucidă.

- Târfă!

Foster se izbi de spatele ei. Blatul îi intră în stomac. Gâfâi când aerul îi ieși din plămâni. El o împinse într-o parte a blatului, iar ea gemu și întinse mâinile, încercând să diminueze impactul. Se izbi cu umărul de dulapul din partea îndepărtată a blatului. Durerea îi cuprinse imediat brațul și pieptul. Țipă, strângând din dinți și încercă să-l dea jos de pe ea pe Foster ca să respire, dar era mult prea greu. Mușchii ei erau mult prea slabi. Se auzi un clic în cameră. Ceva ascuțit o înțepă în gât.

Țipă din nou și se luptă să se elibereze. Ceva tare o lovi în ceafă. Se izbi cu capul de ecranul unui calculator.

– Târfă nenorocită! Acum sigur o să te nimeresc!

O durere de nedescris îi cuprinde capul, împiedicând-o să lupte. Gemu, dar abia dacă avu timp să se miște de lângă ecran. Țipă când Foster o prinse de păr, de la spate, trântind-o la pământ.

Se lovi cu spatele de cimentul tare. Valuri de durere musteau prin capul, umărul, stomacul și spatele ei, atât de apăsătoare, încât abia dacă se mai putea mișca. Gemu. Clipi de câteva ori, având vederea încețoșată. Ridică privirea și îl văzu pe Trey Foster îndreptând pistolul pe care Hunt i-l dăduse către ea, respirând greu și holbându-se la ea cu furie diavolească. Nu mai putea.

Adrenalina se potolise. El avea să o împuște. Încercă să se rotească pe o parte. Încercă să se ridice. Nu putea să-și facă mușchii să funcționeze. El ridică pistolul. Ea se încordă, pregătindu-se pentru glonț. Dar ceva în spatele lui se mișcă. Era ușa. Nu, nu era ușa. Ușa era deja deschisă. Era... Hunt.

Nu mai era sigură ce se întâmplase după aceea. Tresări auzind împușcătura. Tresări când Foster se întoarse, ridică pistolul către ușă și se auzi o nouă împușcătură. Tresări și a treia oară când ultimul ecou al ultimului glonț răsună în cameră.

Suspinând și cu mâinile tremurând, se uita către locul în care Foster stătuse cu câteva secunde în urmă, gata să o ucidă. Locul era acum gol pentru că el zăcea fără suflare pe podea.

– Kels? Oh, la naiba! O pereche de mâini îi cuprinseseră fața, abătându-i atenția de la Foster. Uită-te la mine, iubito! Stai cu mine!

Clipi spre Hunt, care îngenunchease lângă ea, încercă să-l vadă mai bine, dar avea ochii în lacrimi. El îi atinse obrazul cu mâna, iar ea simți ceva cald și umed pe piele când o atinse.

– Sunt aici, Kels. Stai cu mine! Ești bine.

Ea nu se simțea bine. Oare fusese împușcată? Încercă să-și dea seama. Nu putea. Nu simțea nici un fel de durere. Nu-și amintea să fi fost lovită de glonț. Chiar și durerea pe care o simțise când se lovise cu capul de calculator nu mai era.

– Suntem aici! țipă Hunt, uitându-se în altă parte.

Nu știa la cine urla el, dar își aminti brusc că altcineva era în casă. Foster. Panica o cuprinse din nou. Deschise gura. Încercă să țipe. Reuși doar să murmure:

– Foster.

– E mort.

Degetele lipicioase ale lui Hunt o atingeau din nou pe obraz.

– Nu te mai poate răni. Nu încerca să vorbești! Doar uită-te la mine! Sunt aici. Totul o să fie bine. Doar respiră, iubito!

Ea încerca să facă asta. Dar panica din vocea lui îi spunea că nu avea să fie bine. Iar vederea i se întuneca în fiecare clipă. Se lupta cu asta. Încerca să rămână trează. Zgomote înfundate se auzeau de undeva din apropiere. Cineva vorbea cu Hunt, dar nu știa cine.

– Nu, eu sunt bine. Nu e rău. Aveți grijă de ea mai întâi!

Ea se întinse după mâna lui, neînțelegând ce se întâmpla. Degetele lui lipicioase le strângeau pe ale ei. Ea îl strânse înapoi, agățându-se de el. Nu voia să-i mai dea drumul indiferent ce avea să spună.

- La naiba! Stai cu mine, Kels!

Încerca. Voia. Dar întunericul o cuprinse înainte ca ea să-l poată opri. Și ultimul ei gând fu că avusese dreptate. Ceva teribil o urmărise în tot acest timp.

Și nici unul din ei nu putuse să oprească asta.

capitolul 20

Kelsey se trezi sub lumini puternice și sunet de voci.

Rostogolindu-se pe spate, clipi de mai multe ori și mijì ochii, încercând să vadă cine mormăia acolo. Apăru fața familiară a mamei ei, urmată de a fratelui ei Rusty, chiar în spate.

- Mamă?

- Oh, draga mea! Hannah se ridică în picioare și veni lângă Kelsey. Puse o mână peste mâna lui Kelsey de pe pat, iar cu cealaltă îi mângâie părul, așa cum obișnuia să facă atunci când Kelsey era mică. Te-ai trezit. Cum te simți?

Kelsey clipi din nou fix când Rusty se așeză la capătul patului ei, confuză, neînțelegând de ce întrebau asta.

- Bine, presupun. Ce se întâmplă?

- Ai fost inconștientă două zile.

Rusty își vârî mâinile în buzunarele blugilor.

- Mama s-a alarmat, deși ne-a spus tuturor că nu avem motive să fim îngrijorați.

- Nu m-am alarmat. Hannah stătea pe marginea patului lui Kelsey și se uită la fiul ei, apoi se uită din nou la Kelsey ușor încruntată. Exagerează. Știam că o să fii bine. Corpul tău doar avea nevoie de timp ca să scape de toate acele droguri.

– Droguri? Privind dincolo de ei, ea cercetă camera. Un televizor pătrat vechi era așezat pe un raft mai înalt în cameră. Dedesubt, o tablă cu cuvinte scrise cu verde era prinsă de perete. O mică fereastră în stânga ei. În spate erau aparate pe care abia le putea vedea, iar în dreapta, o draperie trasă pe care o recunoscu imediat datorită turelor făcute în copilărie cu mama ei la spital când era de serviciu. Ce s-a întâmplat?

– Foster ți-a injectat un cocktail de droguri fix după ce ai apăsat butonul de deschidere a camerei de siguranță. Mama ei își trecu delicat degetele prin părul ei, folosind acea voce calmă de doctor pe care Kelsey o cunoștea prea bine și care îi spunea că lucrurile fuseseră mult mai rele decât lăsa ea să se vadă. Am avut noroc că acul a fost găsit la locul incidentului așa că doctorii au știut exact ce ai primit.

Un val de amintiri o lovi pe Kelsey și odată cu el teama se trezi din nou.

– Foster?

– Mort. Plăcerea din vocea lui Rusty era inconfundabilă. Hunt l-a ochit direct în piept de îndată ce s-a deschis ușa. Nenorocitul a avut noroc că a murit înainte să pun eu mâna pe el.

Hannah se uită la fiul ei.

– Rusty McClane, controlează-te! Astfel de vorbe nu ne ajută acum.

– Oricum, e adevărat. Iar canalia aia merită toate cuvintele urâte. Știe ea ce spun.

Kelsey era tulburată pentru că știa că fratele ei avea dreptate. Văzuse în mintea lui Trey Foster când fusese blocată cu el. Văzuse cât de instabil și cât de răzbunător era, știa că nu avea să se oprească niciodată din a o învinovăți pentru ceva ce oricum ea nu putuse să controleze. Dar nu voia să se gândească la faptul că era mort din cauza ei.

– El... Ea avea un gust amar. Cred că era fratele meu. Fratele meu vitreg.

– Nu. *Eu* sunt fratele tău, zise Rusty cu convingere. Eu, Alec, Ethan și Thomas. Suntem toți frații de care ai nevoie.

Ea îl privi. Văzu hotărârea din ochii lui negri. Și încet își reveni.

– Ai dreptate.

El nu-i răspunse, dar strânse din dinți, iar privirea lui concentrată o făcu să-și amintească faptul că el fusese cel care-l atacase pe Hunt în casa părinților lor când crezuse că profitase de ea. Își aminti și toate momentele în care își dorise să-l căsăpească pe Julian. Dintre toți frații ei, Rusty mereu era cavalerul ei. Nu pentru că era mai apropiată de el decât de ceilalți, ci din cauza celor întâmplate cu sora lui biologică atunci când el fusese mic.

– Ai dreptate, repetă ea, întinzându-se după mâna lui.

El se îndreptă către cealaltă parte de pat și îi cuprinse degetele. Și de îndată ce-i simți puterea și căldura, ea zâmbi, dorindu-și să-i spună cât de mult însemna pentru ea, știind că ori de câte ori ar fi încercat să facă asta el s-ar fi retras. Așa era Rusty. Era extrem de protector, dar un singuratic. Așa fusese mereu. Ea clipi emoționată.

– Și cum rămâne cu ceilalți frați ai mei? Hunt e cu ei?

– Păi...

Rusty privi către mama lor.

Confuză, Kelsey privi și ea către mama ei. Hannah zâmbi și o bătu cu mâna pe mână.

– Oh, frații tăi! Thomas era înfometat iar, așa că l-au dus la cantină. Jur că băiatul ăla mănâncă încontinuu. Râse, dar ceva din vocea ei o neliniștea pe Kelsey. Mama ei privi către Rusty. E mai rău decât voi, ceilalți la un loc. Cred că mai are un stomac. În câteva săptămâni o să fie probabil mai înalt decât voi toți.

– În visele lui, bolborosi Rusty.

– Ar trebui să fii atent. Tatăl tău îi arăta câteva din mișcările lui vechi de wrestling. Thomas e puternic.

– Cu toate acestea, pot să-l învinge.

Kelsey nu știa ce se întâmpla, dar conversația i se părea ușor forțată, iar ea avea impresia că îi ascundeau ceva.

– Unde e Hunt? Și unde e tata? Vreau să vorbesc cu...

– Eu sunt aici. Copertina se mișcă, iar tatăl lui Kelsey își făcu apariția în cameră, zâmbind larg și cărând două căni fierbinți de cafea. Fata mea frumoasă.

Îi dădu cafeaua lui Hannah, apoi se apropie de marginea patului lui Kelsey, aplecându-se pentru a o îmbrățișa. Lacrimile curgeau în valuri pe obrajii lui Kelsey în timp ce se ridică și își îmbrățișă tatăl, încercând să nu dărâme perfuzia. Era o femeie matură care nu avusese niciodată nevoie de aprobarea tatălui, dar de la el mereu și-o dorise.

– E bine că te-ai trezit, îi zise el, șoptindu-i în păr. Ne-ai dat emoții tuturor, dovlecel.

Ea îl strânse tare, luptându-se cu lacrimile. El îi spunea *dovlecel* din momentul în care venise să locuiască cu ei și, deși iubea această poreclă, nu simțise niciodată că o meritase. Unul dintre cele mai mari regrete ale ei legate de căsnicia cu Julian era că știuse că tatăl ei nu fusese de acord cu relația lor.

– Sunt bine, zise ea, smiorcăindu-se. Nu am vrut să te îngrijorez. Îmi pare rău.

El se retrase ușor și îi șterse obrajii.

– Nu ai făcut nimic rău, așa că nu-ți cere scuze. Am fost cu toții îngrijorați pentru că te iubim.

– Știu.

El o sărută pe frunte.

– Totul o să fie bine acum.

În timp ce mama și fratele ei discutară despre ceva în șoaptă, Kelsey abia dacă îi observă; îl eliberă pe tatăl ei din îmbrățișare și îi permise să-i așeze pernele la spate ca ea să stea mai dreaptă.

– Deci, unde suntem? întrebă ea, întrerupându-i. La spitalul din Seaside?

– Nu.

Mama ei sorbi din cafea în timp ce Rusty o așeză pe a lui pe o masă în spatele lui.

– Portland. Ați zburat aici.

Asta avea sens, dat fiind că mama ei era medic și că putea aranja toate astea. Privi către ușă, întrebându-se când aveau să apară Hunt și frații ei. Era nerăbdătoare să-i vadă. El chemase poliția și paramedicii și se asigurase ca ea să primească ajutor imediat. Oare vorbise deja cu polițiștii? Trebuia să-i spună tot ce recunoscuse Foster.

– Trebuie să vorbim despre ceva, zise Michael, așezându-se lângă soția lui și punând o mână pe umărul ei. Ofițerul Callahan a trecut pe aici de câteva ori ca să vorbească cu tine, dar încă nu erai conștientă.

– E prietenul lui Hunt. Știe totul despre Foster. Trebuie să mă chestioneze?

– Nu, zise tatăl ei, ezitând. Nu despre Foster. Polițiștii au tot ce le trebuie pentru acel caz, deși sunt sigur că o să vrea să vorbească cu tine la un moment dat, când o să te simți mai bine.

Kelsey se încruntă. Hunt probabil auzise totul și deja le spusese ce aveau nevoie. Ea nu era sigură că apăsase pe butonul corect de pe panoul de control și că reușise să deschidă interfonul.

– Atunci ce a vrut?

– Să-ți spună că are rezultatele ADN pentru testul pe care l-ai făcut în California. A fost în contact cu avocații pe care i-ai întâlnit acolo.

Kelsey avea gura uscată, iar pulsul îi crescu din nou, de această dată din cauza unui nou tip de teamă.

– Vrei să știi? întrebă mama ei.

– Voi știți?

Părinții ei se priviră, apoi se uitară la ea.

– Da, zise tatăl ei. Cum e o informație dintr-o investigație criminală, ni s-a spus.

Vinovăția o lovi crunt. Vinovăția că nu le spusese că făcuse un test ADN pentru a afla dacă Vivienne Armstrong era mama ei biologică. Mama ei o mângâie pe picior pe sub așternut.

– Asta nu schimbă nimic pentru noi, Kelsey. Tu ești fiica noastră, așa cum Alec este fiul nostru. Vrem să știi cine sunt părinții tăi biologi dacă tu vrei să știi.

Avea dreptate. Alec își găsise părinții biologici, iar acum erau parte din viața lui. Și asta nu schimbase relația lui Hannah și Michael cu el. Din contră, le întărise legătura, iar pe el îl făcuse să-i aprecieze și mai mult. Dar era ceva diferit. Ei îl ajutaseră să-și găsească părinții.

– Îmi pare rău că ați aflat așa. Ar fi trebuit să vă spun despre test, doar că...

– Nu ne pasă, interveni Michael, privind-o aspru. Ne pasă de tine. Atâta tot. Și gata, fără scuze!

Lacrimile îi curgeau iar. Lacrimi pe care le detesta pentru că de obicei nu era atât de emotivă. Încuviință. Trase aer în piept, apoi zise:

– Bine, spune-mi! Ce zice testul?

Mama ei o strânse de genunchi.

– Confirmă că Vivienne Armstrong a fost mama ta naturală. Atât. Nimic mai mult.

Kelsey clipi, simțind... nimic. Absolut nimic. Ca și cum altă greutate foarte mare se ridicase de pe umerii ei, una mai mare decât divorțul de Julian.

– Asta le-a dat lui Trey Foster și Catarinei Brunelli motive pentru a încerca să te ucidă, adăugă tatăl ei. Din păcate.

– Catarina Brunelli? Chiar a fost implicată?

Mama ei încuviință.

– Se pare că ea a fost creierul din spatele operațiunii. Hunt a aflat asta cât timp ai fost în camera de siguranță.

l-a povestit totul lui Callahan. Brunelli a fost arestată înainte ca tu să ajungi la spital.

Kelsey își duse o mână la tâmplele care îi pulsau, neînțelegând rolul lui Brunelli, dar știind că avea suficient timp să afle. Și voia să facă asta când durerea de cap avea să mai cedeze.

– Ești pe cale să moștenești o căruță de bani, soro!

Hannah îl privi pe Rusty.

– Ce?

Rusty ridică din umeri.

– E adevărat.

Era. La naiba!

– Nu-mi pasă de bani.

– Știm că nu-ți pasă, o bătu Hannah pe picior. Ceea ce înseamnă că o să faci ceva bun cu ei. Totul s-a rezolvat. Tot ce trebuie să faci e să te simți mai bine.

– Și să revii la normal, adăugă tatăl ei. Dumnezeu știe că avem nevoie și de normalitate în familia asta.

– Clar, admise mama ei.

– Nimic nu are cum să fie normal cu Thomas în jur, mormăi Rusty. Știți că mi-a furat șosetele când am stat acasă, noaptea trecută?

– Pe ale mele le fură mereu, zise tatăl lor, suspinând. Și face găuri în ele. Cred că iar i-au crescut picioarele.

În timp ce familia ei se avântă într-o discuție despre picioarele lui Thomas, Kelsey privi din nou către ușă. Ușa prin care Hunt nu venea. Unde naiba era? De ce nu era acolo? Știa că înnebunise încercând să ajungă la ea când fusese încuiată în camera securizată cu Foster. De ce nu era acolo, lângă ea, așteptând-o să se trezească?

„Relațiile nu funcționează niciodată."

Își aminti cuvintele dintre dărâmături și de povestea despre tatăl lui, cum pierderea mamei lui aproape că îl distrusese și cum Hunt voia să evite relațiile pentru că nu voia să ajungă așa. Apoi își aminti noaptea în care Hunt îi spusese că o iubea și că pierderea ei l-ar fi

omorât. Înghiți în sec, întrebându-se pentru prima dată dacă el nu era acolo pentru că totul devenise mult prea real când ea fusese rănită. Inima o durea teribil. Atât de tare, încât avea impresia că urma să i se rupă în două. Urmă un val de furie la gândul că el se îndepărtase din cauză că îi era teamă. Și ei îi era teamă, la naiba! Îi spusese că nu avea să o părăsească niciodată.

– Unde e? Când părinții ei se opriră din a mai discuta cu Rusty, ea continuă: De ce nu e aici? Mi-a zis că nu o să plece.

În cameră se așternu o tăcere stranie.

Părinții ei se priviră. Rusty se uită în jos. Ea se îndreptă în pat, luptându-se din nou cu lacrimile, acestea fiind mai arzătoare decât înainte.

– Cineva să-mi spună acum! Unde e Hunter? S-a întors la el acasă?

Mama ei se întinse spre mâna ei.

– Liniștește-te, draga mea! O mângâie din nou pe Kelsey pe mână și folosi acel ton iritant de doctor, care acum o făcea pe Kelsey să vrea să urle din toți rărunchii.

– Nu, nu este la el acasă. El este...

Mama ei privi neajutorată către tatăl ei. Kelsey se uită și ea la tatăl ei, simțind cum îi creștea frustrarea.

– Spuneți-mi ce se întâmplă! Dacă nu e la el acasă și nu e aici, atunci unde e?

Tatăl ei se apropie mai tare și o bătu pe genunchi, privind-o trist.

– Hunter este aici, el doar... nu poate fi în această cameră.

Nu avea nici un sens. Ea privi către Rusty, știind că dintre toți oamenii el avea să-i spună adevărul.

– Ce se întâmplă?

Rusty suspină.

– Hunter a fost împușcat.

– Oh, Dumnezeule... Plămânii îi cedau. Cum?

– Foster a apucat să tragă înainte ca Hunt să-l pună la pământ.

Hannah McClane îl privi aspru pe fiul ei.

– Ce e? zise Rusty. Are dreptul să știe. Nu o poți proteja de asta.

– Unde? întrebă Kelsey, știind deja că era grav dacă ei se comportau așa. Cât de rău e?

– În abdomen, răspunse mama ei. Pe partea stângă. I-a rupt splina. Din fericire, Hunter deja sunase la poliție, iar ei erau deja acolo, așa că paramedicii l-au stabilizat și l-au transportat cu avionul în Portland.

Ce îi povestea mama ei suna precum cel mai bun scenariu, dar ea nu putea să nu se gândească la faptul că el fusese împușcat. Din cauza ei. Când încercă să-și tragă mâna, mama ei doar o strânse mai tare.

– O să fie bine, Kelsey. A fost greu la început, dar acum e mai bine. Acum e la Terapie intensivă și cel mai probabil o să fie mutat pentru terapie intermediară. Nu e atât de rău precum sună.

„Nu e atât de rău precum sună..."

Nu, era mai rău. Aproape că murise din cauza ei. Îndurase dureri teribile din cauza ei. Știa cât de dureroasă putea fi o rană abdominală. Mama ei era chirurg. Auzise destule povești despre răni abdominale provocate de pistoale ca să știe cât de mult suferea. Din cauza ei.

– Dacă vrei să mergi să-l vezi acum, zise mama ei, pot aranja asta.

Ea voia să-l vadă. Voia cu disperare să-l vadă. Dar brusc era îngrozită. Ce avea să-i spună el? Avea să o învinovățească? Julian ar fi învinovățit-o. Toate nevrozele cu care se luptase se întoarseră brusc, riscând să-i distrugă încrederea în sine. Trăgându-și mâna, se rostogoli pe o parte, trăgând păturile până la bărbie.

– Mă simt foarte obosită acum. Trebuie să dorm. Poate pot să-l văd mai târziu? Când nu mai sunt atât de obosită?

Se așternu tăcerea. O tăcere pe care o detesta pentru că știa că ei se gândeau la același lucru. Că era o completă dezamăgire. Din nou. O mână o mângâie pe spate, apoi mama ei îi vorbi.

– Bine, draga mea. Dacă asta vrei. Ne întoarcem mai târziu.

Kelsey nu le răspunse. Doar ascultă sunetul pașilor lor îndepărtându-se. Și când ușa se închise în spatele lor, în cele din urmă, ea începu să plângă.

Hunt nu știa de cât timp dormea, dar când se trezi, era într-o altă cameră decât fusese data trecută. Și persoana de lângă patul lui nu era Kelsey.

– Bună, tată.

Spunându-și că sigur ea era încă amețită de la drogurile pe care i le injectase Foster, se așeză cât de bine putu, încercând să se simtă mai confortabil. Din nefericire, nu era nici un confort într-un pat de spital. Salteaua subțire de sub el părea făcută din carton.

– Bună, fiule. Tatăl lui se ridică în picioare, așezându-i perna. E mai bine?

– Da.

Tatăl lui se așeză înapoi în scaun, părul lui alb strălucind în lumina care intra prin ferestre.

– E o cameră frumoasă.

Era. Era o cameră de colț cu o priveliște grozavă către deal, către oraș și către râu. Și, slavă Domnului, avea baie proprie. Când fusese la Urgențe și nu avusese baie, fusese teribil.

– Ai mâncat ceva cât am dormit?

– Da, am mâncat un sendviș. Cantina de aici de la spital nu e rea. Oricum, te îngrijorezi prea mult pentru mine. Trebuie să-ți faci griji pentru tine acum.

El se îngrijora mereu când era vorba de tatăl lui. Asta nu era ceva nou.

– O să fiu bine. E doar o zgârietură.

Tatăl lui se încruntă, ceea ce dintr-un motiv nebunesc îl făcu pe Hunt să chicotească. Imediat regretă gestul când simți durerea dintr-o parte. Tatăl lui se încordă, aplecându-se în față.

– Ești bine? Ai nevoie de o asistentă?

– Nu. Îi făcu semn către perfuzia din venă. O să... fiu bine. Mă doare numai un pic. Slavă Domnului pentru medicamentele pentru... durere.

– Da, sigur ajută. Câteodată.

Liniștea acoperi camera în timp ce tatăl său se sprijini iar de spătarul scaunului. Pe măsură ce durerea slăbi, Hunt privi către tatăl lui, observând că părea obosit și bătrân. Mai bătrân decât ultima dată când îl văzuse, ceea ce se întâmplase doar cu câteva săptămâni în urmă. Hunt știa că tot ce pățise el nu era ușor de suportat pentru tatăl lui, dar nimic nu era. Nimic nu mai fusese simplu sau ușor pentru bărbatul care își pierduse soția.

Amintirile cu Kelsey încuiată în acea cameră cu acel nebun îi reveniră în minte, urmate de sentimentul de neajutorare pentru că nu putuse să ajungă la ea. Era aceeași neajutorare pe care tatăl lui o îndurase când mama lui stătuse lângă acea mașină care explodase. Doar că, în cazul lui, Kelsey încă era în viață – din fericire –, pe când lucrurile se terminaseră tragic pentru mama lui... și pentru tatăl lui.

– Nu ar fi trebuit să te judec atât de tare în toți acești ani, zise Hunt emoționat, lucru la care nu se așteptase. Știu că a fost foarte greu să o pierzi pe mama. Îmi pare rău că am fost un adolescent atât de dificil. Și un adult și mai dificil.

Tatăl lui ridică din sprâncene.

– Ce te-a făcut să spui asta?

– Viața. Ce s-a întâmplat. Ridică din umeri, apoi strânse din dinți pentru că și cea mai mică mișcare era dureroasă. M-am tot gândit la Kelsey și cum aș fi fost acum dacă s-ar fi întâmplat ceva mai rău. Rana asta

nu e nimic în comparație cu durerea pe care aș fi simțit-o știind că am pierdut-o pentru totdeauna.

Tatăl lui tăcu preț de câteva secunde.

– O iubești, nu?

El simți o căldură în piept.

– Da. Mult. Ceea ce mă sperie teribil pentru că, după ce am pierdut-o pe mama, am jurat să nu mai simt nimic pentru nici o femeie.

Tatăl lui își încrucișă brațele la piept și îl privi insistent, ca și cum ar fi vrut să-l certe.

– Nu ar fi trebuit să te las să gândești așa. Acesta e eșecul meu ca tată. Am iubit-o foarte mult pe mama ta. Poate prea mult. Iar când a murit, tot ce am putut să fac a fost să mă înec în durere. Ar fi trebuit să mă concentrez asupra ta. Îmi pare rău pentru asta.

O altă durere, atât de familiară, apăru în pieptul lui. Una pe care n-o mai simțise de ani buni.

– E în regulă, tată.

– Nu, nu e. Nu dacă nu ți-ai permis să iubești din cauza asta. Aplecându-se în scaun, tatăl lui își sprijini coatele pe genunchi. Dragostea nu este ceva de care să te temi. Când apare, ar trebui să te agăți de ea și să te ții cât de bine poți pentru că e singurul lucru care durează. Eu nu regret nici o zi în care am iubit-o pe mama ta, nici una. Și aș trece din nou prin toată durerea doar pentru a avea acei ani prețioși cu ea. Pentru că să nu o cunosc, să nu o iubesc ar fi fost adevărata tragedie.

Îi dădeau lacrimile, așa că Hunt clipi de mai multe ori ca să le alunge. Și lui îi era dor de mama lui, în fiecare zi. Nimic și nimeni nu avea să o înlocuiască vreodată, dar tatăl lui avea dreptate. Dacă nu i-ar fi cunoscut dragostea, dacă nu ar fi avut-o în viața lui, asta ar fi fost cea mai mare tragedie. Mintea îi alergă la Kelsey. La cum era să fie viața lui dacă nu o întâlnea. Cât de gol i s-ar fi părut totul acum. Iar acea durere din piept se intensifică.

– Ea e mai sfioasă, zise el încet. Kelsey. A trecut printr-o relație foarte urâtă și a făcut-o mai ezitantă.

– Te iubește? întrebă tatăl lui.

El își aduse aminte cum se deschisese în fața lui la casa de vacanță. Cum îl sărutase și îi spusese că îl dorea. Cum îl privise. Ca și cum el era totul pentru ea. Și, Dumnezeule, cât își dorea să fie! Trase aer în piept, dar nu reuși să scape de arsura aceea.

– Da. Cred că da. Dar se teme.

– Atunci nu renunța la ea! Dacă ea e aleasa ta, atunci fii ce are ea nevoie. Fii răbdător și înțelegător și așteapt-o! Nu-i da drumul! Nu o să regreți niciodată că ai iubit-o. Asta pot să-ți garantez. Indiferent ce se întâmplă. Nu o să regreți niciodată că ai riscat.

Tatăl lui avea din nou dreptate. Și asta îl îndemna să iasă din acel dormitor blestemat chiar în acea clipă ca să meargă să o caute pe Kelsey și să-i spună asta. Dar nu putea. Pentru moment, trebuia să aibă răbdare.

– Te iubesc, tată.

Tatăl lui zâmbi.

– Și eu te iubesc, fiule. Eu...

Se auzi un ciocănit la ușă, apoi ușa se deschise scârțâind.

– Bună, fraiere, zise Alec, vârându-și capul în cameră. Ai chef de vizitatori?

Tatăl lui Hunt se ridică și privi către ușă unde Alec, Rusty și Ethan se înșiraseră deja.

– Intrați, băieți!

– Bună, domnule O'Donnell. Alec îi strânse mâna. Putem să venim mai târziu.

– Nu, nu. Tatăl lui Hunt dădu mâna și cu Rusty, și Ethan. Eu tocmai plecam. Trecu pe lângă ei și apoi privi spre Hunt. O să mă întorc mâine să văd ce faci. Gândește-te la ce am discutat!

– Așa o să fac. Mulțumesc, tată.

Tatăl lui zâmbi și ieși pe ușă.

– Ce a fost asta? întrebă Alec, ocolind patul.

– Ce ratat ești că nu mi-ai adus clandestin niște whisky!

Hunt se relaxă pe perne, deja simțindu-se mai bine.

– Hei, eu sunt un alcoolic în recuperare, zise Alec. Te aștepți ca un dependent să-ți aducă din deliciile lui preferate?

Hunt rânji, știind că Alec doar îl necăjea. Se gândi la Kelsey.

– Dacă erai un prieten adevărat, da. Mai ales când am o gaură în stomac din cauza familiei tale.

Se auzi un foșnet la capătul patului, apoi Ethan ridică o sticlă de Jameson.

– Ce bine că eu sunt prietenul tău adevărat!

Hunt aproape că saliva după o gură.

– Ești un sfânt, doctore McClane.

Alec își dădu ochii peste cap. Rusty scoase trei pahare din hârtie dintr-o pungă.

– Nu, eu sunt sfântul. A fost ideea mea.

Ethan turnă trei shoturi, iar Rusty le împărți. Cu mâinile în buzunare, frustrat, Alec zise:

– Vă urăsc pe toți. Ca să fim clari.

Hunt bău shotul și se relaxă mai mult în perne.

– Nu, nu e așa. Ne iubești. Simțea un val de căldură în piept. Dumnezeule, ce bun e!

– Din păcate, asta e tot ce primești.

Rusty luă paharul în timp ce Ethan ascunse dovezile ca să nu vadă asistenta.

– Când scapi de aici și ajungi acasă, poți să mai iei.

Cuvântul acasă îl făcea să se gândească la Kelsey. Îl făcea să o vrea și mai mult. Deschizându-și ochii mai mult, înghiți în sec și puse aceeași întrebare pe care o punea de fiecare dată când unul dintre frații McClane venea în vizită.

– Cum e ea?

– Mai bine.

Ethan se prăbuși în scaunul pe care-l eliberase tatăl lui Hunt.

– Se pare că o să fie externată mâine. Mai așteaptă doar câteva teste.

Și încă nu venise să-l vadă. Un sentiment teribil îl apăsa în piept. Nu era un semn bun.

– Are o groază de chestii pe cap, zise Alec. Foster. Armstrong. Tu.

– Da.

Hunt spera din totul sufletul că reușise să-și ascundă dezamăgirea din voce, deși știa că probabil nu o făcuse.

– Cu cine o să stea când o să iasă de aici? Părinții tăi n-o lasă să se întoarcă singură la depozit, nu?

– O să stea cu mama și tata, pentru moment.

Rusty își încrucișă brațele la piept.

– Cel puțin până când lucrurile revin la normal.

Pentru moment. La naiba, trebuia să-și cheme echipa!

– Sistemul de securitate de la ea de acasă ar trebui să fie instalat deja și va fi funcțional într-o săptămână sau două. Atunci se poate întoarce. Încercă să se ridice și să se întindă după telefonul așezat pe măsuța din dreapta lui. Durerea îl scurtcircuită, dar strânse din dinți și continuă să se întindă. Poate cineva să-mi dea blestemăția aia?

Nimeni nu se mișcă.

– Ai avut dreptate, Ethan. Alec înclină din cap. E complet distrus.

– Ți-am spus eu.

Renunțând pentru că nu putea să ajungă la acea masă blestemată, Hunt se prăbuși înapoi pe perne, transpirând și respirând greu din cauza durerii. Se holbă la prietenul lui.

– Ce naiba înseamnă asta?

Alec rânji.

– Înseamnă că o iubești nebunește pe sora noastră, fraiere. Fapt pentru care ar trebui să te rupem pe rând în bătaie. Dar n-o vom face.

Hunt privi cu îngrijorare către Rusty, care rămase nemișcat, tăcut, cu brațele încrucișate și deloc amuzat.

– Deja vă spusesem că sunt îndrăgostit de ea.

– Da, dar acum e diferit, zise Ethan ridicându-se în picioare.

– De ce?

– Pentru că și ea te iubește, răspunse Rusty.

– Da? De unde știi? Și dacă e așa, de ce n-a venit să mă vadă?

Ethan chicoti. Rusty suspină și se întinse iar după whisky.

– Mai am nevoie de un shot pentru asta.

– E atât de distrus, încât e patetic, zise Alec, clătinând din cap.

Ethan păși în față, atrăgându-i atenția lui Hunt.

– A fost aici. În fiecare seară de când s-a trezit și a aflat că ai fost rănit.

– Ce? Când? Nu am văzut-o.

– Asta pentru că nu a vrut să știi că a fost aici, zise Alec. Vine când dormi. Era îngrozită că aveai să mori. Nu cred că poate sta la distanță.

Pe Hunt îl cuprinse un val de emoții, atât de multe încât abia putea gândi. Fusese acolo. Și el nu știuse.

– De ce? Privi de la un frate la altul. De ce nu vine când sunt treaz?

– Fiindcă se învinovățește pentru ce ai pățit, zise Ethan. A avut atacuri de panică, nu doarme, nu vorbește cu noi. Se comportă exact așa cum a făcut când a scăpat de Benedict.

– Nu, se comportă ca atunci când a venit prima dată să locuiască cu noi, îi zise Alec celuilalt frate.

Ethan încuviință.

Inima lui Hunt se umplu de căldură, de îngrijorare și de stringența de a se ridica din pat și de a o căuta în acel moment pentru a o alina, pentru a o asigura că nimic din toate astea nu era din vina ei. Trebuia să-și dea seama cum să iasă de acolo și să ajungă în camera ei. Asistentele nu aveau să-l lase să meargă. Îl monitorizau foarte atent. Trebuia să se strecoare...

– De aceea suntem aici. Rusty dădu pe gât al doilea shot și apoi aruncă paharul în coș. Nu vrem să o mai dai în bară mai rău decât ai făcut-o deja, așa că am venit să punem lucrurile la punct.

Hunt îi privi pe toți trei, nerăbdător să ajungă la Kelsey înainte să fie externată.

– Ce lucruri?

Ethan își puse mâinile pe marginea patului lui Hunt.

– La ce să te aștepți de la Kelsey și problemele ei.

Hunt încremeni, aproape temându-se să întrebe ce voiau să spună.

– Nu e așa de rău, îl asigură Ethan. Kelsey are probleme din copilărie. Sentimente de abandon, incapacitatea de a avea încredere, toate sunt înrădăcinate în ea. Iar Benedict s-a hrănit cu ele, ceea ce i-a îngreunat recuperarea. Trebuie să ai răbdare cu ea. Ce face acum – faptul că se învinovățește pentru ce ți s-a întâmplat – e ceva tipic pentru copiii și femeile care au trecut prin ce a trecut ea. E un mecanism de apărare.

Își aminti tot ce-i spusese Kelsey despre copilăria ei, cum Benedict profitase de nesiguranțele ei. Mai mult decât orice voia să-l găsească pe acel nenorocit și să-i spargă nasul din nou, dar se luptă cu acea pornire, ridicându-se mai bine în pat, strângând din dinți și luptând cu durerea ca să se poată concentra asupra a ceea ce aveau de spus frații ei.

– Sunt foarte multe forme de abuz, zise Ethan, psihiatrul. Nu toate fizice. Majoritatea lucrurilor nu sunt. E abuz emoțional și mental și le distruge încrederea

femeilor. E foarte comun pentru supraviețuitorii cazurilor de violență domestică să se îndoiască de ei, să se învinovățească atunci când lucrurile nu merg bine. Să-și ceară scuze pentru lucruri pentru care nu trebuie să-și ceară scuze. Să se aștepte mereu la ce este mai rău. Și să îndepărteze oamenii când totul devine prea mult.

– Așa a fost mereu cu Kelsey, interveni Alec. Ea nu a crezut niciodată că merită ceva bun și i-a îndepărtat pe toți bărbații buni până când a dat de Benedict și s-a pricopsit cu el. El a rămas și a fost un nemernic. Iar ea s-a convins singură că atât merita.

Tot ce spuneau avea sens. Da, Kelsey era o femeie puternică și isteață și găsise o cale să-și revină și să meargă mai departe indiferent de tragedie, dar în interior era vulnerabilă și fragilă și se chinuia zilnic să nu asculte vocile negative din capul ei. Doar că acum câștigau ele. Iar Hunt nu se simțise niciodată mai disperat să ajungă la ea ca să-i arate că se înșela.

– Ce vreți să spuneți?

Ethan își vârî mâinile în buzunarele pantalonilor și mijii ochii.

– Iată ce vrem să spunem... Face din nou terapie, ceea ce e un început bun, dar trebuie să știi de pe acum că problemele lui Kelsey nu vor dispărea într-o săptămână, o lună sau chiar un an. O să fie o recuperare lungă pentru ea și chiar și în cinci ani de acum încolo s-ar putea să reacționeze irațional la o situație simplă, dar care-i declanșează ceva emoțional. De cele mai multe ori, supraviețuitorii abuzului suferă de tulburare de stres posttraumatic, de la atacuri de panică până la depresie. Vestea bună e că cu cât se simte mai în siguranță cu atât are mai multă încredere în oamenii din jurul ei și cu atât o să-i fie mai ușor să-și revină.

– Ceea ce înseamnă, zise Alec, că dacă o iubești cu adevărat...

– O iubesc.

– ... atunci nu o lăsa să te dea laoparte, termină Rusty. Ai răbdare și arată-i că nu pleci nicăieri.

Hunt nu avea de gând să plece undeva. Știa ce voia. Știa ce conta, iar la ambele întrebări, răspunsul era *ea*. Și cum cuvintele nu fuseseră suficiente pentru ea, se gândi doar la o singură modalitate de a o face să-și dea seama că el era acolo pentru totdeauna.

– S-a făcut.

– S-a făcut? întrebă Alec uimit, ridicând din sprâncene.

– Da. Ai zis că vine în camera mea în fiecare seară, nu-i așa?

Ethan privi peste pat către frații lui.

– Da.

– Și cum aceasta e ultima ei noapte în spital, sunt șanse să treacă pe aici la un moment dat, nu?

– Probabil.

Alec mijì ochii.

– La ce te gândești?

– Mă gândesc că am nevoie de o favoare.

– Încă una?

Rusty se încruntă.

– Frate, ți-am adus whisky deja!

Hunt zâmbi pentru că știa că acesta era un favor pe care nu aveau să-l refuze.

– O să fie nevoie de cineva care să facă un drum până la casa mea de pe coastă, dar care trebuie să se întoarcă până diseară, când va veni ea aici.

Coridoarele erau liniștite când Kelsey se aventură să iasă din camera ei de spital în jur de ora 2.00 dimineața.

Strângând cordonul halatului în jurul mijlocului, își trecu mâna peste balustradă și porni pe coridor. Un infirmier trecu pe lângă ea, dar abia dacă-i aruncă o privire. De asistente trebuia să se păzească, dar deja știa când

se schimba tura și își cronometrase ieșirile de seară când ele nu erau atente, așa că putea să treacă neobservată.

Reuși să se strecoare din aripa ei fără să fie prinsă și tășni în lift. Avea fluturi în stomac în timp ce urca până la etajul șase, unde Hunt se afla momentan la terapie intermediară. Spera și se ruga să arate mai bine decât noaptea trecută.

Ușile se deschiseră larg. Ezită, uitându-se în ambele direcții, asigurându-se că nu era nimeni din aripa ei care să o recunoască și porni când văzu că drumul era liber. Blonda tânără care de câteva zile era în tura de noapte ridică privirea din hârtii și îi zâmbi.

– Te-ai întors.

Kelsey își băgă mâna în buzunarul halatului, zâmbind temătoare.

– Nu o să stau mult. Doarme?

– Da. Tocmai l-am verificat. Nu cred că se supără dacă îl trezești. A avut și alți vizitatori.

– Oh, nu! Nu vreau să fac asta. Are nevoie de odihnă. Porni către hol. O să mă mișc repede.

Asistenta nu-i răspunse, iar Kelsey se bucură de asta, mișcându-se repede după colț, ochind camera lui Hunt aflată două uși mai jos. Nu era sigură ce credea asistenta de doamna nebună, în halat, care-l vizita doar noaptea când era inconștient, dar nici nu-i păsa. Trebuia să-l vadă. Trebuia să știe că se simțea mai bine. Și nu știa ce avea să facă de mâine când urma să părăsească spitalul și să nu-l mai poată vizita noaptea.

Apăsă pe mâner și îl întoarse cât de încet putu. Deschise ușa câțiva centimetri, ezită și ascultă. Când se asigură că Hunt dormea, auzindu-i respirația, se strecură în interior și închise ușa cu atenție în urma ei.

Camera era întunecată, iar perdeaua trasă, blocându-i vederea. Încet, se apropie de perdea și se opri la capătul patului lui Hunt, urmărindu-l dormind în lumina palidă.

Părea uriaș în acel pat. Era același gând pe care îl avea în fiecare seară când venea aici. Cineva trebuia să-i dea un pat mai mare ca să stea mai confortabil. Ținându-și respirația, se apropie de marginea patului ca să-i poată vedea fața. Stătea pe o parte, cu obrazul lipit de pernă, cu pielea palidă, dar arăta mai bine decât cu o zi în urmă. Încă avea fire și tuburi conectate la brațe, dar părea să doarmă liniștit, fără semne de durere, și asta i se părea un semn bun, mai ales când se gândea la nopțile trecute când fusese aici, iar el se foise neîncetat, inconfortabil și evident puternic sedat.

Îndreptă privirea către chipul lui. Către părul des întins pe pernă, către genele lungi și către barba care se înnegrea pe maxilarul lui și o făcea să vrea să-i atingă fața.

Inima îi bătea mai tare, iar mâinile i se mișcau dintr-o parte în alta. Voia cu disperare să se urce în acel pat cu el, să-l cuprindă, să-i sărute acele buze ademenitoare, să-l audă spunându-i numele așa cum făcuse în ultima noapte pe care o petrecuseră împreună la casa lui de vacanță. Dar nu putea pentru că se temea. Se temea de ce avea să spună când urma să deschidă ochii și să o vadă. Se temea că experiența traumatizantă prin care trecuse îl făcuse să își dea seama că bagajul din trecutul ei era prea mult. Se temea că el avea să o învinovățească pentru ce se întâmplase. Cine nu ar fi făcut-o? Era vina ei. Din cauza trecutului ei, el era în acest pat de spital acum.

„Știu că ți-e frică." Din neant, auzi vorbele lui Hunt. Aceleași vorbe pe care le rostise cu o noapte în urmă.

„Și eu mă tem, dar nu să te iubesc. Nu aș putea să mă tem vreodată din cauza asta, pentru că sunt convins că e singurul lucru bun."

Ea își auzi pulsul răsunând în ureche, ca un vâjâit. Îi transpiraseră mâinile. Respira repede și greoi. El nu o mințise. Nu avea să o mintă. Era singura persoană pe care se putea baza, chiar dacă nu-i plăcea în mod deosebit modul lui de a fi sincer.

„Mă tem că o să stric asta așa cum aproape că am făcut-o azi și că o să te pierd pentru totdeauna. Pentru că asta m-ar distruge. Mai mult decât a făcut-o moartea mamei. Mai ales acum, când mi-am dat seama că tu ești singurul lucru care contează pe lumea asta."

Emoțiile o copleșeau, îi tăiau respirația. El o iubea. O iubea *cu adevărat*. Nu superficial, ci cu fiecare părticică din inima lui. Și asta însemna că nu o considera vinovată pentru ce se întâmplase. Singura persoană care căutase vinovați în ultimele zile fusese ea. Ceea ce o făcu să își dea seama cât de prostește se comportase, îndoindu-se de ce simțea el pentru ea.

– Hunt?

Nerăbdarea o făcu să strângă bara de metal a patului. Trebuia să-i spună că îi părea rău. Trebuia să-l trezească. Trebuia să-i arate că era acolo și că ea era o idioată, nu el, pentru că păstrase distanța.

– Hunt? șopti ea.

– Sunt aici.

Un scâncet răsună din direcția băii, urmat de un sunet straniu, ca un scrijelit, întrerupând-o pe Kelsey. Ea se întoarse numaidecât și privi în acea direcție. Se auzi din nou acel scâncet, dar Hunt nu se trezi. Nu se mișcă. Nu dădu nici un semn că o auzise. Confuză, ea traversă podeaua, ajungând la ușa băii. În secunda în care deschise ușa, un ghem de blană țâșni în cameră, rotindu-se între picioarele ei. Kelsey se feri, suspină uimită, apoi își dădu seama – era un cățel.

– Ce naiba?

Se îndreptă ezitând înapoi către camera lui Hunt. Cățelul scâncea și se băga iar printre picioarele ei. Temându-se că avea să înceapă să latre și să-l trezească pe Hunt, se aplecă și îl ridică, așezându-l la piept.

Era adorabil. Cu blană crem, cu ochii albaștri și – ea își înghiți un râset când animăluțul o linse pe nas – cu o limbă aspră.

– Te place.

Suspină surprinsă la auzul vocii lui Hunt, privind către patul în care el încă stătea întins pe o parte. Doar că acum avea ochii deschiși, fixați asupra ei în lumina palidă, zâmbindu-i slab cu buzele ademenitoare. I se uscă gura, iar pulsul îi crescu din nou.

– Eu...

Cuvintele refuzau să iasă. Nu știa ce să spună.

– E un Golden. Ultimul dintre puii lui Princess.

Ea clipi, complet confuză.

– Poftim?

– Vecinul meu de pe coastă. Îmi aduc aminte că ți-am zis că Princess e câinele lor și că a făcut pui. Acesta e unul dintre ei. E chiar ultimul. L-au numit Trei. Le-au dat tuturor cățeilor numere drept nume ca să nu se atașeze prea tare. Are doar șase săptămâni. Nu e suficient de mare încât să o părăsească pe Princess, însă o să fie în curând.

– Ea... Princess... e bine?

Kelsey mângâia blana moale a cățelușului, neînțelegând de ce puiul era acolo.

– Foarte bine. Dormea tun în casa vecinului cu cățeii când s-a întâmplat totul la mine acasă. Foster te necăjea când ți-a trimis mesajul despre ea.

Ușurare – simțea o ușurare de care nu știuse că avea nevoie.

– Mă bucur atât de mult să aud asta! Nu mi-a zis nimeni.

Tăcerea umplu camera. O tăcere grea pe care se temea brusc să o spargă. De ce n-o întreba ce căuta acolo? Cățelușul se foi în brațele ei. Și ce făcea cu un câine la spital? Asistentele nu-i permiseseră una ca asta. Avea un milion de întrebări. Avea un milion de lucruri pe care voia să i le spună, dar brusc se temea să înceapă orice subiect pentru că nu știa unde aveau să ajungă.

– Are nevoie de o casă, Kels.

Kelsey clipi din nou, uitându-se la el cum stătea pe o parte în pat, privind-o. Vorbea despre cățelușă.

– Da? Oh! Ea privi cățelușa care deja se cuibărise pe ea. Aș putea să o iau eu.

– De fapt, nu poți.

– De ce nu? Acum totul era și mai confuz. Tocmai ai spus că are...

– Pentru că deja am cumpărat-o eu. Doar că nu am cumpărat-o pentru mine, am cumpărat-o pentru noi.

Noi... Cuvântul răsuna ca un ecou în urechile ei, iar inima îi tresăltă involuntar.

– Eu nu plec nicăieri, zise el încet. Și după cum văd eu lucrurile, dacă avem un câine comun, o să ajungi să vezi și tu asta.

– Dar...

Lacrimile îi curgeau pe obraji. Lacrimi de speranță pe care aproape că se temea să le aibă.

– Dar mi-ai zis că nu vrei un câine. Că nu vrei să te atașezi de unul pentru că nu o să trăiască destul.

– M-am înșelat. Se foi în pat, ridicându-se și strângând din dinți ca să stea drept, iar ea abia se abținu să nu sară și să-l ajute. Am greșit când am zis că un câine nu merită să fie o investiție emoțională. La fel cum m-am înșelat crezând același lucru despre relații. Am înțeles asta după timpul pe care l-am petrecut împreună. Nu mai vreau să fiu singur. Te vreau pe tine, acest câine și un milion de săptămâni cu tine trezindu-te lângă mine. Nimic din ce s-a întâmplat cu Foster nu schimbă asta. Faptul că te retragi în cochilia ta nu schimbă asta. Nu sunt fostul tău soț. Ce mi s-a întâmplat nu a fost vina ta. Și nu o să te învinovățesc niciodată pentru nimic. Așa că ia-ți cât timp ai nevoie, dar să știi că nu plec nicăieri. O să aștept oricât trebuie ca tu să-ți dai seama că nici tu nu poți trăi fără mine. Pentru că eu știu că nu poți. Știu că ești îndrăgostită nebunește de mine, așa cum sunt și eu de ti...

Teama, stresul și vinovăția adunate în ea ieșiră la iveală, iar lacrimile îi curgeau pe podea. Se întinse peste marginea patului și îl sărută, disperată să-l atingă, să-l țină în brațe și să-i arate că avea dreptate. Iar el era acolo să o prindă și să nu-i mai dea drumul.

– Îmi pare rău, șopti ea pe buzele lui, îngenunchind pentru a se așeza lângă el. Îmi pare rău pentru tot. Mi-a fost așa de teamă că o să mă urăști pentru ce s-a întâmplat, încât nu am știut cum să-ți zic că îmi pare rău și...

El îi netezi părul, i-l dădu după ureche și o privi.

– Să nu îndrăznești să-ți ceri scuze! S-a terminat cu scuzele. Nimic nu a fost vina ta. Mă auzi?

Inima îi era plină de recunoștință. Îi spusese că o iubea. Îi promisese că nu avea să plece. Ea se temuse să-l creadă înainte, dar acum îl credea. Și nu datorită cățelului, deși adora cadoul pe care i-l făcuse. Ci pentru că în inima ei știuse mereu că putea să aibă încredere în el. Doar că se temuse să aibă încredere în ea.

– Ești bine? șopti ea. Mi-a fost așa de teamă. Am crezut că...

– Sunt bine, zise el și se foi pe saltea ca să-i facă loc și ei. Mai bine de când am aflat că ai fost la mine în fiecare seară ca să mă vizitezi.

Ea se înroși.

– Cine ți-a zis?

El rânji.

– Niște băieți pe care-i știu.

Frații ei. Clătină din cap.

– Fac pe pețitorii mai nou? Sunt niște copii.

El rânji.

– Cu siguranță sunt. Și tu îi iubești pentru asta.

Așa era. Ei mereu aveau grijă de ea. Așa cum și ea avea grijă de ei. Când cățelușa icni, Hunt privi în jos la bulgărele de blană care dormea în brațele lui Kelsey.

– Deci ce zici?

Ea nici nu se mai sinchisi să se uite la cățel. Îl privi pe bărbatul care nu doar că o protejase, ci îi salvase viața în mai multe moduri.

– Cred că... Nu, *știu* că ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat. Strângând mai tare cățelul, se aplecă spre buzele lui. Și nu pot să-ți promit că nu o să intru în panică. Se pare că e un tipar pentru mine. Dar pot să-ți promit că te voi iubi atât timp cât și tu mă vei iubi.

El își trecu din nou degetele prin părul ei și o trase în jos pentru un sărut.

– Asta e o promisiune simplu de îndeplinit și una pe care te poți baza.

Nu, ea se putea baza pe el. El avea să fie pentru totdeauna persoana în care putea să aibă încredere indiferent ce avea să-i arunce viața în cale. Și de aceea el era cel mai prețios dar pe care-l primise vreodată.